STJERNEN

ÅRGANG 144 · NUMMER 7 · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · JULI 1995

***Detalje fra Kristus tvætter apostlenes fødder,* af Dirck Van Baburen (1595-1624).** Med tilladelse fra Staatliche Museen zu Berlin Gemäldegalerie; foto: Jorg P. Anders, Berlin. Efter den sidste nadver vaskede Jesus sine apostles fødder som et eksempel på kærlighed og tjeneste. I begyndelsen protesterede Peter, men Jesus sagde: »Hvis jeg ikke vasker dig, har du ikke lod og del sammen med mig« (se Joh 13:4-17).

Beretning fra aprilkonferencen 1995 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Taler og meddelelser givet i Tabernaklet på Tempelpladsen i Salt Lake City, Utah, den 1. og 2. april 1995.

»Tiden er kommet for os,« sagde præsident Gordon B. Hinckley til Kirkens medlemmer i sin generalkonferencetale søndag formiddag den 2. april, »til at stå lidt mere ranke, at løfte vores blik og udvide vores forstand i en større forståelse af den storslåede, tusindårige mission for denne Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Dette er tiden til at være stærk. Det er en tid til at bevæge sig fremad uden tøven og med fuldt kendskab til omfanget og betydningen af vores mission. Det er tid til at gøre det, der er ret, uanset følgerne. Det er en tid, hvor vi bør overholde befalingerne. Det er en tid til at række ud med venlighed og kærlighed til dem, der er i en ulykkelig situation, og til dem, der vandrer i mørke og smerte. Det er en tid til at være hensynsfulde og gode, anstændige og høflige over for hinanden i alle forhold. Med andre ord – til at blive mere Kristuslignende. Vi har intet at frygte. Gud står ved roret. Han vil gribe ind til fordel for dette værk. Han vil udøse velsignelser over dem, som vandrer i lydighed mod hans befalinger. Sådan har hans løfte lydt. Om hans evne til at holde det løfte, kan ingen af os tvivle,« sagde præsident Hinckley.

Præsident Hinckleys bemærkninger faldt dagen efter den højtidelige forsamling lørdag formiddag den 1. april, hvor han blev opretholdt af Kirkens medlemmer over hele verden sammen med sine rådgivere, præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, og præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, samt medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum. Blandt disse Herrens profeter, seere og åbenbarere, der blev opretholdt ved denne højtidelige forsamling, var ældste Henry B. Eyring fra De Halvfjerds' Første Kvorum, som blev kaldet til at indtage den ledige plads i De Tolv Apostles Kvorum.

Efter denne opretholdelse i den højtidelige forsamling blev fire nye medlemmer opretholdt til De Halvfjerds' Første Kvorum samt et nyt medlem til De Halvfjerds' Andet Kvorum. Ældsterne David E. Sorensen, Jay E. Jensen og John B. Dickson blev kaldet til De Halvfjerds' Første Kvorum fra det Andet Kvorum, og som ny generalautoritet i De Halvfjerds' Første Kvorum blev W. Craig Zwick fra Salt Lake City opretholdt. Kaldet som ny generalautoritet til De Halvfjerds' Andet Kvorum blev Bruce D. Porter fra Provo i Utah.

Foruden disse opretholdelser bekendtgjorde præsident Hinckley ved præstedømmemødet lørdag aften den 1. april »en hæderlig afløsning af alle regionalrepræsentanter gældende fra den 15. august 1995.« Præsident Hinckley bekendtgjorde derpå oprettelsen af »en ny lokal embedsmand, der skal kaldes en områdeautoritet. De vil være højpræster kaldet blandt tidligere og nuværende erfarne kirkeledere. De vil fortsætte i deres nuværende job, bo i deres eget hjem og virke på frivillig basis. Længden af deres kaldelse vil variere, men generelt vil de virke i omtrent seks år. De vil arbejde tæt sammen med områdepræsidentskaberne,« sagde han.

Redaktionen

Medlemmerne af Det Første Præsidentskab ved konferencen: *Fra venstre:* Præsident James E. Faust, andenrådgiver, præsident Gordon B. Hinckley og præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver.

STJERNEN

JULI 1995 · 144. årgang · Nummer 7
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.

Redaktionens adresse: Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1. · DK-2200 København N
Tlf. 31 39 13 66; fax 31 39 13 67

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9 · DK-3540 Lynge
Tlf. 42 18 77 27; fax 42 18 79 82

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk og thailandsk; kvartalsvis på bulgarsk, islandsk, russisk, tjekkisk og ungarsk.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, UT 84150. Subscription price $ 10.00 per year, $ 1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA. Subscription information telephone number: 801-240-2947

POSTMASTER: Send address changes to IM at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA.

Abonnement:
12 numre DKK 80,- (inkl. moms og porto).
Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US $ 10.00. (Surface mail).
Udkommer 12 gange om året

Printed by: BG Offset · DK-3500 Værløse · Denmark
ISSN 0900-2545 · 95987 110

Talere ved denne konference i alfabetisk orden:

Fotos i dette nummer af:
Jed Clark, Welden Andersen, Craig Dimond, John Luke, Maren Younce, Don Thorpe og Tamra Hamblin.

INDHOLD

Mødet lørdag formiddag
Den 1. april 1995

Den højtidelige forsamling og opretholdelse af Kirkens ledere

Præsenteret af præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Brødre og søstre, præsident Hinckley har bedt mig varetage opretholdelserne ved den højtidelige forsamling, som er grunden til, at vi er forsamlet. Dette er en begivenhed af stor betydning for medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige overalt i verden.

Vi skal foretage opretholdelsen som kvorummer og grupper. Hvor I end befinder jer, opfordres I til at rejse jer, når I bedes om det, og med oprakt højre hånd udtrykke, om I vælger at støtte dem, hvis navne bliver præsenteret. De af jer, som står op, når I bliver bedt om det, er dem, der må stemme.

De generalautoriteter, der befinder sig i Assembly Hall på Tempelpladsen eller i Joseph Smith Bygningen vil overvåge opretholdelsen i disse forsamlinger. I stavscentrene vil et medlem af stavspræsidentskabet overvåge opretholdelsen. Skulle der være nogen imod, beder vi om at få det at vide.

Vi vil nu gå i gang med denne højtidelige forsamlings anliggender.

Det Første Præsidentskab bedes rejse sig. Det foreslås, at Det Første Præsidentskab opretholder Gordon Bitner Hinckley som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. De, der kan støtte dette, bedes vise det. Nogen imod?

Det foreslås, at Det Første Præsidentskab opretholder Thomas Spencer Monson som førsterådgiver i Kirkens Første Præsidentskab og James Esdras Faust som andenrådgiver. De, der kan støtte dette, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn. Det foreslås, at Det Første Præsidentskab opretholder Thomas Spencer Monson som præsident for De Tolv Apostles Kvorum og Boyd Kenneth Packer som fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum. Alle, der kan støtte dette, bedes vise det. Nogen imod?

Det foreslås, at Det Første Præsidentskab opretholder som medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland og Henry B. Eyring. De, der kan støtte dette, bedes vise det. Nogen imod?

Det foreslås, at Det Første Præsidentskab opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere. De, der kan støtte dette, bedes vise det. Nogen imod?

Det Første Præsidentskab kan sætte sig. Medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum bedes rejse sig. Det foreslås, at De Tolv Apostles Kvorum opretholder Gordon Bitner Hinckley som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige tilligemed sine rådgivere og medlemmerne af De Tolvs Kvorum, som de er blevet præsenteret og opretholdt af Det Første Præsidentskab. Alle, der kan støtte dette, bedes vise det. Nogen imod? I kan sætte jer.

Vi opfordrer ældste Eyring til at indtage sin plads blandt De Tolvs Råd. Medlemmerne af De Halvfjerds Første og Andet Kvorum og Det Præsiderende Biskopråd bedes rejse sig. Det foreslås, at medlemmerne af De Halvfjerds Kvorummer og Det Præside-

Medlemmer af Kirken på plænerne på Tempelpladsen står op under den højtidelige forsamling for at opretholde Kirkens ledere.

rende Biskopråd opretholder Gordon Bitner Hinckley som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sammen med sine rådgivere og medlemmerne af De Tolvs Kvorum, som de er blevet forelagt og opretholdt af Det Første Præsidentskab. Alle, der kan støtte dette, bedes vise det. Nogen imod? I kan sætte jer.

Følgende bedes rejse sig, hvor end i verden I deltager: Alle ordinerede patriarker samt alle medlemmer af højpræsternes og ældsternes kvorummer.

Det er foreslået, at Gordon Bitner Hinckley opretholdes som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sammen med sine rådgivere og medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum, som de er blevet præsenteret og opretholdt. Alle, der kan støtte dette, bedes vise det. Nogen imod samme tegn. I kan sætte jer.

Vil hele Det Aronske Præstedømme rejse sig. Det vil sige alle ordinerede præster, lærere og diakoner.

Det er foreslået, at Gordon Bitner Hinckley opretholdes som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sammen med sine rådgivere og medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum, som de tidligere er blevet præsenteret og opretholdt. Alle, der kan støtte dette, bedes vise det med en oprakt højre hånd. Nogen imod samme tegn. I kan sætte jer.

Vil alle medlemmer af Hjælpeforeningen, det vil sige alle kvinder over 18 år, venligst rejse sig.

Det foreslås, at Gordon Bitner Hinckley opretholdes som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sammen med sine rådgivere og medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum, som de tidligere er blevet præsenteret og opretholdt. Alle, der kan støtte dette, bedes vise det med oprakt højre hånd. Nogen imod samme tegn. I kan sætte jer.

Vil de unge piger, det vil sige alle unge piger mellem 12 og 18 år, venligst rejse sig.

Det foreslås, at Gordon Bitner Hinckley opretholdes som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sammen med sine rådgivere og medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum, som de tidligere er blevet præsenteret og opretholdt. Alle, der kan støtte dette, bedes vise det med en oprakt højre hånd. Nogen imod samme tegn. I kan sætte jer.

Vil hele forsamlingen – også dem, der tidligere har rejst sig – nu rejse sig.

Det foreslås, at vi opretholder Gordon Bitner Hinckley som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sammen med sine rådgivere og medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum, som de er blevet præsenteret og opretholdt.

Præsident Gordon B. Hinckley leder et konferencemøde.

Alle, der kan støtte dette, bedes vise det med oprakt højre hånd. Tak. Nogen imod samme tegn. Tak, I kan nu sætte jer.

Vi vil nu forblive siddende, mens vi opretholder de øvrige generalautoriteter og præsidentskaberne for Kirkens hjælpeorganisationer. Det er foreslået, at vi opretholder følgende til De Halvfjerds' Præsidium: Ældsterne Rex D. Pinegar, Carlos E. Asay, Charles Didier, L. Aldin Porter, Joe J. Christensen, Monte J. Brough, and W. Eugene Hansen. Som yderligere medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum: Loren C. Dunn, Gene R. Cook, William R. Bradford, John H. Groberg, Vaughn J. Featherstone, Dean L. Larsen, Robert E. Wells, James M. Paramore, Hugh W. Pinnock, F. Enzio Busche, Yoshihiko Kikuchi, Ronald E. Poelman, F. Burton Howard, Ted E. Brewerton, Jack H. Goaslind, Angel Abrea, John K. Carmack, J. Richard Clarke, Hans B. Ringger, Marlin K. Jensen, Earl C. Tingey, Alexander B. Morrison, L. Lionel Kendrick, Harold G. Hillam, Carlos H. Amado, Ben B. Banks, Spencer J. Condie, Robert K. Dellenbach, Glen L. Pace, F. Melvin Hammond, Kenneth Johnson, Lynn A. Mickelsen, Neil L. Andersen, D. Todd Christofferson, Cree-L Kofford, Dennis B. Neuenschwander, Andrew Wayne Peterson, Cecil O. Samuelson jun., John B. Dickson, Jay E. Jensen, David E. Sorensen og W. Craig Zwick.

Som medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum: Eduardo Ayala, LeGrand R. Curtis, Helvécio Martins, J. Ballard Washburn, Durrel A. Woolsey, W. Mackenzie Lawrence, Rulon G. Craven, Joseph C. Muren, Graham W. Doxey, Jorge A. Rojas, Julio E. Dávila, In Sang Han, Stephen D. Nadauld, Sam K. Shimabukuro, Lino Alvarez, Dallas N. Archibald, C. Max Caldwell, Gary J. Coleman, John E. Fowler, Augusto A. Lim, John M. Madsen, V. Dallas Merrell, F. David Stanley, Kwok Yuen Tai, Lowell D. Wood, Claudio R. Mendes Costa, W. Don Ladd, James O. Mason, Dieter F. Uchtdorf, Lance B. Wickman og Bruce D. Porter.

Som Det Præsiderende Biskopråd: Biskopperne Merrill J. Bateman, Præsiderende Biskop; H. David Burton, førsterådgiver, og Richard C. Edgley, andenrådgiver. Alle, der kan støtte dette, bedes vise det. Nogen imod samme tegn.

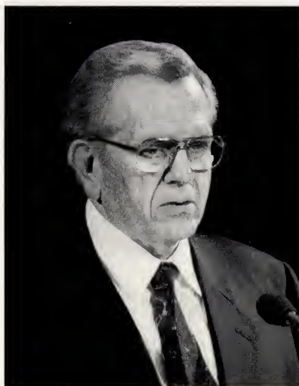
Det foreslås, at vi opretholder præsidentskaberne for Kirkens hjælpeorganisationer, som de nu fungerer. De, der kan støtte dette, bedes vise det. Nogen imod samme tegn.

Præsident Hinckley, så vidt jeg har været i stand til at se, har afstemningen i Tabernaklet udelukkende været enstemmig samt været for de stillede forslag. Vi beder de nykaldede medlemmer af De Halvfjerds om at indtage deres plads på forhøjningen. Træd nærmere, Brødre. □

»Troens skjold«

Præsident Boyd K. Packer
De Tolv Apostles Kvorum

Det højeste mål med det, vi belærer, er at forene forældre og børn i troen på Herren Jesus Kristus.

For ti måneder siden gik præsident Ezra Taft Benson bort, og uden ophold begyndte præsident Howard W. Hunters korte, men mindeværdige periode. Gud velsigne denne store profets minde. Uden det mindste ophold, blev den orden, der er bekræftet i åbenbaringerne, iværksat med vor fulde deltagelse, og Kirken går fremad på sin kurs.

Denne skik med at hæve hånden for at opretholde en, der er blevet kaldet til at lede eller undervise i Kirken, er en handling af hellig betydning. Afstemningen ved opretholdelser foregår ved møder, og opretholdelsen af Det Første Præsidentskab, som nu udsendes til Kirken over hele verden, er i overensstemmelse med en åbenbaring fra Herren: »Og atter siger jeg jer: Det skal ikke tillades nogen at gå ud og prædike mit evangelium eller opbygge min kirke, uden han bliver ordineret af en, der har myndighed, og *som er kirken bekendt* og på forskriftsmæssig måde selv er blevet ordineret af kirkens ledere« (L&P 42:11; fremhævelse tilføjet).

På vegne af De Tolv Apostles Kvorum, som »i overensstemmelse med himlens forordninger« skal »gøre tjeneste i Herrens navn under kirkens præsidentskabs vejledning« (L&P 107:33), bekræfter vi over for jer, at ved opretholdelsen af præsident Gordon B. Hinckley og hans rådgivere, vores Første Præsidentskab, *er* De Tolv ét. For ved at hæve vores hænder for at opretholde Kirkens præsident fortsætter vi den ubrudte myndighedslinie, der er ubrudt fra genoprettelsens begyndelse.

Nogle antager, at præsidentskabets nøgler går fra en mand til en anden ligesom en depeche i et stafetløb. Nogle tror, at profeten Joseph Smith i det skjulte eller privat overdrog præsidentskabets nøgler til en efterfølger.

Men sådan er tingenes ordenen ikke. Præsident Ezra Taft Benson ordinerede ikke Howard W. Hunter til præsident for Kirken, ej heller ordinerede præsident Howard W. Hunter Gordon B. Hinckley som præsident for Kirken.

De Tolv udfylder myndighedslinien fra en præsidentperiode til den næste og bevarer linien ubrudt.

Kort før martyriet profeterede profeten Joseph Smith ved et møde, hvor ni medlemmer af De Tolv var tilstede: »Brødre, Herren byder mig at fremskynde det værk, vi er engageret i. Noget vigtigt skal snart ske. Det kan være, at mine fjender vil slå mig ihjel. Og hvis de skulle gøre det, og nøglerne og magten, som hviler på mig, *ikke* overdrages til jer, vil de gå tabt på jorden. Men hvis det blot lykkes mig at placere dem på jeres hoved, lad mig da blot falde som offer for en morders hænder, hvis Gud vil tillade det, og jeg kan gå bort glad og tilfreds, vel vidende at mit værk er udført, og grundvolden er lagt, hvorpå Guds rige skal bygges i denne tidernes fyldes uddeling. På De Tolvs skuldre må ansvaret for at lede denne Kirke fremover hvile, indtil I skal udnævne andre til at efterfølge jer« (udkast til erklæring fra De Tolv Apostle, som rapporterede De Tolvs møde i marts 1844, Brigham Young Papers, Kirkens Historiske Afdeling).

Enkeltvis og kollektivt bærer De Tolv nøglerne og har bekræftet myndigheden til at udøve alle nøglerne på seniorapostlen, manden, som skal præsidere over Kirken.

Herren har oprettet et system, hvor der ikke er nogen stræben, nogen manøvrering efter position eller magt, end ikke en antydning af at samle stemmer eller dyrke indflydelse. Systemet tillader det ikke, og Herren ville heller ikke tillade det. Det fungerer ikke, som menneskers veje normalt fungerer, og sådan bør det være. Herren mindede profeten Esajas om: »For jeres planer er ikke mine planer, og jeres veje er ikke mine veje« (Es 55:8).

Den løftede hånd har været en skik siden fordums tid, hvilket blev symboliseret, da Moses stod over for de amalekittiske røvere, ørkenens ødelæggere.

»Da sagde Moses til Josva: 'Udvælg nogle mænd, og ryk ud og kæmp mod amalekitterne! I morgen vil jeg stå på toppen af højen med Guds stav i min hånd.' Josva gjorde, som Moses havde sagt, og rykkede ud til kamp mod amalekitterne. Moses, Aron og Hur var gået op på toppen af højen.

Når nu Moses løftede hånden, fik israelitterne overtaget; men når han lod hånden synke, fik amalekitterne overtaget.

Da Moses blev træt i armene, tog de en sten og anbragte den under ham. Han satte sig på den, og Aron og Hur støttede hans hænder fra hver sin side, så hans arme blev holdt oppe, til solen gik ned. Sådan besejrede Josva med sværd amalekitterne og deres hær« (2 Mos 17:9-13).

De ugudelige, som nu modsætter sig Herrens værk, er anderledes, men ikke mindre forfærdelige end de plyndrende amalekitter. Opretholdelsen af profeten er stadig afgørende for dette folks fortsatte sikkerhed. Skulle alder og helbred få hans hænder til at føles tunge, så bliver de holdt oppe af rådgiverne ved hans side. Begge er profeter, seere og åbenbarere, ligesom hvert medlem af De Tolvs Kvorum.

Efter en konference i 1976 i København inviterede præsident Spencer W. Kimball os til at besøge domkirken for at se Bertel Thorvaldsens statuer af Kristus og de tolv apostle. »Kristus« står i en niche bag alteret. Stående i rækkefølge langs siderne af kirkeskibet står statuerne af De Tolv, hvor Paulus har erstattet Judas Iskariot.

Præsident Kimball fortalte den ældre kirketjener, at præcis samtidig med at Thor-

valdsen skabte disse smukke statuer i Danmark, fandt en genoprettelse af Jesu Kristi evangelium sted i Amerika med apostle og profeter, som modtog myndighed fra dem, der besad den tidligere.

Præsident Kimball samlede de tilstedeværende omkring sig og sagde til kirketjeneren: »Vi er Herren Jesu Kristi levende apostle,« og, idet han pegede på ældste Pinegar, sagde han, »her er en halvfjerdser lige som dem, der er omtalt i Det Nye Testamente.«

Vi stod nær ved statuen af Peter, som billedhuggeren har afbildet med nøgler i sin hånd – et symbol på rigets nøgler. Præsident Kimball sagde: »Vi bærer de rigtige nøgler, ligesom Peter gjorde, og vi bruger dem hver dag.«

Derpå fulgte en oplevelse, som jeg aldrig vil glemme. Præsident Kimball vendte sig mod præsident Johan H. Benthin fra Københavns Stav og sagde med befaling i stemmen: »Jeg ønsker, at du fortæller hver eneste prælat i Danmark, at de IKKE besidder nøglerne! JEG BESIDDER NØGLERNE!«

Derpå fik jeg et vidnesbyrd, som sidste dages hellige kender, men som er svært at forklare til nogen, som ikke har oplevet det – et lys, en kraft løbende gennem selve min sjæl, og jeg vidste, det var en kendsgerning, at her stod den levende profet, som besad nøglerne.

Herren åbenbarede, hvorfor »han har givet os nogle til at være apostle, andre til at være profeter.« Det er »for at udruste de hellige til at gøre tjeneste, så Kristi legeme bygges op, indtil vi alle når frem til enheden i troen og i erkendelsen af Guds søn« (Ef 4:11-13).

Apostlenes gerning – præsidentskabet og De Tolv – er derfor at bringe os til enheden i troen.

Ligesom det har været siden begyndelsen, ønsker modstanderen at skille os, adsplitte os og, hvis han kan, ødelægge os. Men Herren har sagt: »Glæd jer derfor i jeres hjerte, fryd jer, omgjord jeres lænder og tag min fulde rustning på, for at I må kunne stå imod på den onde dag ... Grib *troens skjold*, med hvilket I vil kunne slukke alle den ondes gloende pile« (L&P 27:15, 17; fremhævelse tilføjet).

Profeternes og apostlenes gerning fører dem evig og altid til hjemmet og familien. Det troens skjold bliver ikke fremstillet på en fabrik, men i hjemmet som hjemmeproduktion.

Det højeste mål med det, vi belærer, er at forene forældre og børn i troen på Herren Jesus Kristus, at de er lykkelige i hjemmet, beseglet i et evigt ægteskab, kædet sammen med deres generationer og forvisset om ophøjelse i vor himmelske Faders nærværelse.

Med mindre forældre og børn »slynges og drives hid og did« eller vildledes af mennesker, der »med snedighed fører os på lumske afveje« (Ef 4:14), kræver vor Faders plan, at troens skjold ligesom livets generationer skal skabes og tilpasses i familien. Ikke to kan være nøjagtig ens. Hvert enkelt skjold skal håndlaves efter individuelle mål.

Unge piger står op for at opretholde Kirkens ledere under den højtidelige forsamling.

Den plan, som Herren har udarbejdet, forventer, at mand og kvinde, ægtemand og hustru, arbejder sammen, tilpasser hvert barn individuelt med et troens skjold, der er fastgjort så solidt, at det hverken kan trækkes af eller gennemtrænges af de gloende pile.

Det kræver en stadig styrke hos en far at tilhamre skjoldets metal og en mors kærlige hånd at pudse det op og få det til at passe. Sommetider er en forælder efterladt til at gøre det alene. Det er vanskeligt, men det kan lade sig gøre.

I Kirken kan vi belære om de materialer, som et troens skjold fremstilles af: ærbødighed, mod, kyskhed, omvendelse, tilgivelse, barmhjertighed. I Kirken kan vi lære, hvordan de samles og passes sammen. Men den egentlige fremstilling af og tilpasning af troens skjold hører hjemme i familiekredsen. Ellers kan det blive løst og falde af i en krise.

Profeterne og apostlene er fuldt ud klar over, at de vanskelige tider, som Paulus profeterede om i de sidste dage, er over os. »Mennesker er egenkærlige, pengeglade, pralende, overmodige, fulde af hån, ulydige mod deres forældre, utaknemmelige, spottere, lader sig lede af alle mulige lyster« (se 2 Tim 3:1-7).

Herren vidste, at det ville være sådan, og han advarede: »Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave ... skal synden hvile på forældrenes hoved. Thi dette skal være en lov for Zions indbyggere ... De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren« (se L&P 68:25-28).

Dette troens skjold bliver ikke fabrikeret på samlebånd, kun håndlavet i hjemmeindustri. Derfor presser vore ledere på for at få medlemmerne til at forstå, at det, der er af størst værdi at gøre, skal gøres i hjemmet. Nogle indser stadig ikke, at for mange aktiviteter uden for hjemmet, uanset hvor velmente de er, efterlader for lidt tid til at fremstille og tilpasse troens skjold i hjemmet.

Selv om vore tanker i denne højtidelige forsamling er centreret om ædle titler som højpræst, præsident, apostel, profet, seer og åbenbarer, da vil himlen ikke tage anstød, når vi samtidig taler om far, mor, barn, bror, søster og familie; ja, tilmed om svigerfar, svigermor, bedstemor, bedstefar og baby.

Hvis I er ærbødige, bønsomme og lydige, vil den dag komme, hvor det vil blive åbenbaret for jer, hvorfor himlens Gud har befalet os at tiltale ham som *Fader* og universets Herre som *Søn*. Da vil I have fundet den kostelige perle, der omtales i skrifterne, og villigt gå hen og sælge alt, hvad I har for at kunne købe den.

Lykkens store plan (se Alma 42:8, 16) åbenbaret til profeterne er planen for en lykkelig familie. Det er en kærlighedsberetning mellem ægtemand og hustru, forældre og børn, som fornyer sig gennem tiderne.

Og nu med en ubrudt linie af præstedømmemyndighed og en ubrudt linie af præstedømmemagt bevæger vi os tillidsfuldt fremad i enighed og tro ledt af Kristus, Forløseren, hvis Kirke dette er, og af hans jordiske profet, hvorigennem han vil tale. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Miraklet med oversættelsen af Mormons Bog

Ældste Robert K. Dellenbach
De Halvfjerds

Mormons Bog står som et mirakuløst værk, som verden kan undersøge. Denne guddommelige gnist, der blev anslået af himlen for 165 år siden, har antændt en ild, der har fået en ny dag til at gry.

Mine brødre og søstre, forstår vi det store mirakel som oversættelsen af Mormons Bog udgør? Et mirakel er »en ekstraordinær begivenhed, der tilkendegiver guddommelig indgriben i menneskelige anliggender« (*Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 10. udgave 1993). Ifølge denne definition er oversættelsen af Mormons Bog ved Joseph Smith i sandhed et nutidigt mirakel.

Mormons Bog trykkes i dag på over 80 forskellige sprog og er i øjeblikket ved at blive oversat eller forberedt til udgivelse på adskillige flere sprog. Overvej et øjeblik Kirkens nuværende fremgangsmåde for oversættelse af Mormons Bog fra engelsk til et andet sprog. Kirken finder dygtige, erfarne oversættere, som er medlemmer og velbevandrede i engelsk såvel som i deres modersmål, som er retskafne og er i besiddelse af en høj moral, således at åndens inspiration vil vejlede dem i deres arbejde. Ligesom på Joseph Smiths tid, er evnen til at oversætte hellig skrift i dag en åndelig gave fra Gud.

I modsætning til Josephs tid benytter mange af vore nutidige oversættere computere, tekstbehandlingsprogrammer, leksika og encyklopædier til at bistå sig i deres hellige opgave. Det nutidige arbejde er omfattende og hvert trin skal analyseres kritisk af Kirkens oversættelseseksperter. Men selv med de mest dygtige medlemsoversættere ogmmed den teknologi, der er tilgængelig, varer hele processen fra begyndelse til udgivelse omtrent fire år.

Betragt så i modsætning hertil oversættelsen af Mormons Bog af den unge Joseph Smith. Joseph voksede op på en gård i den nordlige del af staten New York og var kun 24 år gammel, da han færdiggjorde oversættelsen af denne hellige optegnelse fra reformert egyptisk til engelsk.

Finansielt ejede Joseph Smith ikke ret meget, så han var travlt optaget af at forsørge sin hustru og sin familie. Af nødvendighed såede og høstede han afgrøder, huggede brænde, hentede vand og tog sig af dyrene.

De forhold, under hvilke Joseph oversatte, var langt fra ideelle. Han blev truet på livet, og bander forsøgte at frarøve ham pladerne, hvorfor han var nødt til at skjule de gamle optegnelser og ofte flytte dem fra sted til sted (Se JS-H 1:60). Joseph havde hverken telefon, diktafon, computer, telefax, kopimaskine eller end ikke elektrisk lys.

Joseph havde ikke modtaget ret meget uddannelse, måske ikke mere end hvad der svarer til tre års grundskole. Før han begyndte at oversætte, havde Joseph ikke gået på universitetet. Han modtog ingen litterære eller akademiske blade. Han havde aldrig besøgt Sydamerika eller Mellemøsten. Han tilhørte ikke noget videnskabeligt selskab, havde ikke foretaget nogen videnskabelige undersøgelser, og han havde ingen lærde kolleger med, hvem han kunne diskutere den gamle tekst på pladerne. Han havde lært at læse, skrive og at regne og vidste måske lidt om Amerikas historie. Vi ved, at han læste Biblen på engelsk, men efter verdens målestok, var Joseph hverken videnskabsmand eller teolog, langt mindre en professionel oversætter af hellige skrifter.

Hvilke evner besad Joseph da, der kunne bistå ham ved oversættelsen? Oliver Cowdery, som har nedskrevet det meste af Mormons Bog, sagde om Josephs kilde til at kunne oversætte, at »profeten Joseph Smith ... oversatte Mormons Bog ved Guds gave og kraft, ved hjælp af Urim og Tummim« (Oliver Cowderys sidste dage, *Deseret News*, 13. april 1859).

Typisk gennemgår et litterært værk omfattende redigeringer, rettelser og gennemlæsninger før et endeligt afpudset udkast er

Ældsterne David E. Sorensen og F. David Stanley fra De Halvfjerds i samtale mellem konferencemøder.

Medlemmerne af De Halvfjerds' og Det Præsiderende Biskopråd løfter hånden til opretholdelse under den højtidelige forsamling.

færdigt. For eksempel skrev Abraham Lincoln sin Gettysburg-tale om mindst fem gange, hver gang varierede den lidt fra den foregående (Se *World Book Encyclopedia*, bd. 8, 1992-udgaven, se under »Gettysburg Address«).

Som forberedelse til denne konferencetale, havde jeg den vidunderlige oplevelse i stilhed at gennemlæse flere sider af Josephs originale manuskript til Mormons Bog, som opbevares i Kirkens arkiv. Jeg blev overrasket ved at se manuskriptets orden, hvor der kun var nogle få ubetydelige rettelser, som for eksempel et ord, der var stavet forkert. Josephs originalmanuskript er så perfekt, at det kunne kun stamme fra en kilde – guddommelig åbenbaring.

På Josephs skuldre hvilede ikke kun ansvaret for oversættelsen af Mormons Bog, men også ansvaret for genoprettelsen og reetableringen af Jesu Kristi Kirke. Selv mens Joseph oversatte, modtog han mange åbenbaringer og besøg af himmelske budbringere, som gav ham andre yderligere vigtige opgaver, som for eksempel genoprettelsen af præstedømmet og åbenbaringen om dåb (se JS-H 1:68-75). Josephs mange ansvar afbrød ofte oversættelsesprocessen, undertiden i adskillige måneder. Men når Joseph frit kunne hellige hele sin indsats til oversættelse, gik arbejdet hurtigt frem, og han oversatte mellem otte til ti sider om dagen, således at hovedparten af Mormons Bog blev fuldført på omkring 63 arbejdsdage (se John V. Welch og Tim Rathbone »The Translation of the Book of Mormon: Basic Historical Information«, afhandling fra F.A.R.M.S. Provo, Utah, 1986, s. 14).

Oliver bevidnede, idet han mindedes denne mirakuløse begivenhed: »Dag efter dag vedblev jeg uafbrudt at nedskrive historien eller beretningen, den såkaldte Mormons Bog, efterhånden som ordene faldt fra hans læber« (Den Kostelige Perle, s. 68).

Joseph var den første person, der efter 1400 år læste Frelserens ord, som nedskrevet af Nephi, Alma, Mormon, Moroni og andre profeter fra Mormons Bog. Hans evne til at oversætte var intet mindre end »et stort og forunderligt værk« (2 Nephi 25:17).

Josephs oprindelige engelske oversættelse er med undtagelse af nogle få grammatiske og mindre tekstforbedringer, teksten der findes i den Mormons Bog, der benyttes i dag, og som er udgangspunktet for alle andre oversættelser af Mormons Bog overalt i verden. (Se *Encyclopedia of Mormonism*, bd. 1, se Book of Mormon, Daniel H. Ludlow, 4 bd, New York: Macmillan, 1992). Som Nephi i fordums tid profeterede: Hans »ord skal hvisle til jordens ender som et banner for mit folk« (2 Nephi 29:2).

Kunne nogen af os i dag producere et sådant værk? Kunne tusinde af verdens bedste teologer og videnskabsfolk med speciale i gamle sprog eller kulturer skrive en bog af samme overjordiske, umådelige værdi?

Nej, ingen anden person med så begrænset uddannelse og baggrund som Joseph har ene mand i så kort et tidsrum fra oldtekster oversat over femhundrede sider hellig skrift. Denne oversættelse er nu udgivet i et oplag på 73 millioner eksemplarer.

Josephs oversættelse af disse hellige, gamle skrifter har modstået mange skeptikeres gransken. Mormons Bog står som et mirakuløst værk, som verden kan undersøge. Denne guddommelige gnist, der blev anslået af himlen for 165 år siden, har antændt en ild, der har fået en ny dag til at gry. Det er ikke underligt at »Guds Ånd som en ild nu begynder at lue« (*Salmer og sange*, nr. 2). Overalt i verden søger mennesker det vidnesbyrd om Jesus Kristus, der findes i Mormons Bog. De kommer fra alle nationer, stammer, tungemål og folk. Som det blev åbenbaret til profeten Joseph Smith: »Jordens ender skal spørge efter dit navn« (L&P 122:1). Og hvorfor skal de spørge efter Joseph Smiths navn? Fordi Mormons Bog vidner om Frelseren Jesu Kristi guddommelighed og forsoning. Fordi Joseph er genoprettelsens profet.

Med dyb beundring for det mirakel, som fandt sted ved oversættelsen af Mormons Bog, synger vi:

»Priser profeten som skued Jehova!
Jesus har salvet den herlige seer.
Åbnet blev tidernes fyldes forvaltning ...
alle skal se broder Joseph igen«
(*Salmer og sange*, nr. 1).

Jeg bærer vidnesbyrd om, at oversættelsesmiraklet i forbindelse med Mormons Bog klart bevidner, at Joseph er Guds profet, kaldet til »at lægge grundvolden til (Kristi) kirke og bringe den ud af dunkelhed og mørke, den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade« (L&P 1:30). Mormons Bog er »vores religions slutsten« og vil bringe et menneske »nærmere Gud ved at det adlyder bogens forskrifter, end nogen anden bog« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 194). At vi må værdsætte dette oversættelsesmirakel, samt at det må være vores ønske at komme til at kende og følge Frelseren gennem hans lærdomme i Mormons Bog, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Templet er et familieanliggende

Ældste J Ballard Washburn
De Halvfjerds

Vi tager til templet for at indgå pagter, men vi tager hjem for at holde de pagter, vi har indgået.

Det er en ære og et privilegium sammen med jer at udtrykke vores kærlighed og støtte til præsident Hinckley, præsident Monson, præsident Faust, præsident Packer og De Tolv. Jeg glæder mig over, at jeg kan sige, at jeg elsker jer. Jeg er taknemmelig over at være ét med jer i arbejdet i riget.

Jeg talte for nylig efter en stavskonference med en familie, der havde teenagebørn. Jeg sagde til dem: »I må leve retfærdigt, så I en dag kan tage til templet med jeres forældre.« En 16-årig datter svarede: »Jamen, vi tager til templet med vores forældre næsten hver uge. Vi udfører dåb for personer i vores slægtsarkiv.« Jeg tænkte: *»Hvilken vidunderlig ting, at familier kan tage til templet sammen.«*

Da Jesus var 12 år, tog hans forældre ham med til templet. Jeg tror, at det er mere end blot et tilfælde, at vore sønner og døtre kan tage til templet med os, når de er 12 år. Josef og Maria sagde ikke: »Biskop, vil du tage vores søn til templet?,« de tog ham selv med.

Vores indsats som forældre, ward og stave bør være at hjælpe vore unge med at leve værdigt, så de kan tage til templet *nu*. Målet er det samme for unge piger som for unge mænd – *vær værdige til at tage til templet nu*. Når biskoppen interviewer de unge hvert år, vil det omfatte et værdighedsinterview.

Hvilket vidunderligt mål for præstedømmeledere og ledere for unge piger at hjælpe forældre med at inspirere hver eneste unge pige og hver eneste unge mand til at tage til templet hvert år. Hvilken stor velsignelse for forældre at være i templet sammen med deres børn på 12 år og derover mindst en gang om året, når forholdene tillader det.

Den ting, der vil hjælpe os mere end noget andet med at ønske at være i templet, er at have Helligånden hos os.

To vigtige ting er nødvendige for at have Helligånden. For det første må vi leve, så vi er værdig dertil, og for det andet må vi bede derom.

Bed Faderen i mit navn, i tro på at I skal få, så skal I modtage den Helligånd, der åbenbarer alt, som er tjenligt for menneskenes børn.[1]

Hvis vi vil bede i tro, vil vi modtage Helligånden, og den vil lede os til templet.

Lad mig komme med en advarsel her. Vi kan ikke tage uværdigt til hans hellige hus uden at bringe Guds dom over os. For Gud lader sig ikke spotte.

Når par, som ikke fuldt ud har omvendt sig fra tidligere synder, tager til templet for at blive gift, begynder de deres ægteskab på et usikkert grundlag. Jeg tror, at det er en af de største årsager til skilsmisser i tempelægteskaber. Hvis en mand, som er *uærlig* i sit personlige liv i forholdet til sin hustru og børn eller sine forretningsanliggender, tager til templet, bringer han fordømmelse over sin egen sjæl og står i stort behov for omvendelse.

Præsident Hunter har sagt: Det er mit hjertes inderligste ønske, at hvert eneste medlem af Kirken vil være *værdig* til at træde ind i templet.[2]

Hvis vore unge mænd eller unge piger på deres vej til missionsmarken tager uværdigt til templet, er det en stor fejltagelse. Vi må først forberede dem til templet, og så vil de være forberedt til en mission.

Præsident Hunter har sagt: Lad os forberede alle missionærer til at tage *værdigt* til templet og gøre den oplevelse til et endnu større højdepunkt end at modtage missionskaldelsen.[3]

Evighedens største velsignelser kommer til os gennem templet. Guds største gave, evigt liv, kom kun komme til en mand og kvinde sammen. Og hver eneste værdige person vil en dag få denne velsignelse.

I Lære og Pagter 131:1-4 læser vi:

»Der findes tre himle eller grader i den celestiale herlighed.

For at opnå den højeste må et menneske indtræde i denne præstedømmets orden, hvormed der menes den nye og evige ægteskabspagt.

Det Første Præsidentskab løfter deres hænder til opretholdelse under den højtidelige forsamling.
Fra venstre: Præsident James E. Faust, andenrådgiver, præsident Gordon B. Hinckley og præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver.

Den, som ikke gør dette, kan ikke opnå den. Han kan indtræde i den næste, men dermed ender hans rige. Han kan ikke have afkom.«

Således ser vi, at i et ægteskab indtræder en mand og en hustru i en orden af præstedømmet, der kaldes den nye og evige ægteskabspagt. Denne pagt omfatter villighed til at få børn og til at undervise dem i evangeliet. Mange af verdens problemer i dag opstår, når forældre ikke accepterer denne pagts forpligtelser. Det er i modstrid med denne pagt at forhindre fødslen af børn, hvis forældrene har et godt helbred.

For 25 år siden, da jeg begyndte at praktisere som læge, var det sjældent, at en gift kvinde søgte råd om, hvordan hun kunne undgå at få børn. Da jeg holdt op med at praktisere, var det sjældent, bortset fra nogle trofaste sidste dages hellige kvinder, at en gift kvinde ønskede at få mere end et eller to børn, og nogle ønskede *slet ingen* børn. Vi i Kirken må ikke lade os fange af verdens falske lærdomme, der vil få os til at bryde hellige tempelpagter.

Vi tager til templet for at indgå pagter, men vi tager hjem for at holde de pagter, vi har indgået. Hjemmet er afprøvningsområdet. Hjemmet er det sted, hvor vi lærer at blive mere Kristuslignende. Hjemmet er det sted, hvor vi lærer at overvinde egoisme og at give af os selv i andres tjeneste.

Jeg håber, at I ikke synes, det er for enkelt at antyde, at det er de »små ting« som familiebøn og familieaftén, der er vigtige. Små ting, som en far, der hjælper sine børn med at bede aftenbøn og fortæller dem en godnathistorie i stedet for at se TV. Små ting som at afse tid i familiens program til at læse i skrifterne. Små ting som en mand, der er stor nok til at sige: »Min ven, det er jeg ked af.

Det skulle jeg ikke have sagt, jeg vil opføre mig bedre.« Eller en mor, der siger til et barn: »Jeg er ked af, at jeg blev vred. Kan du tilgive mig?« Ja, det er de »små ting«, som vi gør hver dag og hver uge, der udgør forskellen.

Ved at holde tempelpagterne kan alle Guds børn blive ophøjet. Jeg siger atter, at *vi tager til templet for at indgå pagter, men vi tager hjem for at holde de pagter*.

Følgende historie fortælles om ældste Boyd K. Packer: Efter at have rejst over hele verden og set mange eksotiske steder blev han spurgt, hvor han ville tage hen, hvis han kunne rejse lige hen, hvor han ønskede. Han svarede: »Jeg ville tage hjem.« Jeg har det på samme måde. Hvis jeg blev stillet det samme spørgsmål, ville jeg sige: »Jeg ville tage hjem og sidde i en stor gyngestol og tage et par små børnebørn i mine arme og håbe på, at lidt af det himmelske støv, som de stadig har på sig, ville smitte af på mig.« Jeg er taknemlig for hjem, hvor vi kan tage hen for at lære at elske, at dele og blive mere Kristuslignende.

Jeg er taknemlig for templer, hvor vi kan tage hen for at blive beseglet til hinanden som familier for al evighed. Jeg er taknemlig for templer, hvor vi kan tage hen for at bede og tilbede, hvor vi kan nedkalde himlens velsignelser over vore familier. Jeg er taknemlig for templer, hvor vi kan tage hen som familier for at styrke de evige bånd, der vil gøre os til en evig familie, hvor vi kan tage hen for at udføre det store forløsende værk for vore forfædre, som ikke kan gøre det for sig selv ... ligesom Jesus gjorde det for os, som vi ikke selv kan gøre. Jeg er taknemlig over, at Gud i sin evige visdom har gjort disse velsignelser tilgængelige for alle sine børn. Nogle må imidlertid vente til livet efter døden med at nyde disse velsignelser. Men alle, som lever værdigt, vil få alle velsignelser. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesus elskede at tage til templet. En del af at blive mere Kristuslignende er at lære at elske at tage til templet. Jeg beder om, at vi må blive evige familier, så vi kan få evigt liv. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. L&P 18:18.
2. *Stjernen*, januar 1995, s. 7.
3. *Stjernen*, januar 1995. s. 87.

Kraften til at helbrede indefra

Biskop Merrill J. Bateman
Præsiderende Biskop

Som en del af sin forløsende kraft, kan Jesus fjerne dødens brod eller gøre en sjæl, der kæmper, rask igen.

Brødre og søstre, jeg udtrykker min dybe beundring for det vidunderlige indtryk præsident Hunter har gjort på Kirkens medlemmer i sin korte tid som profet. Fra Hawaii til Vestafrika har jeg set medlemmerne reagere på hans opfordring til at vi blev et mere Kristuslignende og tempeltjenende folk. I dag støtter jeg Gordon B. Hinckley som profet, seer og åbenbarer og præsident for Kirken.

Da jeg så pressekonferencen, som annoncerede det nye Første Præsidentskab, bar Helligånden vidne for mig om hans profetiske kaldelse og den forberedelse, der var gået forud.

Jeg følte også dengang og føler i dag den samme bekræftelse, hvad angår præsident Thomas S. Monson og præsident James E. Faust som hans rådgivere samt præsident Boyd K. Packer som fungerende præsident for De Tolvs Kvorum. Og i dag følte jeg også Ånden, hvad angår ældste Henry B. Eyring. Herrens måde at forberede profeter på er et stort og forunderligt værk.

For kort tid siden deltog jeg i en god vens begravelse af sin søn. Tidligere på ugen var den unge mand en sen aften på vej hjem sammen med nogle venner, da føreren af en modkørende bil faldt i søvn. Den anden bil kørte over midterrabatten og buldrede frontalt ind i den første bil. Ulykken skete med en sådan pludselighed, at der var meget få, hvis overhovedet nogen bremsespor på motorvejen, og begge biler blev totalskadet. Ulykken krævede tre liv, heriblandt min vens 17-årige søn.

Når jeg har grundet over denne ulykke, har jeg tænkt på, hvad man kan lære af døden – især når en, man holder af, dør. Den første lektie, man lærer, er, at livet er kort, hvad enten man dør som 17-årig eller som 80-årig. For en 17-årig er 80 år en evighed, men for en 70-årig er 80 år ikke nogen særlig lang prøvetid. For det andet minder døden os om, at mennesket indeholder en ånd. Da vi betragtede vores unge vens legeme, var det indlysende at mere end blod, havde forladt hans krop. Hans ånds lys gav ikke længere liv til hans ansigtsudtryk eller blinkede i hans øjne. Han havde ligeledes opgivet ånden, men i en yderst tidlig alder.

En anden lektie vi lærer af døden vedrører betydningen af evige familier. Ligesom der er forældre, der hilser den nyfødte velkommen til jorden, belærer skrifterne os om at omsorgsfulde familiemedlemmer hilser ånderne velkomne i paradiset og bistår dem med tilpasningen til et nyt liv (se 1 Mos 25:8; 35:29; 49:33). Da jeg stod foran båren, faldt den tanke mig ind, at adskillelsen ikke blot var et chok for forældrene, men også for den unge mand, der pludselig fandt sig selv på den anden side af sløret. Jeg antager, at han gerne ville kunne fortælle sine forældre endnu en gang, hvor meget han elsker dem. Brødre og søstre, himlen findes kun, hvis familier er evige.

En fjerde lektie, og måske den vigtigste, angår livets hensigt. For at have mening, må livet være mere end flygtige ungdomsglæder. Der må være en plan. Døden, selv om den indtræffer ved en ulykke, må være en del af denne plan. At udvikle tro på samt at komme til at kende sin Skaber er kernen i planen. At nære et håb med hensyn til ens evige skæbne og at opleve glæde må ligeledes være en del af livets hensigt.

Døden lærer os, at vi ikke oplever en fylde af glæde i jordelivet, samt at evigtvarende glæde kun kan opnås ved Mesterens hjælp (se L&P 93:33-34). Ligesom den lamme mand ved Betesda dam havde behov for hjælp fra nogen, der var stærkere end ham, for at blive helbredt (se Joh 5:1-9), således er vi også afhængige af Kristi forso-

Søstrene i Hjælpeforeningen opretholder under den højtidelige forsamling.

Unge mænd i Det Aronske Præstedømme uden for det fyldte Tabernakel, hvor de står op og opretholder Kirkens ledere under den højtidelige forsamling.

ningsmirakel, hvis vores sjæl skal helbredes for smerte, sorg og synd. Hvis sørgende forældre og familiemedlemmer tror på Frelseren og hans plan, da svækkes dødens brod, idet Jesus bærer de sørgendes smerte og trøster dem ved Helligånden. Gennem Kristus heles sønderknuste hjerter, og fred erstatter bekymring og sorg.

Sidste uge modtog jeg et brev fra den unge mands forældre, hvori de fortalte mig om den fred, de havde fundet gennem deres tro på Kristus. De ved, at de vil se deres søn igen og være sammen med ham i evighederne. Som Esajas sagde: »Men det var vore sygdomme, han tog, det var vore lidelser, han bar ... ved hans sår blev vi helbredt« (Es 53:4-5).

Profeten Alma talte ligeledes om Kristi helbredende kraft, da han belærte folket i Gideon. Idet han talte om Frelseren, fortalte Alma, at Kristus skulle ville »lide sorg og smerte og alle slags fristelser, for at ordet må blive fuldbyrdet, som siger: Han vil påtage sig sit folks sorger og smerter ... og han vil påtage sig deres skrøbeligheder, så hans hjerte kan fyldes med barmhjertighed ... så han ifølge kødet kan vide, hvorledes han kan hjælpe sit folk ...« (Alma 7:11-12). Ligegyldigt hvad der er kilden til smerte, så forstår Jesus, og han har kraft til at helbrede sjælen såvel som legemet. Som medlem af Guddommen kender Frelseren personligt hver enkelt af os. Esajas og profeten Abinadi sagde, at når Kristi »liv er bragt som skyldoffer, ser han sit afkom« (Es 53:10; sammenlign Mosiah 15:10). Abinadi forklarer at Kristi »afkom« er de retfærdige, dem som følger profeterne (se Mosiah 15:11). I Getsemane have og på korset, så Jesus hver enkelt af os og bar ikke blot vore synder, men erfarede også vore inderligste følelser, så han vidste, hvorledes han skulle trøste og styrke os.

Som en del af sin forløsende kraft, kan Jesus fjerne dødens brod eller gøre en sjæl, der kæmper, rask igen. Skrifterne er fyldt med eksempler, men en ung koreansk søster indprentede mig denne lektie. I begyndelsen af 1994, da jeg deltog i en stavskonference i Seoul i Korea, mødte jeg Kim Young Hee, en ung søster i tyverne. Jeg lagde mærke til hendes smukke ansigt, mens hun sad i en kørestol på forhøjningen og ventede på at komme til at tale. Da det blev hendes tur, skubbede en bror hendes kørestol hen forrest på forhøjningen ved siden af talerstolen, så hun kunne se og blive set. Han gav hende en mikrofon, og hun berettede sin historie for os.

Som yngre havde hun været en sund ung pige, hun havde haft et godt job og været tilfreds med livet. Hun var ikke kristen. I 1987 havde hun været ude for en frygtelig trafikulykke, hvorved hun var blevet lammet fra livet og nedefter. Efter at have ligget på hospitalet, vendte hun hjem til sine forældre og spekulerede på, hvordan hendes liv ville blive. Hun følte sig fortvivlet og tom. En dag blev der banket på døren. Hendes mor lukkede op, og to amerikanske kvinder bad om lov til at dele et budskab om Jesus Kristus. Moderen tøvede, men datteren hørte stemmerne og bød dem indenfor. De var missionærer fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Kim Young Hee tog imod opfordringen til at modtage missionærlektionerne. Hun læste Mormons Bog og adspurgte i bøn angående dens sandhed, kom i Kirken og modtog et vidnesbyrd om genoprettelsens guddommelighed. Hun blev døbt.

I sit vidnesbyrd ved stavskonferencen sagde hun: »Jeg ved, at vor himmelske Fader ikke ser på det ydre, men på hjertet. Jeg ved ligeledes, at det virkelige mirakel er den indre helbredelse, det at man ændrer indstilling, at man aflægger sin stolthed. Selvom mit fysiske legeme måske ikke helbredes i jordelivet, har min ånd følt Helligåndens helbredende kraft. Og i opstandelsen vil et fuldstændigt genoprettet fuldkomment fysisk legeme på ny huse min ånd, og jeg vil modtage en fylde af glæde«.

Da jeg hørte dette, bar Ånden vidnesbyrd om forsoningens store mirakel, og Frelserens kraft til at hele sønderknuste hjerter, at helbrede indefra. Frelserens lignelse om de ti spedalske fik en ny betydning. Lukas fortæller at Jesus mødte ti spedalske. Da de så Frelseren, råbte de: »Jesus, Mester, forbarm dig over os!« Jesus svarede: »Gå hen og bliv undersøgt af præsterne«. Mens de var undervejs, blev de renset En enkelt vendte tilbage, kastede sig ned for Mesterens fødder og takkede ham. Jesus sagde: »Var der ikke ti, der blev rene? Hvor er de ni?« Derpå sagde Herren til den ene, som var kommet tilbage: »Stå op og gå herfra! Din tro har frelst dig« (Luk 17:12-19). Da han blev frelst, blev den taknemmelige spedalske både helbredt indvendigt såvel som udvendigt. Den dag blev ni spedalske helbredt på legemet, men kun en havde tro til at blive frelst. Både den tiende spedalske og søster Hee blev for evigt ændret ved deres tro på Frelseren og hans forsonings helbredende kraft.

Frelserens forsoning i haven og på korset er inderlig såvel som evig. Uendelig på den måde, at den er virkningsfuld igennem evighederne. Personlig på den måde, at Frelseren har følt hver enkelt persons smerte, lidelser og sygdomme. Som følge heraf ved han, hvordan han skal bære vore sorger og lette vore byrder, så vi kan blive helbredt indefra, så vi kan blive frelst og modtage evigtvarende glæde i hans rige. Må vores tro på Faderen og Sønnen hjælpe os til at blive frelste. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Hør profetens røst og adlyd

Ældste Robert D. Hales
De Tolv Apostles Kvorum

Hvis vi lytter til vores profets råd, vil vi blive stærkere og være i stand til at klare jordelivets prøvelser.

Præsident Hinckley, præsident Monson, præsident Faust, da vi rakte vore hænder op i enighed under den højtidelige forsamling, gav vi vores indvielse, kærlighed og hengivenhed til vores profet, og vi opretholder Det Første Præsidentskab.

Hav tak for profeten, du sendte, o Herre,
på denne vor dag
(*Salmer og sange*, nr. 13).

To gange i løbet af et år har vi mistet profeter, som stod os nær, præsident Ezra Taft Benson og præsident Howard W. Hunter. Disse to store Guds profeter bragte sandhed og lys og glæde ind i vore liv. De bragte os Guds ord. De underviste os om familiens betydning samt om vigtigheden af at studere Mormons Bog, og at vi lever vores liv på en sådan måde, at det vil bringe os nærmere Gud. De lærte os vigtigheden af at være venlige mod hinanden, at adlyde befalingerne samt hvordan vi modtager en fylde af glæde og bliver værdige til at opnå evigt liv. De har tryglet os om at leve et mere Kristuslignende liv, at følge Frelserens eksempel i alt, hvad vi gør, samt at kvalificere os til at blive værdige til de frelsende og ophøjende velsignelser, der kun er tilgængelige i Herrens hellige templer. De gav os opmuntrende ord og vise råd for at bringe mere lykke og fred ind i vores liv og verden. Vi elsker dem for deres lydighed samt for deres omsorg for os.

I dag opretholder jeg sammen med jer præsident Gordon B. Hinckley som profet, seer og åbenbarer samt som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi lever i en urolig verden, hvor vi finder ulykke og ødelæggelse overalt – hvoraf meget skyldes at mennesket undlader at lytte til Guds sande profeters ord. Hvor anderledes ville livet ikke have været for dem, som har levet i alle uddelingerne, hvis de havde lyttet til profeten Moses og efterlevet de ti bud?

Der har altid eksisteret et desperat behov for at høre en levende Guds profets sikre og beroligende stemme; en profet, som vil fortælle, hvad der er Guds vilje og sind ved at vise vej til åndelig sikkerhed samt personlig fred og lykke.

Vores kærlige himmelske Fader har givet verden profeter lige siden Adams dage. De fordums profeter belærte overbevisende om vigtigheden af at lytte til profeternes røst. Beretningen om Joshafat i 2 Krøn 20 er et eksempel herpå. Adskillige store hære var på vej mod kong Joshafat i et forsøg på at erobre hans land. Forståeligt nok blev han grebet af en voldsom frygt, så han udråbte en faste i hele riget, og lod hele befolkningen i Juda samles for at bønfalde Herren om vejledning. Joshafat bad ydmygt og inderligt:

»Vor Gud... vi står afmægtige overfor denne store hær, som kommer imod os. Vi ved ikke, hvad vi skal gøre, men vores øjne er rettet mod dig« (2 Krøn 20:12).

Derpå kom Herrens svar gennem profeten Jahaziel.

»Lyt, alle judæere, Jerusalems indbyggere og kong Joshafat! Dette siger Herren til jer: *Vær ikke bange, og lad jer ikke skræmme af denne store hær, for det er ikke jeres kamp, men Guds«* (2 Krøn 20:15) ... »Vær ikke bange... Herren vil være med jer« (2 Krøn 17).

Joshafat og alle Jerusalems indbyggere faldt ned for Herren og takkede ham i bøn.

Joshafat gav derpå et meget vigtigt råd, som vi ville gøre vel i at adlyde i dag. For på samme måde som Judas indbyggere afhænger vores liv måske af det – ja, endog vores evige liv.

»Hold fast ved Herren jeres Gud, så vil han holde fast ved jer; hold fast ved hans profeter, så vil I have lykken med jer« (2 Krøn 20:20).

Ældsterne Jay E. Jensen og Marlin K. Jensen fra De Halvfjerds taler sammen ved konferencen.

Medlemmer af Kirken på plænerne på Tempelpladsen står op under den højtidelige forsamling for at opretholde Kirkens ledere

Som lovet beskyttede Herren de gode mennesker i Juda. Mens Joshafats styrker kiggede på, kæmpede de hære, der var draget ud til kamp mod dem så voldsomt med hinanden, at de fuldstændigt tilintetgjorde hinanden, før de nåede Judas folk. Lyt til profetens røst og adlyd. Det giver sikkerhed at følge den nulevende profet. Et karaktertræk ved profeter i alle tidsaldre er, at ligegyldigt hvad konsekvenserne har været, har de haft styrke til at tale Guds ord med ligefremhed og mod. Da Nephi afsluttede sin optegnelse, forklarede han:

»Og ordene, som jeg har skrevet i svaghed, vil blive gjort kraftige for dem; thi de overtaler dem til at gøre godt, de giver dem kundskab om deres fædre, og de taler om Jesus og formaner dem til at tro på ham og at holde ud til enden, hvad der er det evige liv.

Og de taler strengt imod synd i overensstemmelse med den *ligefremme sandhed*, hvorfor intet menneske vil blive vred over de ord, jeg [profeten] har skrevet, uden det, som ledes af djævelens ånd.

Jeg fryder mig over ligefremhed, jeg fryder mig i sandheden, jeg glæder mig i Jesus, thi han har forløst min sjæl fra helvede« (2 Nephi 33:4-6).

En anden beretning om Joshafat illustrerer, hvorledes profeter direkte og åbent taler Guds ord og lader følgerne komme. Akab, Israels konge, indbød Joshafat, kongen af Juda, til at slutte sig med ham i kampen mod Syrien. Joshafat bad Akab adspørge Herren, om det ville være vist at gå mod syrerne.

Efter at 400 af Akabs såkaldte profeter blot havde fortalt Akab, det han ønskede at høre – at han ville sejre over Syrien – spurgte Joshafat, om han ikke havde andre profeter. Akab svarede: »Jo, der er endnu en ... *men jeg hader ham, for han profeterer mig ikke noget godt, kun noget ondt*« (1 Kong 22:8).

Joshafat overbeviste Akab om, at han skulle søge råd hos profeten Mika. Budbringeren, som blev sendt ud for at bringe Mika for kongen, rådede Mika til kun at fortælle Akab, hvad han ønskede at høre. »*Men Mika sagde: 'Så sandt Herren lever: Kun hvad Herren siger til mig, vil jeg tale'*« (1 Kong 22:14). Mika fortalte Akab, at Israel ville ikke vinde sejr, samt at Akab ville blive dræbt.

Mod profetens råd drog Akab i krig og mistede sit liv ved Israels nederlag.

Mika talte Herrens ord med ligefremhed og sandhed, uden tanke for hvad konsekvenserne ville blive for ham, således som alle profeter både før og efter ham har gjort.

»Vi tror på den samme organisation, som fandtes i den oprindelige kirke, nemlig apostle, profeter, hyrder, lærere, evangelister, osv.« (Trosartiklerne 1:6).

Præsident Joseph Fielding Smith forklarede, at det var nødvendigt for Jesu Kristi Kirke at blive genoprettet i denne uddeling, samt at »alle præstedømmets nøgler og magter, som profeterne fra de tidligere uddelinger havde, skal overdrages Guds udvalgte repræsentanter på jorden« (Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om Frelse*, 1:151).

Profeten Wilford Woodruff sagde: »Dette er den sidste uddeling. Han (Herren) har oprejst mænd og kvinder til at videreføre hans værk ... Mange af os er blevet tilbageholdt i åndeverdenen fra denne verdens organisering til den generation, i hvilken vi lever« (Wilford Woodruff, *Journal of Discourses*, 21:284).

Joseph Smith, Herrens udvalgte profet, der skulle indvarsle genoprettelse, nedskrev følgende syner modtaget i Kirtland templet i 1836: »Efter at dette syn sluttedes, åbnedes himlene atter for os, og Moses viste sig for os og overdrog os nøglerne til Israels indsamling

fra jordens fire dele og til at føre de ti stammer fra nordenland. Derefter åbenbarede Elias sig og overdrog os Abrahams evangeliums uddeling, idet han sagde, at i os og vor sæd skulle alle slægter efter os blive velsignet.

Da dette syn var forbi, åbnede der sig for os et andet stort og herligt syn, thi Elias, profeten, som blev optaget til himlen uden at smage døden, stod foran os og sagde:

Se, tiden er til fulde kommet, om hvilken der blev talt gennem Malakias mund, vidnende, at han (Elias) skulle blive sendt, før Herrens store og frygtelige dag kommer, for at vende fædrenes hjerter til børnene og børnenes til fædrene, at han ikke skal komme og slå hele jorden med band.

Derfor er denne uddelings nøgler overgivet i jeres hænder, og herigennem kan I vide, at Herrens store og frygtelige dag er nær, ja, står for døren« (L&P 110:11-16).

Med gengivelsen af præstedømmet i 1829, blev kaldet som profet genoprettet i denne uddeling. Nulevende profeter leder denne Kirke i dag. Den største sikkerhed for medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige opnås ved at lære at lytte til de ord og adlyde de befalinger, Herren giver gennem sine nulevende profeter. Jeg ønsker, at verden vil forstå betydningen af at have en levende profet på jorden i dag.

Skrifterne fortæller os, at profeter modtager befalinger, når de »vandrer i hellighed for mig. Thi I skal tage imod hans ord i al tålmodighed og med tro, som om det var fra min egen mund« (L&P 21:4-5).

Vi synger en salme, som minder os herom:

Vi lytter til profetens røst
og ordet sendt fra Gud ...
Hans ord skal stå som vidne om,
hvad hver profet har sagt,
som kaldet blev i fordums tid
og har os sandhed bragt
(*Salmer og sange*, nr. 10).

En anden af vore salmer lærer os:

Vi lytter til profetens røst og hører også Frelseren.
Med kærlighed byder han os gøre det,
som Herren ønsker, vi skal gøre.
Frelseren kalder sin udvalgte seer til at forkynde Guds ord,
at mennesker kan lære at finde vejen med jernstangen ...
Profeten har bevidnet, at Herren kender os.
Lyt, o folk på jord! Profeten taler,
kom lyt og adlyd.
Han er den mand, som bærer nøglerne
til præstedømmets magt i dag
(*Hymns*, nr 22).

Jeg har ved egen erfaring og ved at omgås profeter set, hvorledes de bliver forberedt af Herren. Når de bliver profet, er deres største

bekymring Kirkens medlemmers godhed og lydighed. De udtrykker den kærlighed de har for trofaste hellige og for alle, som giver af deres godhed og tjener i verden for at opløfte og styrke andre. Deres formål er at meddele os Herrens vilje i vor tid. Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at nutidens profeter besidder de samme kvaliteter som de fordums profeter og de andre profeter i denne uddeling.

Hver enkelt af disse profeter har ydmygt og bønsomt søgt at forstå og følge Guds vilje i hans personlige tjenestegerning. Hver enkelt profet har været besluttet på at erklære overfor vor himmelske Fader, som en lydig Jesus Kristus gjorde før ham: »Ske ikke min vilje, men din« (Luk 22:42).

Profeternes inderligste ønske er at bistå vores Fader i himlen og hans Søn Jesus Kristus med at tilvejebringe frelsesplanens store mål eller, som en fordums profet kaldte den: »Saliggørelsens store plan« (Alma 42:8) og dens storslåede hensigter til udførelse.

Hvis vi lyttede til profeterne i dag, ville fattigdom afløses af kærlig omsorg for de fattige og nødlidende. Mange alvorlige og dødbringende sundhedsproblemer ville undgås ved overholdelse af visdomsordet og lovene for seksuel renhed. Tiendebetalingen ville velsigne os, og vi ville have tilstrækkeligt med midler til at dække vores behov. Hvis vi følger rådene profeterne fremsætter, kan vi leve et liv her, hvor vi ikke påfører os selv unødvendige smerter og selvødelæggelse. Det betyder ikke, at vi ikke vil få udfordringer. For det vil vi. Det betyder ikke, at vi ikke vil blive prøvet. Det vil vi, for det er en del af formålet med, at vi er her på jorden. Men hvis vi lytter til vores profets råd, vil vi blive stærkere og være i stand til at klare jordelivets prøvelser. Vi vil have håb og glæde. Profeterne gennem alle tider har givet os vejledende ord, således at vi kan blive styrket og dernæst være i stand til at løfte og styrke andre.

Vi erklærer oprigtigt og med den myndighed, som Gud har overdraget os, at vi har en profet i dag. Præsidenten for Kirken er som profet Guds repræsentant på jorden og er udpeget til at lede hans Kirke. Sådan var det i fordums tid, som optegnet i Det Gamle Testamente, i Det Nye Testamente og i Mormons Bog og i denne tidernes fyldes sidste uddeling, med genoprettelsen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Han, som besidder alle præstedømmets nøgler, og som bemyndiger disse frelsende velsignelser, er den levende profet. Herren har erklæret: »Der findes aldrig mere end een på samme tid på jorden, som har fået denne myndighed og dette præstedømmes nøgler« (L&P 132:7). Jeg bevidner, at præsident Gordon B. Hinckley i øjeblikket er *denne ene* person, som har fået disse nøgler.

Han er vores profet i dag. Han blev forberedt og forudordineret før grundlæggelsen af verden. I mere end et halvt århundrede er han blevet undervist og vejledt af apostle og profeter med hvem han har tjent. Han er vis. Han er omsorgsfuld. Han taler for Herren. Hans stemme er den, vi nu skal lytte til. Vores åndelige sikkerhed ligger i, at vi følger vor nulevende profets klare røst. Hvis vi lytter til hans røst og adlyder hans råd, vil vi være i stand til at leve som Kristus ønsker, vi skal leve og holde ud til enden, således at vi en dag, sammen med vore familier, vil vende tilbage til vor himmelske Faders og vor Frelser Jesu Kristi nærvær.

Jeg føjer ydmygt mit vidnesbyrd til vidnesbyrdet fra alle, som har opretholdt profeten i dag ved denne højtidelige forsamling. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Levende vand til at slukke den åndelige tørst

Ældste Joseph B. Wirthlin
De Tolv Apostles Kvorum

Ved at efterleve Jesu Kristi evangelium, udvikler vi i os et levende kildevæld, der for evigt vil slukke vores tørst efter lykke, fred og evigt liv.

På et tidligt tidspunkt under sin jordiske tjenestegerning passerede Frelseren og hans disciple gennem Samaria på vej fra Judæa til Galilæa. Trætte, sultne og tørstige på grund af rejsen, gjorde de holdt ved Jakobskilden i byen Sykar. Mens disciplene gik ind i byen for at finde noget at spise, blev Frelseren ved kilden. Han bad en samaritansk kvinde, som var kommet for at hente vand om at få noget at drikke af. Eftersom jøderne og samaritanerne var splittet af et dybt had og ikke ofte talte sammen, svarede kvinden på Frelserens forespørgsel med et spørgsmål: »Hvordan kan du, en jøde, bede mig, en samaritansk kvinde, om noget at drikke?«[1]

I Det Nye Testamente anvendte Frelseren dette enkle møde ved kilden til at forklare magtfulde, evige sandheder. Selv om han var træt og tørstig, greb Mesterlæreren denne mulighed for at vidne om sin guddommelige rolle som verdens Forløser samt for med myndighed at forkynde sin sande identitet som den længe ventede Messias. Han svarede tålmodigt, men tankefuldt, kvinden: »Hvis du kendte Guds gave og vidste, hvem det er, der siger til dig: Giv mig noget at drikke, så ville du have bedt ham, og han ville have givet dig levende vand«.[2]

Nysgerrig men skeptisk, og idet hun bemærkede at Jesus ingen beholder havde, hvormed han kunne trække vand op, spurgte kvinden på ny: »hvor får du så levende vand fra?«[3] Med et magtfuldt løfte erklærede Jesus derpå, at han selv var kilden til levende vand, kildevældet til evigt liv. Han sagde: »Enhver, som drikker af dette vand, skal tørste igen.

Men den, der drikker af det vand, jeg vil give ham, skal aldrig i evighed tørste. Det vand, jeg vil give ham, skal i ham blive en kilde, som vælder med vand til evigt liv«.[4]

Kvinden, der overhovedet ikke forstod den åndelige betydning af Herrens budskab, tænkte kun på at tilfredsstille sin fysiske tørst og på sin egen behagelighed, sagde: »Herre, giv mig det vand, så jeg ikke skal tørste og gå herud og hente vand«.[5]

I en kommentar til samtalen mellem Frelseren og kvinden, belærte ældste Robert L. Simpson:

»Igennem historien har mennesket altid søgt efter en let udvej. (Nogle) har anvendt deres tid på at finde 'ungdomskilden', noget mirakuløst vand, der skulle resultere i evigt liv. I dag søger mange stadig ... en magisk 'kilde', der vil bringe dem succes, realisering og lykke. Men det meste af denne søgen er forgæves ... Det er kun dette 'levende vand', Jesu Kristi evangelium, der kan give menneskenes børn et lykkeligt, succesrigt og evigt liv«.[6]

Frelserens løfte til kvinden omfatter alle vor himmelske Faders børn. Ved at efterleve Jesu Kristi evangelium udvikler vi i os et levende kildevæld, der for evigt vil slukke vores tørst efter lykke, fred og evigt liv. Herren forklarer tydeligt i Lære og Pagter, at kun trofast lydighed kan åbne for det levende vands kildevæld, der vil forfriske og oplive vore sjæle: »Men den, *som holder mine*

befalinger, vil jeg åbenbare mit riges hemmeligheder, og disse skal i ham blive en levende kilde, der vælder op til evigt liv«.[7]

Da kvinden sagde, at hun vidste, at Messias skulle komme, sagde Jesus: »Det er mig, den der taler til dig«.[8] Han viste sin profetiske dømmekraft ved at fortælle kvinden om personlige detaljer i hendes liv, som kun én med guddommelig indsigt kunne have vidst. Forbløffet forlod den samaritanske kvinde sin vandkrukke og løb bort for at fortælle andre om sin samtale med Herren, idet hun sagde: »Kom og se en mand, som har fortalt mig alt, hvad jeg har gjort. Måske er det ham, der er Kristus?«[9] Mens hun samlede dem fra hendes by, der ville lytte, fortalte Jesus sine nyligt tilbagevendte disciple, at han allerede havde »mad at spise, som I ikke kender til«.[10] Til sine overraskede disciple, som bar på den mad, de havde skaffet, forklarede han: »Min mad er at gøre hans vilje, som har sendt mig, og fuldføre hans værk«.[11]

Da skaren af nysgerrige samaritanere kom for at se og høre den mand, der havde erklæret sig selv som værende Messias, »bad de ham om at blive hos dem. Han blev der i to dage«.[12] Skrifterne fortæller os, at mange troede på Frelserens belæringer. Mens de lyttede, modnedes deres oprindelige nysgerrighed til et vidnesbyrd. De sagde: »Vi har ... selv hørt ham og ved, at han i sandhed er verdens frelser«.[13]

I disse sidste dage hersker der en stor åndelig tørst. Mange i verden søger, ofte intensivt, efter en kilde til forfriskning, der vil

Medlemmer af De Tolvs Kvorum står op og synger en sang med forsamlingen. Fra venstre: Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv, og ældsterne L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks og M. Russell Ballard. I forgrunden står ældsterne L. Aldin Porter, Joe J. Christensen og Monte J. Brough fra De Halvfjerds' Præsidium.

stille deres længsel efter indhold og formål med deres liv. De tørster efter en kølig, tilfredsstillende drik af indsigt og kundskab, der vil lindre deres tørstende sjæle. Deres ånder skriger efter livsbekræftende oplevelser af fred og ro, der kan nære og oplive deres hensygnede hjerter.

»Der findes endnu mange på jorden blandt alle sekter, partier og religionssamfund, som er forblindede ved menneskenes listige anslag, så de ligger på lur for at bedrage, og som holdes borte fra sandheden blot derved, at de ikke ved, hvor de kan finde den«.[14] Lad os tjene af vores hele hjerte, kraft, sind og styrke for at vise vore tørstige brødre og søstre, hvor de kan finde evangeliets levende vand, så de kan komme og drikke af det vand, der »vælder med vand til evigt liv«.

Herren tilvejebringer det levende vand, som kan slukke den brændende tørst hos dem, hvis liv er udtørret på grund af en tørke hvad angår sandhed. Han forventer, at vi giver dem evangeliets fylde ved at give dem skrifterne og profeternes ord og bære personligt vidnesbyrd om det genoprettede evangeliums sandhed for at stille deres tørst. Når de drikker af bægeret med evangelisk kundskab, bliver deres tørst stillet, når de kommer til at forstå vor himmelske Faders store plan for lykke. Som ved Jakobskilden såvel som i dag er Herren Jesus Kristus den eneste kilde til levende vand. Det vil slukke tørsten hos dem, der lider under den tørke på guddommelig sandhed, der i den grad plager verden. Herrens ord til det fordums Israel udtalt af profeten Jeremias beskriver den tilstand, som mange af Guds børn befinder sig i her i vores tid: »To onde ting har mit folk gjort: De har forladt mig, en kilde med levende vand, og de har udhugget cisterner, cisterner, der slår revner og ikke kan holde vand«[15]. Alt for mange af vor himmelske faders børn bruger deres dyrebare liv på at udhugge revnede cisterner af verdslig vinding, der ikke kan holde det levende vand, der fuldt ud tilfredsstiller deres naturlige tørst for evigtvarende sandhed.

På den sidste dag af løvhyttefesten, gav Frelseren, der nu var vendt tilbage til Jerusalem, denne tidløse universelle invitation: »Den, der tørster, skal komme til mig og drikke«.[16]

Ældste Bruce R. McConkie definerede levende vand som »det evige livs ord, budskabet om frelse, sandhederne om Gud og hans rige; det er evangeliets lærdomme«. Han fortsatte forklarende: »Hvor Guds profeter findes, dér vil man finde floder af levende vand, brønde fyldt med evige sandheder, kilder, der bobler frem med deres livgivende drikke, der redder fra åndelig død«.[17]

Herren har erklæret at »enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme«.[18] Vi er velsignet ved at leve i en tid, hvor profeter og apostle lever på jorden. Gennem dem, forfriskes vi konstant gennem en endeløs strøm af evig sandhed, der, hvis den adlydes, bringer Herrens levende vand ind i vores liv. I lighed med de samaritanere der lyttede til Frelseren ved Jakobskilden, kan vi også med tro og fast overbevisning sige: »Vi har ... selv hørt ham og ved, at han i sandhed er verdens frelser«.[19] Vi savner at høre præsident Howard W. Hunters stemme. Det var sandelig Jesu Kri-

sti kærlighed, håb og barmhjertighed, vi hørte i præsident Hunters enkle velformulerede ord. Han hævede os til nye højder af forståelse og opfordrede os til at forny vores forpligtelse til at overholde hellige pagter. Han mindede os om, at »Kristi store offer kun kan blive virkningsfuldt i vores liv, når vi vælger at følge ham«.[20] Da præsident Hunter bad os om at »behandle hinanden med mere venlighed, mere høflighed, mere ydmyghed og tålmodighed og mere tilgivende«,[21] underviste hans personlige eksempel med hensyn til disse Kristus-lignende dyder med en overbevisende kraft, der langt overgik hans uforglemmelige ord. Han opfordrede os til at drikke oftere og mere af det levende vand for åndeligt at berige vore liv.

Præsident Hunter sagde: »Det ville opfylde mit hjertes højeste ønske, hvis hvert eneste medlem af Kirken var værdig til at komme i templet. Jeg ville da håbe, at hvert eneste voksent medlem ville være værdig til – samt have – en gyldig tempelanbefaling, selv om afstanden til et tempel ikke muliggør en omgående eller ofte brug af det«. Han ønskede, at vi alle skulle styrkes af den »hellighed og sikkerhed, som findes indenfor de hellige og indviede mure«[22] i Herrens hus. Hvilken måde kan være bedre til at blive nærmere bekendt med Frelseren samt at styrke vores forpligtelse til at blive mere lig ham end ved hyppigt at besøge hans hellige hus og drikke flittigt af de levende vande, som findes der. Præsident Hunter ønskede, at vi gennem et retfærdigt liv skulle kvalificere os til de velsignelser af skønhed, åbenbaring og fred, man kan finde i vore templer. Det var årsagen til hans ofte gentagne opfordring til at »gøre templet ... til det store symbol på vores medlemskab«[23] af Herrens Kirke.

I dag har vi opretholdt præsident Hunters efterfølger. Jeg glæder mig sammen med jer over den mulighed, vi har haft ved denne højtidelige forsamling for at opretholde præsident Gordon B. Hinckley som profet, seer og åbenbarer samt som talsmand for vor Herre Jesus Kristus her på jorden. Han er Herrens salvede. Han besidder alle præstedømmets nøgler og er bemyndiget til at udøve dem i ledelsen og styringen af Guds rige. Præsident Hinckley er en trofast Herrens tjener, hvis hjerte og stemme er velkendt for os. Vi er kommet til at holde af ham gennem hans 37-årige tjenestegerning som generalautoritet for Kirken. For næsten 34 år siden blev han ordineret som apostel, et særligt vidne for den Herre Jesus Kristus. Han er den nulevende generalautoritet, der har tjent længst. Da præsident Hinckley blev kaldet til De Tolv havde Kirken 1,9 millioner medlemmer og 336 stave sammenlignet med Kirkens 9 millioner medlemmer og 2.000 stave i dag. Som søn af en ædel far og en helgenagtig mor lærte præsident Hinckley som lille dreng om det genoprettede evangelium af sine trofaste forældre. Han lærte at respektere og værdsætte sine forfædre højt, der var blandt Kirkens pionerer. Han tjente tappert som ung missionær i England. Gennem hele sit voksne liv, har han arbejdet utrætteligt på at opbygge Guds rige. Han har tjent under otte præsidenter i Kirken, herunder 14 år som rådgiver for de sidste tre: Præsidenterne Spencer W. Kimball, Ezra Taft Benson og Howard W. Hunter.

Præsident Hinckleys forberedelse til sin nuværende kaldelse har varet hele livet. Som præsident Boyd K. Packer for nylig mindede os om: »ingen mand bliver præsident for denne Kirke, uden at han har stået i lære i en menneskealder«.[24] I skrifterne lærer vi, at de som tjener som profeter blev »beredt fra verdens begyndelse efter Guds forudviden«.[25]

Jeg bærer vidnesbyrd om, at præsident Hinckley er blevet forudordineret, oprejst, forberedt og kaldet af Gud »for at forkynde ordet blandt hans folk, så de kunne have det evige liv«.[26] Jeg har kendt ham godt siden min tidlige ungdom og ved af egen erfaring, at materialet i hans ædle karakter ikke er det mindste flosset. Præsident Hinckley har drukket flittigt af Herrens og hans genoprettede evangeliums levende vand gennem hele sit liv. På grund af hans retfærdige lydighed har strømme af levende vand flydt og vil fortsætte med at flyde fra ham[27] for at slukke en åndelig udtørret verdens tørst.

Jeg er taknemlig over i dag at kunne opretholde præsident Thomas S. Monson og præsident James E. Faust som rådgivere i Det Første Præsidentskab. De er ligeledes blevet prøvet og testet i Guds og menneskehedens tjeneste gennem mange år. De er tapre og trofaste. Disse tre præsiderende højpræster i Det Første Præsidentskab fortjener vores loyalitet og hengivenhed. Vi kan opretholde og følge dem med fuldstændig tillid og sikkerhed.

Som en, der også står som et særligt vidne, føjer jeg mit vidnesbyrd til de troende samaritanere for så længe siden. Brødre og søstre, overfor jer og for hele verden, bevidner jeg med alvor, at den samme Jesus af Nazaret, som talte med kvinden ved jakobskilden, »at han i sandhed er verdens frelser«.[28] Han lever i dag. Han er vores Forløser og vores Talsmand hos Faderen. Han står i spidsen for denne kirke, der bærer hans navn. Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum står som hans retmæssigt bemyndigede og ordinerede tjenere, der har fået overdraget det hellige og højtidelige ansvar at lede hans Kirke i disse sidste dage. Det er vores ansvar at »gøre hans vilje, som har sendt (os)«[29] og bringe det levende vand ud til alle, som tørster efter det. Det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

NOTER
1. Joh 4:9.
2. Joh 4:10.
3. Joh 4:11.
4. Joh 4:13-14.
5. Joh 4:15.
6. Conference Report, okt. 1968, s. 96.
7. L&P 63:23, fremhævelse tilføjet.
8. Joh 4:26.
9. Joh 4:29.
10. Joh 4:32.
11. Joh 4:34.
12. Joh 4:40.
13. Joh 4:42.
14. L&P 123:12.
15. Jer 2:13.
16. Joh 7:37.
17. *Doctrinal New Testament Commentary*, 3 bind, Salt Lake City: Bookcraft, 1965-73, 1:151-52.
18. L&P 1:38.
19. Joh 4:42.
20. *Stjernen*, oktober 1994, s. 4.
21. *Stjernen*, september 1994, s. 4.
22. *Stjernen*, september 1994, s. 4.
23. *Stjernen*, september 1994, s. 4.
24. *Ensign*, april 1995, s. 30.
25. Alma 13:3.
26. Ne 5:13.
27. Se Joh 7:38; L&P 63:23.
28. Joh 4:42.
29. Joh 4:34.

Mødet lørdag eftermiddag
Den 1. april 1995

Rapport fra Kirkens revisionskomité

Præsenteret af Ted E. Davis
Kirkens revisionskomité

Til Det Første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Kirkens revisionskomité er uafhængig af alle Kirkens embedsmænd, ansatte, foretagender og afdelinger, herunder også Kirkens Revisionsafdeling, og den rapporterer direkte til Det Første Præsidentskab. Vi har adgang til alle optegnelser og alt personale, der er behov for til at varetage vores ansvarsområde. Vi har gennemgået de finansielle retningslinier og fremgangsmåder, som fører kontrol med indbetalinger og udbetalinger, og som sikrer Kirkens og dens organisationers aktiver, herunder deres systemer for budgetter, regnskaber, rapportering samt revisionssystemer og -rapporter for året, der sluttede den 31. december 1994.

Kirkens udgifter for dette år var godkendt af det råd, der forvalter tiende, ifølge nedskrevne retningslinier. Rådet består af Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum og Det Præsiderende Biskopråd, som foreskrevet ved åbenbaring. Administrationen af godkendte budgetter kontrolleres af Budgetafdelingen under tilsyn af Bevillingskomiteen og Budgetkomiteen.

Kirkens revisionsafdeling foretager for tiden revision af finansielle aktiviteter i Kirken og dens tilknyttede selskaber for året, der udløb den 31. december 1994, i overensstemmelse med anerkendte, professionelle revisionsstandarder. Revisionsafdelingen udfører også revision af regnskaber, drift og informationssystemer på edb for alle Kirkens aktiviteter over hele verden. Dens stab består af medlemmer af den amerikanske revisorforening og andre fagligt kvalificerede revisorer. Kirkens Revisionsafdeling er uafhængig af alle Kirkens øvrige funktioner og afdelinger, og den rapporterer sine resultater direkte til Det Første Præsidentskab. Aktieselskaber, som ejes eller kontrolleres af Kirken, bevarer deres egne regnskabs- og rapporteringssystemer i overensstemmelse med accepterede erhvervsstandarder, og de revideres af Kirkens revisionsafdeling og/eller af uafhængige revisionsfirmaer. Brigham Young University og andre højere uddannelsesinstitutioner revideres af uafhængige revisionsselskaber. Kirkens revisionsafdeling har fastlagt revisionsprocedurer for revision af lokale kirkeenheder og gennemgår også resultater af lokale revisioner og lokale enheders udgifter.

Det er Kirkens Revisionskomites opfattelse, baseret på vores gennemgang af retningslinier og fremgangsmåder for regnskab og kontrol samt vores gennemgang af alle revisionsrapporter udarbejdet i 1994 og svar herpå, at Kirkens midler modtaget og anvendt i kalenderåret 1994 i alle væsentlige henseender er kontrolleret og regnskabsført i overensstemmelse med Kirkens fastlagte retningslinier og procedurer.

Med venlig hilsen
Kirkens revisionskomité
Ted E. Davis, formand
Donald D. Salmon
James B. Jacobson

Statistisk rapport 1994

Præsenteret af F. Michael Watson
Det Første Præsidentskabs sekretær

Til oplysning for Kirkens medlemmer har Det Første Præsidentskab udsendt følgende statistiske rapport vedrørende Kirkens vækst og status pr. 31. december 1994. (Statistikken er baseret på de rapporter, der var tilgængelige før denne konference).

Kirkeenheder

Stave 2.008
Distrikter 709
Missioner 303
Ward og grene 21.774
Lande og territorier
med organiserede ward og grene 156

Kirkens medlemstal

Totalt medlemstal 9.024.569
Otte-årige indskrevne børn
døbt i 1994 .... 72.538
Omvendte døbt i 1994 .... 300.730

Missionærer

Fuldtidsmissionærer 47.311

Fremtrædende medlemmer, som er døde siden sidste april

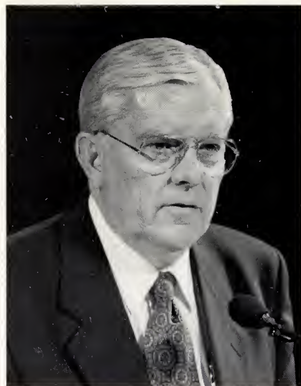
Præsident Ezra Taft Benson, Kirkens 13. præsident, 94 år, den 30. maj 1994; præsident Howard W. Hunter, Kirkens 14. præsident, 87 år, den 3. marts 1995; ældste Clinton L. Cutler, medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum; ældste Sterling W. Sill, emeritus generalautoritet; Eudora Widtsoe Durham, enke efter ældste G. Homer Durham, tidligere medlem af De Halvfjerds' Præsidium; Weston Eugene Hamilton, medlem af Kirkens Finanskomité; Oakley S. Evans, tidligere præsident for Tabernakelkoret. □

Svar på livets spørgsmål

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

Når man forstår vor himmelske Faders plan, finder man svarene på livets spørgsmål i Kristi evangelium.

Livets mest udfordrende spørgsmål synes at være dem, der begynder med ordet *hvorfor.* »Hvorfor er livet så svært?« »Hvorfor er der så megen sorg, had og ulykke i verden?« »Hvorfor må de små dø?« Og »hvorfor må de uskyldige lide?« Vi har alle stillet sådanne spørgsmål fra tid til anden, når vi kæmper med livets stadige forandringer. Jeg ønsker især at tale til de yngre medlemmer af Guds familie, om, hvorfor jeg tror, at de eneste tilfredsstillende svar på sådanne spørgsmål kommer fra det beroligende perspektiv i forbindelse med tro på vor himmelske Fader og hans evige plan for vores lykke.

Profeten Alma kaldte planen for »saliggørelsens store plan« (Alma 42:8). Den er bedre kendt som frelsesplanen. Den er i sin enkelhed smuk for alle, som i bøn søger at lære og forstå livets virkelige mening og formål.

Gennem tidligere og nuværende profeter har Gud åbenbaret læren om sin store plan for lykke. Den består af uendelige, evige, absolutte og uforanderlige principper. Af Alma lærer vi, at »Gud gav dem befalinger … *efter* at have kundgjort dem forløsningsplanen« (Alma 12:32; fremhævelse tilføjet). Planen går ud på, at alle, som har levet eller vil komme til at leve på denne jord, er åndelige børn af himmelske forældre. Vi boede hos dem, før vi kom til denne jord for at modtage vore legemer af kød og ben.

»Dersom Adam [og Eva] ikke havde overtrådt, ville [de] ikke være faldet, men ville være forblevet i Edens Have …

Og de ville ingen børn have fået, men ville være forblevet i en uskyldig tilstand og ingen glæde nydt …

Adam faldt, for at menneskene kunne blive til, og menneskene er til for at kunne nyde glæde« (2 Nephi 2:22-23, 25).

Efter faldet instruerede Gud Adam i at holde sig til sin hustru Eva (se Moses 3:24; L&P 42:22). »Og Gud … sagde til dem: 'Bliv frugtbare og talrige, opfyld jorden'« (1 Mos 1:28) – en befaling, der aldrig er blevet trukket tilbage.

Vor Faders plan sørger for en forløsning fra faldet gennem Jesu Kristi forsoning. Som Guds Enbårne Søn og det eneste syndfrie menneske, der har levet på jorden, udførte han en fuldkommen forsoning for hele menneskeheden. Det omfatter betingelsesløst alle i det omfang, det vedrører opstandelsen fra den timelige, eller fysiske, død, for alle skal opstå fra de døde med udødelige legemer som følge af forsoningen. Forsoningen er imidlertid betinget i det omfang, det vedrører den enkelte persons egne synder. Forsoningen virker for alle i det omfang, han eller hun har tro på Jesus Kristus, omvender sig og adlyder evangeliet. Ophøjelse og evigt liv hos Gud er forbeholdt dem, der holder befalingerne.

Livet på jorden er da tiden til at afprøve vores evne til at forstå vor himmelske Faders plan og selvfølgelig også vores villighed til at være lydige. Lydighed er afgørende for opnåelse af ophøjelse og evigt liv. Kong Benjamin forklarede, at »Gud Herren har sendt sine hellige profeter blandt menneskenes børn for at kundgøre disse ting for alle slægter, stammer, tungemål og folk, for at hver og en, der tror [på] Kristus … kan få forladelse for deres synder og fryde sig i stor glæde« (Mosiah 3:13).

Han belærte også sit folk om at »tænke på deres velsignede og lykkelige tilstand, der holder Guds bud. Thi se, de blev velsignet i alle ting, både timelige og åndelige, og dersom de holder trofast ud til enden, bliver de modtaget i himlen for at bo hos Gud i evigvarende salighed« (Mosiah 2:41). Hvor er det vidunderligt, dejligt og beroligende at

Medlemmer venter i lange rækker for at komme ind til konferencemøder i Tabernaklet. I forgrunden ses en statue af profeten Joseph Smith med Joseph Smith-bygningen i baggrunden.

vide, at det primære mål for selve Himlens Gud er »udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39) eller med andre ord vores evige lykke og glæde. Sommetider tænker jeg over, om vi virkelig påskønner, hvad det betyder, og hvordan det burde påvirke vores liv. Vi må være tilpas opmærksomme på lykkens lærdomme – virkelig lykke, uendelig og evig. De bør være formålet for alt, hvad vi underviser i i Kirken og for alt, hvad vi gør.

Profeten Joseph Smith sagde: »Men vi kan ikke holde alle budene uden først at kende dem, og vi kan ikke vente at kende alt eller mere, end vi nu kender, dersom vi ikke retter os efter og holder de bud, vi allerede har modtaget« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 307). Vi må forstå de grundlæggende lærdomme og modtage de frelsende ordinanser, der er nødvendige for vores evige ophøjelse og lykke. Vores nuværende jordiske tilstand lægger et glemslens slør over vores hukommelse og giver os mulighed for at bevise, at vi er i stand til at »gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem« (Abraham 3:25). Men selv om vores nuværende langsigtede syn på evigheden er begrænset, så har Herren ikke efterladt os uden vejledning. Han har sørget for hellig skrift og apostle og profeter, hvorigennem han har åbenbaret sin plan for vores ophøjelse og evige liv. Og vi har Talsmanden, Helligånden, til at vejlede os.

Profeten Joseph Smith lærte os: »Men i lydighed er der glæde og ren fred; og da Gud har planlagt vor lykke … har han aldrig og vil aldrig indstifte en forordning eller give sit folk en befaling, som ikke i sin natur er beregnet på at fremme den lykke, som han har planlagt, og som ikke vil ende med det største gode og den største herlighed for dem, som bliver modtagere af hans lov og forordninger« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 308).

En forståelse af det styrende princip – handlefrihed – er af afgørende betydning for vores kendskab til lykkens plan. En person behøver ikke tilbringe megen tid i livets skole for at forstå, at vor himmelske Faders plan ikke giver ubegrænset lykke på hvert trin af vores jordiske rejse. Livet er fuldt af barske realiteter, som rammer os i hjertet og flår i sjælen.

Man kan ikke se på lidelse, uanset dens årsag eller oprindelse, uden at føle smerte og medlidenhed. Jeg kan forstå, hvorfor nogle, som mangler det evige perspektiv, kan se de rædselsfulde nyhedsrapportager med sultende børn og menneskets umenneskelighed over for andre, knytter næven, truer mod himlen og råber: »Hvis der er en Gud, hvordan kan han tillade, at noget sådant sker?«

Svaret er ikke let, men det er heller ikke så kompliceret. Gud har sat sin plan i gang. Den følger naturlovene, som faktisk er Guds

Medlemmerne af Det Første Præsidentskab placeret således, at præsident Gordon B. Hinckley har let adgang til forhøjningen, hvorfra han leder mødet. Fra venstre: Præsident James E. Faust, andenrådgiver, præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver, og præsident Hinckley.

love. Eftersom de er hans, er han bundet af dem, ligesom vi er. Jeg anerkender, at af årsager, som vi mennesker måske ikke forstår, kan Herren kontrollere elementerne. Men for det meste er han ikke årsag til, men tillader, at naturen går sin gang. I denne ufuldkomne verden sker der sommetider noget slemt. Jordens klippefundament bevæger sig nu og da og medfører jordskælv. Visse vejrmønstre forårsager orkaner, oversvømmelser, hvirvelvinde og tørke. Mange ulykker er menneskeskabte. Menneskers hjerte bliver kolde, og Satans ånd kontrollerer deres handlinger. Idet Frelseren forudså lidelserne i vor tid, sagde han: »Og menneskenes kærlighed skal blive kold, og lovløsheden blive mangfoldige« (L&P 45:27). Vold, umoral og anden ondskab raser ukontrolleret på jorden. Mange ulykker har deres rod i handlefriheden.

Vi har en tendens til at tænke på handlefrihed som et personligt anliggende. Hvis vi beder nogen om at definere »moralsk frihed«, vil svaret sikkert lyde noget i denne retning: »Moralsk frihed betyder, at jeg frit kan træffe mine egne valg.« Den kendsgerning, at valg har konsekvenser, overses ofte; vi glemmer også, at handlefrihed giver andre den samme ret til at vælge. Til tider vil vi blive påvirket negativt af den måde, andre vælger at udøve deres handlefrihed på. Vor himmelske Fader ønsker i så høj grad at beskytte vores handlefrihed, at han tillader sine børn at udøve den – både til det gode og til det onde.

Lykkens plan er tilgængelig for alle Guds børn. Hvis verden ville modtage den og efterleve den, ville der være rigelig af fred, glæde og overflod på jorden. Megen af den lidelse, vi ser i dag, ville være elimineret, hvis mennesker over hele verden ville forstå og efterleve evangeliet.

Vi mennesker på jorden har et begrænset overblik over livet set fra et evigt perspektiv. Men hvis vi kender og forstår vor himmelske Faders plan, erkender vi, at en af de vigtigste måder at blive prøvet på er at klare modgang. Vores tro på vor himmelske Fader og hans elskede Søn, Jesus Kristus, er kilden til indre styrke. Gennem tro kan vi finde fred, trøst og mod til at holde ud. Når vi stoler på Gud og hans plan for vores lykke af hele vores hjerte og ikke støtter os til vores egen indsigt (se Ordsp 3:5), da fødes håbet. Håb vokser frem af tro og giver mening og formål med alt, hvad vi gør. Det kan trøste os midt i modgang, styrke os i trængsler og give os fred, når vi har årsag til tvivl og kvaler.

Ved at fokusere på og efterleve principperne i vor himmelske Faders plan for vores evige lykke, kan vi adskille os fra verdens ugudelighed. Hvis vi er forankret til den korrekte forståelse af, hvem vi er, hvorfor vi er her på denne jord, og hvor vi kan komme hen efter dette liv på jorden, kan Satan ikke true vores lykke gennem nogen form for fristelse. Hvis vi er fast besluttet på at leve efter vor himmelske Faders plan, vil vi bruge vores gudgivne moralske frihed til at træffe

Tabernaklets sal og en del af balkonen under konferencen.

beslutninger baseret på åbenbarede sandheder, og ikke på andres meninger eller verdens nuværende tanker.

Vi bevæger os fx ind i en tid, hvor informationsmotorvejen har kapacitet til at lægge et bredt spor lige ind i vores hjem. Med fiberoptisk computerteknologi kan den forbinde hjemmene med et utroligt udvalg af budskaber og påvirkninger. Denne motorvej vil være kanal for informationer, der har kraft til at ændre vores kultur og dermed også vores tilværelse. Mens vi overvejer betydningen af at styrke vores forstand med informationsmotorvejens lovende muligheder, må vi konstant være forsigtige med valget af programmer og af mediernes indflydelse i vores liv. De, der forstår vor himmelske Faders evige plan for sine børns glæde og lykke, vil være bedre forberedt til at træffe gode valg, når informationsmotorvejen ruller hen over verden. Computeren, fjernsynet, satellitter, mikrochips og tilmed telefonen kan alle velsigne og forbedre vores tilværelse – eller de kan gøre os ulykkelige.

Det er derfor, det er så vigtigt at livets beslutninger baseres på vor himmelske Faders plan. Hvis vi virkelig tror, at vi er hans børn, og at vi er her på jorden for at lære at efterleve – ved tro – Guds og hans Enbårne Søns, Jesu Kristi, lærdomme og befalinger, vil vi træffe de valg, der vil gøre os egnede til en dag at vende tilbage for at bo i deres nærhed.

At forstå Jesu Kristi evangelium og at følge ham som vor Frelser og vor Forløser vil påvirke alle sider af vores tilværelse, herunder alle vores personlige valg. De, der lever i henhold til vor himmelske Faders evige plan, vil ikke ønske at absorbere informationer, der er upassende eller uønskede, ej heller vil de ødelægge deres åndelige følsomhed ved umoralske handlinger eller indtagelse af skadelige stoffer. De vil heller ikke søge efter doktrinære smuthuller for at finde grunde til at udfordre Kirkens ordinerede ledere eller forsøge at ændre på evangeliets enkle sandheder. De vil ikke forsøge at retfærdiggøre nogen livsstil, der er i strid med lykkens plan. Hvis de gør noget af dette, vil de aldrig finde den indre fred og glæde, som efterlevelse af evangeliet bringer. Alle vor himmelske Faders børn kan i bøn søge at lære, hvem de er, og de kan finde virkelig lykke, hvis de adlyder Guds befalinger og holder ud til enden. Præsident Howard W. Hunter har sagt:

»Der er intet sørgeligt eller trist ved en person, som accepterer evangeliets sandheder og indfører disse principper i sit daglige liv. Gud ønsker, at alle hans børn skal være glade og lykkelige, og vi kan få denne velsignelse, hvis vi er villige til at holde hans befalinger og leve af hans ord i alt, hvad vi gør« (i Conference Report, september/oktober 1961, s. 108).

Når man forstår vor himmelske Faders plan, finder man svarene på livets spørgsmål i Kristi evangelium. Må vi med tro lære at acceptere evangeliets lærdomme og acceptere frelsesplanen med et troende hjerte og sind. Vid altid, brødre og søstre, at Kirkens ledere forstår og accepterer evangeliets plan og vil forsvare den til alle tider og på alle steder.

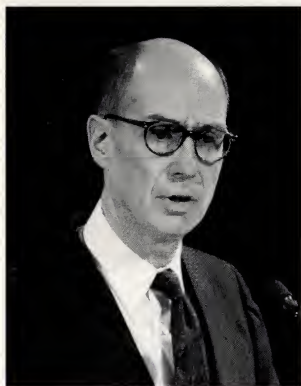
Mit vidnesbyrd, som jeg har fælles med apostlen Johannes den elskede, er: »Når I ved det, er I salige, hvis I gør det« (Joh 13:17). Må vi søge efter lærdommene og befalingerne i denne lykkens store plan; og når vi lærer dem at kende, må vi da villigt tage dem til os. Ved at gøre dette vil vi finde varig glæde, lykke og fred. Jesus sagde: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:27).

Jeg efterlader jer mit vidnesbyrd, at Herrens løfte om fred kommer af at kende og efterleve principperne i vor himmelske Faders plan for lykke. Må hans fred og lykke være med os alle beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

»Altid erindre ham«

Ældste Henry B. Eyring
De Tolv Apostles Kvorum

På grund af ham vil vi opstå. På grund af hans forsoning kan vi blive ophøjet.

For mange år siden var jeg på en opgave i Brasilien. På en del af rejsen skulle jeg køre med bil fra São Paulo til en konference i en by, der lå godt to timers kørsel derfra. Et medlem af De Tolvs Kvorum skulle præsidere ved konferencen. Jeg håbede på at kunne køre i samme bil som ham, så jeg kunne lære noget, men han foreslog, at jeg kørte i en anden bil sammen med nogle missionærer. Han sagde: »Undervis dem, mens I kører.« Da jeg satte mig på forsædet, erfarede jeg, at to søstermissionærer, der var kammerater, skulle flytte til den pågældende by. Da vi havde præsenteret os og talt lidt, lænede jeg mig bagud og spurgte: »Hvad kunne I tænke jer at høre om?« Begge sagde ivrigt og næsten i kor: »Fortæl os, hvordan vi kan blive mere ydmyge.«

I ville måske have kæmpet med dette, som jeg gjorde. Jeg husker kun Brasiliens grønne bakker, der fløj forbi, mens jeg prøvede. Og til sidst følelsen af, at det var mislykkedes. Hvis jeg blot kunne få chancen igen på denne smukke dag. Jeg har lært et par ting om deres spørgsmål, siden præsident Hinckley inviterede mig til at mødes med sig i går eftermiddags og udstedte kaldelsen til dette hellige embede. Jeg tror, at jeg nu kunne hjælpe dem lidt bedre.

For det første ville jeg have forstået, at de allerede havde den første lektion i deres hjerte. Alene den kendsgerning, at de overhovedet spurgte, betød, at de var kommet så langt, at de ikke var overvældet af tvivl på sig selv, men var kommet videre til et håb om, at hvis de blot ville underkaste sig, hvis de blot kunne lære, hvad de skulle gøre, kunne de blive bedre. Hvis jeg fik chancen igen, ville jeg have fortalt dem det. Og derefter ville jeg give dem dette ene lille råd om, hvad de skulle gøre. Jeg ville have sagt blot dette: »Altid erindrer ham« (Moroni 4:3; 5:2; L&P 20:77, 79). Jeg ville have forsøgt at hjælpe dem med at gøre dette ved i deres sind at tage dem med til en have, hvor de ville høre verdens Frelsers ord: »Fader, hvis du vil, så tag dette bæger fra mig. Dog ske ikke min vilje, men din« (Luk 22:42).

Og derpå ville jeg have ført dem frem i tiden til den herlige dag, der beskrives i Mormons Bog, hvor den opstandne Herre viste sig for folket på det amerikanske fastland og sagde: »Og se, jeg er verdens lys og liv, og jeg har drukket af den bitre kalk, som Faderen har givet mig, og jeg har herliggjort Faderen ved at påtage mig verdens synder, hvori jeg har underkastet mig Faderens vilje i alt fra begyndelsen« (3 Nephi 11:11).

Jeg ved fra den mildhed, jeg hørte i deres stemmer og så i deres øjne, at disse missionærer dengang ville og måske altid vil erindre ham. Og ved hans fuldkomne eksempel ville de have mærket deres hjerter blive sønderknust og modtage svaret på deres bøn: »Fortæl os, hvordan vi kan blive mere ydmyge.«

Da vi kørte bort fra dem i byen, der var vores rejses mål, stod de og ventede på en bus. Jeg så tilbage. Der stod de alene. Jeg ville ønske, at jeg havde vidst det, jeg lærte i går aftes, så jeg, mens de var i bilen, kunne have læst for dem disse ord fra det første afsnit i Lære & Pagter, vers 23: »Så mit evangeliums fylde må forkyndes gennem de svage og ringe til jordens yderste grænser, ja, endog for konger og regenter.« Og videre begyndende i vers 26:

»Og at de, når de søgte visdom, da måtte blive undervist.
Og dersom de syndede, at de da måtte blive revset og omvende sig.
Og når de var ydmyge, at de måtte blive styrket og velsignet fra det høje og få vejledning fra tid til anden« (v. 26-28).

Fire medlemmer af De Tolvs Kvorum forud for et konferencemøde.
Fra venstre: Ældsterne Henry B. Eyring, Jeffrey R. Holland, Robert D. Hales og Richard G. Scott.

Mange hellige samles i og omkring Tempelpladsen for at overvære konferencemøder.

De ville have vidst, at Frelseren talte om dem. Og da ville de i deres ydmyghed have erfaret, at de havde fået magt til at forkynde hans navn.

I disse sidste timer har jeg lært at forstå andre velsignelser ved »altid at erindre ham.« Jeg tænkte på en familie i Albuquerque i New Mexico, som jeg mødte for en del år siden: en far, mor og to teenagedøtre, som ikke tilhørte nogen kirke, men hver dag læste i Bibelen sammen. De tænkte over Frelserens liv og hans ord. Da vi fandt dem, var de kommet til den konklusion, at Kristus måtte have en kirke, og at de ville finde den. De vidste, at den ville have profeter og apostle som grundlag, for det var sådan, Kristus havde efterladt sin kirke i tidernes midte. De vidste, at den opstandne Herre havde vist sig for sine apostle.

Og da vi bar vidnesbyrd for dem om, at Gud, Faderen, og hans Søn, verdens Frelser, kom til den unge profet, Joseph Smith, virkede det rigtigt for dem. Da de hørte os vidne om, at Peter, Jakob og Johannes viste sig og gengav præstedømmet, vidste de, at det skulle ske. Og Helligånden, som de også genkendte, fortalte dem, at det var sandt. Jeg erkendte engang i går aftes eller tidligt i morges, at de genkendte sandheden, at dette er Jesu Kristi Kirke, fordi de erindrede ham. Og efter de var døbt, var de rede til at følge den levende profet, fordi de vidste, at Frelseren altid taler til sine profeter for at velsigne sit folk.

Jeg vil holde min pagt om at påtage mig hans navn og altid erindre ham. Og jeg vil gå, hvorend jeg sendes for at belære om ham og tilbyde de ordinanser, hvorved vi tager hans navn på os og lover, at vi altid vil erindre ham og holde hans bud.

Og hvis de modtager den invitation, vil de vide det, som jeg ved: Gud, vor Fader, lever. Hans Søn, Jesus Kristus, fulgte Faderens vilje og sonede for alle vore synder. På grund af ham vil vi opstå. På grund af hans forsoning kan vi blive ophøjet. Herren sendte himmelske budbringere for at overdrage nøgler til sin profet, Joseph Smith. Herren har kaldet sin profet i dag, Gordon B. Hinckley. Frelseren vil tale til os og hele verden gennem ham.

Og hvis de, der hører, vil påtage sig Frelserens navn og altid erindre ham og holde hans bud, vil de til sidst komme til ham, og han vil bringe dem hjem til sin Fader og vores Fader, hvor vi kan leve evigt i familier. Jeg bærer vidnesbyrd om, at dette er sandt, i Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Kærlighedens pagt

Aileen H. Clyde
Andenrådgiver i Hjælpeforeningens præsidentskab

Vi kan på grund af vores slægtskab med ham afspejle lys og omsorg til hinanden og besidde vores egen sjæl for evigt.

»Thi bjergene viger og højene rokkes, men min kærlighed viger ikke fra dig, ej heller skal pagten med mit folk rokkes, siger Herren, din Forbarmer« (Es 54:10; se også 3 Nephi 22:10).

Dette skriftens sprog overvælder min forstand og fylder mig atter med virkeligheden af Guds kærlighed og vores betydning for ham. Talte han til vore intelligenser på den måde i rådet for længe siden, da vi forstod tilstrækkeligt til at vælge at følge Kristus? Det var i sandhed dengang før vores jordiske erfaring, at vi påbegyndte vor del af opbyggelsen af pagtsforholdet med Frelseren, der er af så afgørende betydning for vore evige liv. Jeg tror, at vi dengang valgte at blive vejledt, ligesom vi har behov for at blive vejledt nu, af hans kærlige omsorg for vore guddommelige og individuelle personligheder. Vores beslutning dengang var af den allerstørste betydning. Nu, hvor vi står overfor beslutninger og dilemmaer, kan vi på ny søge til den samme kilde for at få mod til at bevæge os videre på vores rejse.

»Frygt ikke, for jeg er med dig, fortvivl ikke, for jeg er din Gud. Jeg styrker dig og hjælper dig, min sejrrige hånd holder dig fast« (Es 41:10).

Af de mange velsignelser, som jeg har modtaget på grund af mit kendskab til Kristi evangelium, er jeg mest taknemmelig for den lære, som viser os, at vores liv her har evig betydning og er en del af Guds herlighed. Vi er af afgørende betydning i hans store værk. Han lærer os, at når vi modtager hans lys, kan vi afspejle dette lys til verden.

Der er en stadig kamp for at balancere vores kundskab om lyset mod fejltagelserne og frygten, der er så karakteristiske vores verden. I dag ser vi fortidens fristelser i nye udgaver. Fristelserne kan forstørres og leveres i flere farvenuancer af teknologien, hvad der giver dem mange muligheder overalt. Disse efterligninger er rettet mod de unge, de naive og sårbare – ja, de er rettet mod hver enkelt af os. Alle former for vold afbildes i videospil, og vi er vidner til rædselsvækkende voldshandlinger i vores egne nabolag. Midt i faren bliver kærligheden kold, og vi fristes til at søge forsvar i de selvsamme våben, som vi trues af. Hvad der er endnu værre, af frygt begynder vi måske at beskytte os *mod* hinanden, snarere end at holde vores løfte om at være et lys og en beskyttelse *for* hinanden.

Joseph Smiths oversættelse af Matt 16 kaster lys over nogle forskelle Kristi disciple må forstå:

»Bryd ikke mine befalinger for at frelse jeres liv; for den, der frelser sit liv i denne verden, skal miste det i den kommende verden. Og den, der mister sit liv i denne verden, på grund af mig, skal finde det i den kommende verden.

Derfor, forsag verden og frels jeres sjæl« (JSO Matt 16:27-29).

Vi må stole på Kristi lys for at forstå denne lære, men vi kan ikke tillade vores frygt at skille os fra vores besiddelse af vores sjæl. Hør hvad der står i det 101. afsnit af Lære og Pagter:

»Frygt derfor ikke, end ikke døden; thi i denne verden er jeres glæde ikke fuldkommen; men i mig er den fuldkommen.

Derfor skal I ikke bekymre jer for legemet eller for legemets liv, men for sjælen og sjælens liv.

Og søg altid Herrens ansigt, at I kan bevare jeres sjæl i tålmodighed, og da skal I have det evige liv« (L&P 101:36-38).

Det er sjælen, der reagerer, når vi føler og accepterer de kærlige løfter, som Kristus udstrækker til os. Lyt til Esajas, der beskriver, hvad Herren allerede har gjort for os:

»Dette siger Gud Herren, ham som skabte himlen og spændte den ud, som bredte jorden ud med dens vækster, som gav åndedræt til folkene på jorden, livsånde til dem, der færdes på den« (Es 42:5).

Derpå beskriver Esajas, hvordan Herrens milde løfter styrker sjælen og viser hans kærlige omsorg:

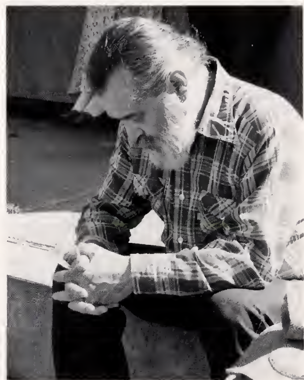
»Jeg, Herren, har kaldt dig i retfærdighed; jeg tager dig ved hånden.

Jeg danner dig og gør dig til en pagt med folket, til et lys for folkene ...

Hvad der tidligere blev sagt, det er sket,
nu fortæller jeg det nye; før det spirer frem,
forkynder jeg det.

Syng en ny sang for Herren, hans pris fra jordens ende« (Es 42:6, 9-10).

Almas bog lærer os, at den sang, han har bedt os om at synge, er en sang om forløsende kærlighed (Alma 5:26). Senere da Frelseren i Palæstina blev spurgt om at angive, hvad der var det første og største bud, svarede han uden tøven:

En del af Tempelpladsen under konferencen. Tabernaklets kuppel i midten og templet i Salt Lake City til højre.

»Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind ... Men der er et andet, som står lige med det: 'Du skal elske din næste som dig selv'« (Matt 22:37, 39).

Disse udtalelser er både klare og vidtfavnende. De foreslår, hvordan vi kan *begynde* at tage del i hans pagt. Og det er helt sikkert, eftersom han kender os, at han ikke vil kræve noget af os, som vi ikke kan gøre.

Den kærlighed, som Kristus forlanger, kræver en stor forandring og stor ydmyghed. Den kræver, at vi forsager stolthed og aflægger os misundelse. Den kræver, at vi hverken spotter vore søstre og brødre eller forfølger *nogen som helst*. Kristus vidste, at det ville blive smertefuldt for os at finde nogle af disse karakteristika hos os selv, samt at det ville kræve en stor indsats af os blot at søge efter sådanne karakteristika. Han sagde:

»Hvis din hånd eller fod bringer dig til fald, så hug den af og kast den fra dig« (Matt 18:8).

Han foreslog ikke, at vi skulle lemlæste os selv, men viste derimod, at han var klar over, hvor smertefuldt det kunne være for os, at rense sig for sådanne overtrædelser. Når vi har foretaget de forandringer, som kun vi selv kan udføre, da kan vi gennem Kristi forsonende blod modtage den tilgivelse, som kun han kan bringe. Den gensidige natur af disse handlinger antyder den høje grad af tillid og respekt, Herren nærer for vore evner. Alle, som har erfaret Guds kærlighed, kender det sikre mod, vi føler, når vi har holdt vores del af det, vi er blevet betroet at gøre og ærer ham ved at søge hans ånd og leve så godt, vi formår. Vi hører på ny:

»Min kærlighed viger ikke fra dig, ej heller skal pagten med mit folk rokkes...« (Es 54:10, 3 Nephi 22:10) samt »Se, jeg bygger dine sten op med skønne farver, lægger din grund med safirer« (3 Nephi 22:11, se også Es 54:11).

Et sådant sprog i skriften fastholder min opmærksomhed. Midt i denne urolige verden stammer det fundament, jeg bygger på, fra mine pagter med Herren. De er i sandhed som safirer og er uvurderlige skatte. Gennem disse pagter har jeg en evig tilknytning til mine kære og til Gud. De er de gengivne principper og ordinanser i Jesu Kristi evangelium, som er tilgængelige for både retfærdige kvinder og mænd gennem Guds hellige præstedømmes magt. Disse pagter omfatter dåben, Helligåndens gave, nadveren og tempelpagterne. Disse er måderne, som er givet os, og som vi frit vælger, hvorved vi forundes evigt liv.

»Og på grund af den pagt, I har gjort, skal I kaldes Kristi børn, han sønner og døtre; thi se, i dag har han født jer åndeligt; thi I siger, at jeres hjerter er forandret ved troen på hans navn; derfor er I født af ham og er blevet hans sønner og døtre« (Mosiah 5:7).

Vi er derfor, på grund af hans store kærlighed og på grund af vort ønske om at blive vejledt af hans lys, en del af Kristi familie. Vi er på grund af vore pagter beskyttet mod ensomhed og fremmedgørelse. Vi kan på grund af vores slægtskab med ham afspejle lys og omsorg til hinanden og besidde vores egen sjæl for evigt.

Jeg bærer vidnesbyrd om den store velsignelse, det er at kende disse ting. Jeg er i ydmyghed taknemlig for skriftens vidnesbyrd, samt for min kundskab om, at Kristus er i live og leder sin Kirke. Jeg ved, at han kan leve i hver af os, når vi holder hans befalinger, og dette siger jeg ydmygt i Herren Jesu Kristi navn. Amen. □

Vi har bevaret troen

Ældste Eduardo Ayala
De Halvfjerds

Hvilke vidunderlige lærdomme vi kan finde i disse afsidesliggende og isolerede landsbyer, hvor det ofte er svært at være religiøs eller at efterleve evangeliets principper.

På grund af vore kaldelser som generalautoriteter er det vores opgave at besøge forskellige nationer, steder eller folk. I visse tilfælde er det forbundet med risici og farer. De forskellige omstændigheder, hvorunder disse områder fungerer, forhindrer os ofte i at nå frem til de steder, vi har fået til opgave at besøge.

Ved en lejlighed havde jeg fået til opgave at besøge en stav beliggende i de smukke bjerge i det peruvianske højland. Denne kirkeenhed var ikke blevet besøgt af en generalautoritet i mere end to år på grund af farerne ved at rejse dertil. Efter at have fået den nødvendige tilladelse og hjælp fra missionspræsidenten påbegyndte vi den fem timers lange rejse, der ville bringe os til den smukke Mantaro floddal.

Da vi ankom til stavscentret, ventede stavspræsidenten og hans rådgivere på os. Da de så os lyste deres ansigter op af glæde, og vi omfavnede hinanden i en stærk broderlig omfavnelse. Omtrent tre år tidligere var to af vore elskede missionærer blevet dræbt i denne by. Efter at have omfavnet præsidenten tæt ved mit hjerte, og idet jeg forsøgte at overbringe al min kærlighed til ham, spurgte jeg: »Har I lidt meget i den tid, hvor vi ikke har været i stand til at komme?« Han svarede med tårefyldte øjne: »Ja, vi har lidt meget, men vi har bevaret troen«. Denne enkle sætning rørte vore hjerter, og vi kunne føle, at Herrens hånd havde været med dem i de svære oplevelser, de havde haft som et folk og som medlemmer af Kirken.

I løbet af vores møde med dem lærte vi mange ting, af hvilke en var, hvordan man bevarer troen i områder som disse langt fra store byer og fjernt fra Kirkens hovedsæde. Af det, vi lærte, var vi i stand til at se mindst fem principper, som bistod dem med at overvinde deres problemer.

For det første: De ophørte aldrig med at stole på Herren, og de troede fuld og fast på ham.

Det var grundlaget for deres forvisning. De stolede på det faktum, at han ville beskytte og vejlede dem. Herren har sagt: »Dersom I vil tro på mig, skal I have magt til at gøre alt, hvad jeg anser for gavnligt« (Moroni 7:33).

Undertiden søger vi i vores desperation andre veje, andre vejledere. Men de, som rådgiver os, er ikke altid rede til at hjælpe os, fordi de ikke forstår vore åndelige behov. De er ikke beredt til at give os den vejledning og åbenbaring, vi behøver i perioder med trængsler.

Vi har det store eksempel i Mosiahs sønner, der arbejdede i Zarahemlas land, og som udholdt megen modgang og trængsel. På grund af den tro, de havde på Herren, »kom Herren til dem med sin Ånd og sagde til dem: Vær trøstet, og de blev trøstet ...

dog skal I være tålmodige i lidelse og trængsel, for at I kan vise dem et godt eksempel i mig; og jeg vil gøre jer et redskab i min hånd til mange sjæles frelse« (Alma 17:10, 11).

For det andet: De forblev trofaste i bøn. Hvert eneste medlem, hvad enten de var voksne, børn eller unge, fulgte trofast dette hellige mønster hver dag ved enkeltvis og som familier at bede af al tro. Som vi ved, er bøn måden, hvorpå vi kommunikerer med vor himmelske Fader. Han lytter til os, fordi vi er hans børn, og han elsker os, og han er ivrig efter at velsigne os, når vi overholder befalingerne. Da Frelseren belærte nephiterne, forklarede han dem: »Bed altid til Faderen i mit navn i jeres familie, så jeres hustruer og børn må blive velsignet« (3 Nephi 18:19-21). Ingen kunne have givet dem nogen bedre forsikring om, at de ville blive hørt af Faderen end hans egen Søn.

Medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum hilser på Det Første Præsidentskab, der ankommer til et konferencemøde. Fra venstre: Ældsterne Russell M. Nelson og Dallin H. Oaks, præsident Gordon B. Hinckley, præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver, og præsident James E. Faust, andenrådgiver.

For det tredje: De ophørte aldrig med at studere skrifterne. I skrifterne fandt de tro til at overvinde frygt, løsninger på deres problemer, guddommelig trøst fra Mesteren, kærlige råd fra Faderen og i særdeleshed forsikringen om at blive vejledt i retfærdighed frem mod det evige liv. »I gransker skrifterne, fordi I mener, at I har evigt liv i dem; og netop de vidner om mig« (Joh 5:39). De efterlevede denne befaling selv under alle deres besværligheder. En af de hellige dér sagde: »Vi har aldrig været Herren så nær, som når vi granskede skrifterne«.

For det fjerde: De iværksatte præstedømmeprogrammer. På grund af den tragiske hændelse, der havde fundet sted der, var det nødvendigt at fjerne fuldtidsmissionærerne. For at erstatte den hjælp, de havde mistet, blev det nødvendigt at organisere de hjemvendte missionærer, således at de kunne undervise i evangeliet for dem, som ønskede at høre det. Henvisninger kom fra medlemsfamilier. Hjemmelærerbesøgene øgedes. Ingen blev overset. Præcis som de sagde, havde de bevaret troen.

For det femte: De ydmygede sig for Herren. De satte deres liv i orden, de omvendte sig, og de forsøgte at leve sammen som hellige, idet de delte meget af det, de havde. De fastede, når der opstod problemer, og når de blev truet.

Disse enkle men magtfulde principper gjorde dem i stand til klare sig selv, til at blive bevaret, til at forblive trofaste og aktive som medlemmer af Kirken i det område.

Hvilke vidunderlige lærdomme vi kan finde i disse afsidesliggende og isolerede landsbyer, hvor det ofte er svært at være religiøs eller at efterleve evangeliets principper. Vi antager, at det også er svært at opretholde livet der samt bevare troen. Det er kun deres tillid til Gud og deres tro på Jesus Kristus, der opretholder dem, driver dem og renser dem.

At bevare troen må også være en udfordring for dem, som er alene i Kirken, for dem hvis familier ikke er omvendte, for dem, som har mistet en ven, ægtefælle eller et barn. Der skal et stort mod til at fortsætte, men vi kan altid få trøst fra det høje.

Vores pionerer klagede ikke, de fornægtede ikke troen eller vendte om. Det er svært at forestille sig den store ensomhed, Kirkens medlemmer må have følt i de første år, da de blot var en lille gruppe og de eneste medlemmer af Kirken på hele jordens overflade. De blev forfulgt, ydmyget, afvist, og nogle blev dræbt. Den tro, de udviklede på Herren på trods af så megen modgang, gjorde dem samtidig stærke og ydmyge. Det må have været meget svært at bevare troen, når der var så megen modgang, så megen ensomhed og så megen pine. Det var en storslået tid, en martyrernes tid, en tid hvor grundvolden for en tapper og inspirerende religion som vores blev lagt.

En personlig samtale under konferencen: Ældste Rex D. Pinegar fra De Halvfjerds' Præsidium og ældste Gary J. Coleman fra De Halvfjerds.

Præsident Kimball sagde vedrørende dette emne: »Lidelser kan gøre folk til helgener, idet de lærer tålmodighed, langmodighed og selvkontrol. Vor Frelsers lidelser var en del af hans uddannelse« (Tragedy or Destiny, *Brigham Young University Speeches of the Year*, Provo, 6. december 1955, s. 5).

Vi er dem så taknemlige over deres enkle eksempel. Lad os følge dem uden at blive svage, idet vi søger at vende tilbage til vor Fader i himlen. Måske gør isolation i små og fjerne byer og landsbyer stærkere og mere rene.

Ved afslutningen af konferencen i den pågældende stav forsikrede jeg medlemmerne om, at Gud elsker dem, at Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle tænker på dem, samt at det var grunden til, at vi var der – at give dem vores vidnesbyrd om den kendsgerning, at de er en del af Kirken, at vi ikke havde glemt dem, samt at vi bad for dem. Der var taknemlighed i hjertet, da de atter smilede som ydmyge medlemmer, der var blevet trøstet af Herrens Ånd.

En værdig ældre mand, næsten 80 år gammel udtrykte vel den måde, hvorpå de erindrer profeterne, da han afsluttede med bøn ved et af konferencemøderne. I sin bøn sagde han: »Himmelske Fader, vi takker dig for at have sendt en af dine tjenere her til Mantarodalen, hvor din elskede tjener, præsident Kimball, knælede ned og velsignede dette land, så det ville brødføde os og altid skaffe os underhold«.

Hvor er vi begunstigede og privilegerede, at vi i dag kan være i Guds profeters nærhed og modtage af deres kærlige indflydelse. På grund af Kirkens store vækst i hele verden har en stor del af vores medlemmer aldrig haft det privilegium at være i nærheden af en af disse vidunderlige ledere på noget tidspunkt i deres liv. Men jeg vidner for jer, at de elsker generalautoriteterne, at de følger deres lærdomme, samt at de ydmygt og tålmodigt venter på den dag, hvor de kan sidde ved profeternes fødder.

Menneskers og nationernes forhold ændres på grund af fremgang i verden. Ikke desto mindre, hvad enten det er på de kolde bjerges toppe, i de varme dale, ved floderne eller i ørknerne, vil der overalt, hvor vor Kirkes medlemmer findes, vil der være dem, som efterlever de grundlæggende principper, og derved velsigner resten af folket. Lad os møde vores jordiske udfordringer med mod, ligegyldigt hvor vi bor, eller hvilke svære omstændigheder vi bliver kaldet til at udholde. Lad os bevare troen.

Vi er heldige, at vi i dag kan opretholde en ny profet og hans rådgivere, som vi elsker og støtter. I de kommende dage, i næsten alle jordens lande, selv i de fjernestliggende byer og landsbyer vil vore medlemmer også have det privilegium at kunne række deres hænder i vejret og opretholde dem, som vi har gjort det i dag.

En dag vil vores rejse her på jorden ende, og vi vil vende tilbage til vor himmelske Faders nærvær. Jeg beder til, at vi på den dag vil have det samme mod og det samme vidnesbyrd, som det apostlen Paulus gav til Timotheus: »Jeg har stridt den gode strid, fuldført løbet og bevaret troen« (2 Tim 4:7).

Må Herren velsigne os til at fortsat være tapre, ydmyge og trofaste. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Som Jesus ser os

Ældste Cecil O. Samuelson jun.
De Halvfjerds

Han har gennem sin storslåede forsoning muliggjort alt, hvad vi behøver for at kompensere for vore ufuldkommenheder, fejltrin, synder og skuffelser.

I mit udtryk for min påskønnelse af at være sammen med jer til denne historiske konference og for muligheden for at opretholde vores elskede profet og hans medarbejdere må jeg også udtrykke taknemmelighed; for det første til Herren for muligheden for at tjene i denne hellige kaldelse; og for det andet til alle, som har hjulpet mig, undervist mig og støttet mig.

Min familie, og især min hustru Sharon, har altid været villig til give det, jeg har haft behov for. Mange venner og kollegaer, både i og uden for Kirken, har forsøgt at forstå, hvad denne opgave betyder for mig, og de har været yderst betænksomme og opmuntrende.

Brødrene har især været tålmodige og venlige, og jeg vil altid være taknemmelige for dem, som venligt har hjulpet mig gennem disse mange uger med selvvurdering og justeringer.

I denne selvvurderingsproces må jeg indrømme, at jeg har spekuleret på, hvad andre måtte tænke om denne kaldelse, som jeg har fået. Jeg har reflekteret over digterens Robert Burns ord, som jeg vil modernisere lidt uden noget ønske om at udvise manglende respekt:

»O, hvilken ... gave at give os, at se os selv, som andre ser os« (*To a Louse*). Hvis det er af interesse og af betydning at erkende, hvordan andre ser os, og især dem, vi holder mest af, hvilken gave må det da ikke være at forstå, hvordan Frelseren ser os.

Og hvordan kan vi så vide, hvordan Jesus Kristus ser os? Ved hvor præcist vi lever op til de standarder, som han har fastsat for os og ved renheden af vores hjertes hensigter. Det er ham, der har sørget for det fuldkomne forbillede og det fuldkomne eksempel for hele menneskeheden ikke alene ved alt, hvad han er og gjorde, men med hans overbevisende klare spørgsmål og invitation: »Hvad slags mænd burde I da være? Sandelig siger jeg jer:

Som jeg er« (3 Nephi 27:27). At gøre det, han beder om, og at være det, vi bør være, sikrer os hans godkendelse. Men at handle anderledes vil skuffe ham.

Han, som ikke blot kender os bedst, men som elsker os mest, har gennem sin storslåede forsoning muliggjort alt, hvad vi behøver for at kompensere for vore ufuldkommenheder, fejltrin, synder og skuffelser, hvis vi blot vil acceptere Mesterens invitation om at komme til ham ved at gå gennem den snævre port og følge den trange sti, som hans profeter har angivet (se 2 Nephi 31) og modtage de velsignelser, som er tilgængelige for alle, som søger dem gennem hans bemyndigede tjenere.

Til de af os, som elsker Frelseren og stræber efter at behage ham, har præsident Gordon B. Hinckley tidligere mindet os om: »Som hans disciple kan vi ikke gøre noget grimt, tarveligt eller utaknemmeligt uden at tilsmudse hans billede. Vi kan heller ikke gøre noget godt og elskværdigt og gavmildt uden at hædre ham, hvis navn vi har påtaget os« (*Be Thou An Example*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1981, s. 90).

Guds Søn udtrykker klart i sin lignelse om den barmhjertige samaritaner sine forventninger til alle mennesker, som ønsker at blive som ham (se Luk 10:30-37). Ikke blot var han et eksempel på og belærte om de holdninger og de handlinger, som han forventer og kræver af os, men han har også tilvejebragt de ordinanser og pagter, hvorved vi gennem hans behørigt udpegede tjenere kan modtage alle de timelige og evige velsignelser, som han har lovet.

Frelseren var med sin storslåede barmhjertighed og magt i stand til på mirakuløs vis at bespise tusindtallige folkeskarer, når forholdene krævede det (se Luk 9:10-17), men han var også villig til at afse tid til at give »levende vand« med dets vejledning til evigt liv til en selverklæret ensom synder af lav status (se Joh 4:7-26).

Han forkyndte nådigt evangeliet til store forsamlinger, men han var også villig til at afse tid til den tilsyneladende ubetydelige Nathanael og hans personlige spørgsmål (se Joh 1:45-51).

Han, som under Faderens ledelse, havde skabt verden og helt bogstaveligt kunne gøre alt selv, involverede andre i sin tjenestegerning. Ved korsfæstelsen bad han den elskede Johannes om at tage sig af sin mor Maria, som om hun var Johannes' egen mor (se Joh 19:25-27).

I vor tid har Jesus Kristus selv sammen med sin Fader vist sig for profeten Joseph Smith, og dog fik Moroni privilegiet og æren at være Herrens repræsentant i tilvejebringelsen af Mormons Bog.

Dette er Frelserens kirke, og alligevel har han kaldet præsident Gordon B. Hinckley til at præsidere over os i vore dage. Jeg bevidner med taknemmelighed, men også med en forhåbentlig passende bæven, at Herren har kaldet dig og mig til at repræsentere sig i forskellige betydningsfulde situationer og pligter, uanset om de virker store eller små for os.

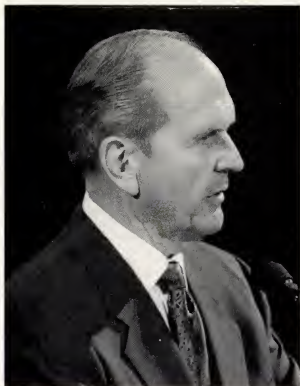
I vores stræben efter bedre at forstå, hvordan Jesus ser os, samt i overvejelsen af vore forsøg på at leve, som Forløseren ønsker, vi skal, lad os da huske Jesu lærerige betragtninger og deres universelle anvendelse i bogstaveligt talt alt, hvad vi gør:

»Elsker I mig, så hold mine bud« (Joh 14:15) og »alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig« (Matt 25:40). I Jesu Kristi navn. Amen. □

Pagtens børn

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

Når vi ved, hvem vi er, og hvad Gud forventer af os – når hans lov er skrevet i vores hjerte – er vi åndeligt beskyttet.

Titlen på mit budskab er udtrykket fra skriften »pagtens børn«.[1] Som indledning til dette emne, vil jeg gerne dvæle ved begivenheder, der for nylig har fundet sted, dels som kollega til præsident Howard W. Hunter dels som far og dels grundet på tidligere erfaringer som læge.

De sidste uger har været en udfordring for søster Nelson og mig. Ikke alene har vi måttet sige farvel til vores elskede præsident Hunter, men 33 dage tidligere døde vores elskede datter Emily. Som mor til fem små børn, havde Emily netop fejret sin 37-års fødselsdag, da hun blev kaldt på den anden side.

Præsident Hunter påvirkede Emilys liv meget håndgribeligt. Hun tog imod hans opfordring om, at alle voksne medlemmer burde besidde en tempelanbefaling. Hun og hendes mand, Bradley Wittwer, anså deres regelmæssige besøg i templet som et helligt privilegium. De betragtede »Herrens tempel som det storslåede symbol på deres medlemskab og som guddommelige baggrund for deres helligste pagter«. Hun forsøgte at efterligne »Herren Jesu Kristi eksempel«.[2]

Selvom sygdomme påførte præsident Hunter og Emily svære lidelser, lød der aldrig et vredt ord fra deres læber. I stedet valgte de at holde ud med kærlig tro. Når velmenende venner og familiemedlemmer udtrykte bekymring for Emily, svarede hun muntert: »Vær ikke bekymret, jeg skal nok klare mig!« Når hun afsluttede en telefonsamtale, sluttede hun ikke med det sædvanlige »farvel«. Hun sagde: »Jeg elsker dig!«

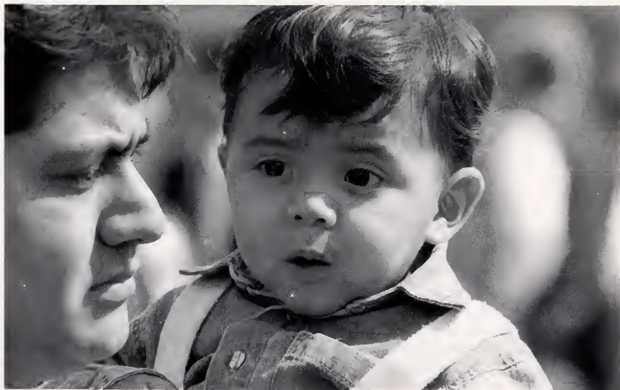
Da præsident Boyd K. Packer og jeg sidste gang besøgte præsident Hunter, kaldte han på søster Hunter, greb hendes hånd og sagde med et smil: »Jeg har det bedre, når du er her hos mig«.

Jeg har udgydt tårer af sorg samtidig med, at jeg har ønsket, at jeg kunne have gjort noget mere for vores datter og for vores præsident. Hvis jeg havde opstandelsens magt, ville jeg være fristet til at kalde dem tilbage til livet. Selv om jeg er en af de ordinerede apostle, som har fået overdraget alle Guds riges nøgler, besidder jeg ikke opstandelsens nøgler. Jesus Kristus har disse nøgler og vil benytte dem til gavn for Emily og for præsident Hunter samt til gavn for alle mennesker i Herrens egen tid.[3]

Emily og præsident Hunter frygtede ikke døden. De havde indgået og æret de hellige pagter med Herren, og de vidste, at hans pagter med dem ville blive overholdt med tilsvarende trofasthed.[4] De levede ædelt som »pagtens børn«.

For flere år siden så jeg som en ung medicinstuderende mange patienter, der var plaget af sygdomme, der i dag kan forebygges. I dag er det muligt at vaccinere personer mod sygdomme, der engang var invaliderende – eller endog dræbende. En medicinsk metode hvorved mennesker opnår immunitet mod sygdomme er ved inokulation. Ordet at *inokulere* er fascinerende. Ordet stammer fra to latinske ord: *in*, som betyder »ind«; og *oculus*, som betyder »et øje«. Verbet *at inokulere*, betyder derfor bogstaveligt »at sætte et øje indeni« – at overvåge mod skade.

En sygdom som polio kan forkrøble eller ødelægge legemet. En sygdom som synd kan forkrøble eller ødelægge ånden. Polioens skader kan nu forebygges ved vaccination, men skaderne efter synd kræver andre forebyggelsesmetoder. Lægerne kan ikke vaccinere mod ugudelighed. Åndelig beskyttelse kommer kun fra Herren[5] – og kun på hans egen måde. Jesus vælger ikke at inokulere, men derimod at indlære. Hans metode benytter ikke vaccine. Den benytter sig af undervisning i guddommelige lærdomme – et styrende »øje indeni« – for at beskytte hans børns evige ånder.

IDENTIFIKATION OG INDLÆRING

I denne undervisning fastslog Jesus ofte sin egen identitet, hvorpå han fastslog identiteten[6] af sine disciple. Jeg citerer hans ord for folket i det fordums Amerika. Han sagde: »*Jeg* er Jesus Kristus, Guds Søn«.[7]

»Alle profeterne fra Samuel og dem, som følger efter ... har vidnet om *mig*.

Og se, *I* er profeternes børn, og *I* er af Israels hus; *I* tilhører den pagt, som Faderen indgik med jeres fædre, da han sagde til Abraham: I din sæd skal alle jordens slægter velsignes. Faderen har først oprejst *mig* for jer og sendt *mig* for at velsigne *jer* og omvende hver af jer fra misgerninger, og dette sker, fordi *I* er pagtens børn«.[8]

Et kæmpemæssigt skridt henimod åndelige immunitet tages, når vi forstår udtrykket »pagtens børn«. Hvilken pagt henviste Frelseren til? »Den pagt, som han indgik med Abraham«.[9] Herren tilføjede: »Jeg vil ihukomme den pagt, som jeg har gjort med mit folk, og jeg har gjort pagt med dem, at jeg vil samle dem *i min egen bestemte tid*«.[10]

ABRAHAMSPAGTEN

Den pagt, som Herren først indgik med Abraham[11], og som han bekræftede med Isak[12] og Jakob,[13] er af overordentlig stor betydning. Den indeholder flere løfter:

- Abrahams efterkommere ville blive talrige, have ret til evigt afkom samt til at bære præstedømmet.
- Han ville blive far til mange nationer.
- Kristus og konger ville blive født i Abrahams slægt.
- Visse lande ville være arvelande.
- Alle nationer på jorden ville blive velsignet ved hans sæd.
- Pagten ville være evigtvarende – »i tusind slægtled«.[14]

Visse af disse løfter er blevet opfyldt, andre venter endnu på at blive det. Jeg citerer fra en profeti fremsat omtrent 600 år før Kristus: »Derfor har vor fader ikke alene talt om vort afkom, men også om hele Israels hus, idet han sigtede til den pagt, som vil blive opfyldt *i de sidste dage*, hvilken pagt Herren gjorde med vor fader Abraham«.[15]

Præcist som lovet viste Herren sig i de sidste dage for at forny den abrahamitiske pagt. Til profeten Joseph Smith erklærede Herren: »Abraham fik forjættelser angående sin sæd og sine lænders frugt – og af hans lænder er du ... min tjener Joseph ... Denne forjættelse er også din, fordi du er af Abrahams sæd«.[16]

Vi er også pagtens børn. Vi har modtaget det hellige præstedømme og det evigtvarende evangelium, som de gjorde fordums. Abraham, Isak og Jakob er vore forfædre. Vi er af Israel. Vi har ret til at modtage evangeliet, præstedømmets velsignelser og evigt liv. Jordens nationer vil blive velsignet ved vore anstrengelser og ved vore efterkommeres indsats. De bogstavelige efterkommere efter Abraham samt de, der er indsamlet til hans familie ved adoption, modtager disse forjættede velsignelser – forudsat de accepterer Herren og er lydige mod hans befalinger.

Profeten Elias kom for at plante kundskaben om disse løfter gjort til fædrene.[17] Senere fremkom Mormons Bog som et tegn på, at Herren var begyndt at indsamle pagtens børn.[18] Denne bog, der er skrevet for vor tid erklærer: »Da kan I vide, at den pagt, som Faderen har gjort med Israels børn ... allerede begynder at blive opfyldt ... Thi se, Herren skal ihukomme sin pagt, som han har gjort med sit folk, som er af Israels hus«.[19]

Ældste Russell M. Nelson fra De Tolvs Kvorum hilser på en ung konferencegæst.

DEN NYE OG EVIGE PAGT

Herren har sandelig ikke glemt os. Og for at sikre at vi ikke glemmer ham, modtager pagtens børn hans lære og får ret til den ved en pagt. Brigham Young sagde: »Alle sidste dages hellige indtræder i den nye og evige pagt, når de træder ind i denne Kirke ... De indtræder i den nye og evige pagt for at støtte Guds rige og intet andet rige.«[20]

Ved dåben lover vi at tjene Herren samt at holde hans befalinger. Når vi tager nadveren, fornyer vi disse pagter. Vi kan modtage præstedømmets[21] pagter samt begavelsens kronende velsignelser, som omfatter lærdomme og pagter, der kun gives i det hellige tempel.

Evangeliets nye og evige pagt giver os mulighed for at kvalificere os til ægteskab i templet og blive velsignet til at »komme frem i den første opstandelse« samt at »arve troner, riger fyrstendømmer og magter, herredømme... til (vores) ophøjelse og herlighed i alle ting«.[22]

Børn, der fødes til forældre, der er gift således, er naturlige arvinger til præstedømmets velsignelser. De er født *i pagten*. Derfor »behøver de intet adoptionsritaul eller besegling for at sikre deres plads blandt pagtens efterkommere.«[23]

Belønningerne for lydighed mod befalingerne ligger næsten uden for menneskelig forståelse. Her bliver pagtens børn en race af sjæle, der skyer synd. Og herefter bliver præsident Hunter, Emily og andre pagtens børn samt »hver generation ... knyttet sammen med den der gik forud ... (i) Guds guddommelige familie.«[24] Vi trøstes ved at vide at vore kære er bundet til os gennem pagterne.

ENHED BLANDT PAGTENS BØRN

Sidste dages hellige forstår hvad Herren mente, da han sagde: »Jeg siger jer: Vær et, og dersom I ikke er et, er I ikke mine«.[25]

»Denne store enighed, det vigtigste tegn på den sande Kristi kirke«, sagde præsident Gordon B. Hinckley. »Den føles blandt vores folk overalt i verden«. Præsident Hinckley fortsatte: »Vi beder for hinanden, at vi vil være enige og styrkede«.[26]

Overalt i verden, er der imidlertid skingrende stemmer, der er involveret i opsplittende stridigheder og skælden ud. Ofte bruges nedvurderende øgenavne – eller de erstatter helt – det rigtige navn. Desværre er det sådan, at forhånende udtryk overskygger pagtens børns sande identitet.

I modsætning hertil benytter Gud navne, der forener og helliggør. Når vi antager evangeliet og bliver døbt, fødes vi pány og påtager os Jesu Kristi hellige navn.[27] Vi adopteres som hans sønner og døtre og bliver kendt som brødre og søstre. Han er faderen til vores nye liv. Vi bliver medarvinger til løfter givet af Herren til Abraham, Isak og Jakob og deres efterkommere.[28]

Peter anvendte opløftende ord i en profeti vedrørende vor tid. Han beskrev Kirkens medlemmer som »en udvalgt slægt, et kongeligt præstedømme, et helligt folk, et ejendomsfolk«.[29] Tillægsordene: *Udvalgt, kongelig* og *hellig* forstår vi som opløftende. Men hvad med udtrykket *et ejendomsfolk?*[30] (Ejendomsfolk hedder på engelsk »peculiar people« i King James-oversættelsen. »Peculiar« betyder normalt særegen, ejendommelig o. a.) Hvad er det for en mærkelig kompliment?

Ordet, som bruges her i skriften, har en særlig betydning.

I Det Gamle Testamente oversættes ordet *ejendom* fra *segullah*, som betyder »værdifuld ejendom« eller »skat«.[31] I Det Nye Testamente oversættes *ejendom* fra det græske ord *peripoisis*, som betyder »besiddelse«.[32]

Vi ser således at udtrykket i skriften *ejendomsfolk* betyder »et skattet folk«, »skabt« eller »udvalgt af Gud«.[33] At vi identificeres af Herrens tjenere som hans *ejendomsfolk* er en af de største komplimenter, vi kan få.

Når vi ved, hvem vi er, og hvad Gud forventer af os – når hans lov er skrevet i vores hjerte[34] – er vi åndeligt beskyttet. Vi bliver bedre mennesker. Når nephiterne var rigtigt retfærdige, undgik de nedvurderende øgenavne og »og der fandtes ingen strid i landet, fordi Guds kærlighed boede i folkets hjerte«.[35]

»Der fandtes (ikke) lamaniter eller -iter i nogen form; men de var alle et, Kristi børn og arvinger til Guds rige«.[36]

Denne lektie fra historien viser, at vi også burde slette navne, der inddeler eller klassificerer folk i bestemte grupper af vores personlige ordforråd. Paulus lærte, at »her kommer det ikke an på at være jøde eller græker, på at være træl eller fri, på at være mand eller kvinde, for I er alle én i Kristus Jesus«.[37]

Medlemmer i en kø til et konferencemøde foran en statue, som forestiller Johannes Døber, der overdrager Det Aronske Præstedømme til Joseph Smith og Oliver Cowdery den 15. maj 1829.

Han opfordrer os til »at komme til sig og få del i hans godhed, og han nægter ikke nogen at komme til sig, sort eller hvid, træl eller fri, mand eller kvinde ... thi alle er lige for Gud«.[38]

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er blevet genoprettet i disse sidste dage for at opfylde Herrens fordums løfter. Det er en del af alle tings genoprettelse.[39] De af pagtens børn, der forpligter sig holder fast selv i modgang. Vi skal »tugtes og prøves ligesom Abraham, som fik befaling til at ofre sin eneste søn«.[40] Men vi styrkes da ved dette løfte fra Herren: »I er retmæssige arvinger efter kødet og har været skjult for verden med Kristus i Gud, derfor er jeres liv og præstedømmet forblevet og må forblive gennem jer og jeres slægtslinie indtil alle tings genoprettelse ...

Derfor er I velsignede, dersom I forbliver i min godhed, et lys for ikke-jøderne og gennem dette præstedømme en frelser for mit folk Israel«.[41]

Med denne lære plantet dybt i vore sjæle dulmes dødens brod, og vi får åndelig beskyttelse. Pagtens børn vil blive velsignet – her og herefter. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. 3 Nephi 20:26.
2. Howard W. Hunter, *Stjernen*, august 1995, s. 3-5.
3. Se *Discourses of Brigham Young*, udvalgt af John A. Widtsoe (Salt Lake City: Deseret Book Co, 1978, pp. 397-398; Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om Frelse*, 1:119.
4. Se L&P 82:10.
5. Reglerne for handlefrihed og ansvarlighed gælder imidlertidig stadig. Valg og ansvarlighed er guddommelige gaver, der næsten er ligeså dyrebare som selve livet. »Selv pagtens børn vil blive vraget, hvis de ikke er deres navn værdig gennem gode gerninger« (James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 564). Pagtens børn skal ære sabbatten og holde den hellig (se 2 Mos 31:12-13, 16-17; Ez 20:20) og adlyde alle Guds befalinger.
6. Se fx 3 Nephi 9:15: 11:10; 20:31; Ether 3:14; L&P 6:21; 10:57; 11:28; 14:9; 19:24; 35:2; 36:8; 43:34; 49:28; 51:20; 52:44.
7. 3 Nephi 20:31, fremhævelse tilføjet.
8. 3 Nephi 20:24-26, fremhævelse tilføjet.
9. 3 Nephi 20:27
10. 3 Nephi 20:29; fremhævelse tilføjet. Se også 1 Pet 5:6; 3 Nephi 5:25. Mormon 5:12; L&P 93:19.
11. Se 1 Mos 17:1-10; 22:15-18; Gal 3:28-29; Abraham 2:9-11.
12. Se 1 Mos 26:1-5, 24.
13. Se 1 Mos 28:1-4, 10-14; 35:9-13; 48:3-4.
14. 1 Krøn 16:15. Se også 1 Mos 17:1-10, 19; 3 Mos 26:42; ApG 3:25.
15. 1 Nephi 15:18; fremhævelse tilføjet.
    Andre profetier videregiver samme betydning. Blandt dem er følgende:
    »...mange slægter, efter at Messias bliver åbenbaret i legemet for menneskenes børn, da skal fylden af Messias' evangelium komme til nationerne, og fra nationerne til de tilbageværende af vort afkom -
    Og på den dag skal de tilbageværende af vort afkom vide, at de er af Israels hus, og at de er Herrens pagts folk, og da skal de vide og komme til kundskab om deres forfædre og ligeledes få kundskab om deres forfædre og ligeledes få kundskab om deres Forløsers evangelium, som blev forkyndt for deres fædre af ham; og de skal komme til kundskab om deres Forløser og selve betydningen af hans lære, så at de kan vide, hvorledes de skal komme til ham og blive frelst« (1 Nephi 15:13-14).
    »Og da vil jeg indsamle dem fra jordens fire hjørner; og da vil jeg opfylde den pagt, som Faderen har gjort med alle de folkeslag, som tilhører Israels hus« (3 Nephi 16:5).
    »Og da vil jeg erindre min pagt, som jeg har gjort med mit folk, o Israels hus, og jeg vil bringe mit evangelium til dem.
    Og jeg vil vise dig, o Israels hus, at ikke-jøderne ikke skal have magt over jer, men jeg vil ihukomme min pagt med jer, o Israels hus, og I skal komme til kundskab om mit evangelium« (3 Nephi 16:11-12).
    »Du skal prædike mit evangeliums fylde, som jeg har sendt i disse sidste dage, ja, den pagt, som jeg har sendt ud for at genoprette mit folk, der er af Israels hus« (L&P 39:11).
16. L&P 132:30-31. Herren fortalte også profeten Joseph Smith: »Og som jeg sagde til Abraham angående jordens slægter, så siger jeg også til min tjener Joseph: I dig og din sæd skal alle jordens slægter velsignes« (L&P 124:58).
17. Se L&P 2:1-3.
18. Se 3 Nephi 29:1-9.
19. 3 Nephi 29:1, 3. Visse lande skulle som del af dette løfte være arvelande. Mens de fleste af Israels efterkommere modtog deres arv i Mellemøsten, blev det udvalgte land i Amerika reserveret til Josef (se Ether 13:8). Dette land skulle være opbevaringsstedet for de plader, hvorfra Mormons Bog skulle oversættes fra.
    Det skulle også være verdenshovedsæde for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Derfra skulle det genoprettede evangelium gå ud til alle jordens nationer – i henhold til løftet. Hengivne mænd, kvinder og børn indsamles i vor tid, og vender sig til frelsens sandheder, som de ikke har hørt før.
    Mormons Bog indeholder mange profetier vedrørende det nye og gamle Jerusalem. Fx »Da skal denne pagt, som Faderen har gjort med sit folk, fuldbyrdes; og da skal Jerusalem igen bebos af mit folk og det skal være deres arveland« (3 Nephi 20:46).
    »og at det var stedet for det nye Jerusalem, som kommer ned fra himlen, og er Herrens helligdom.
    Se, Ether så Kristi dage, og han tale om et nyt Jerusalem i dette land.
    Og han talte også om Israels hus og om det Jerusalem, fra hvilket Lehi skulle komme – efter at det var blevet ødelagt, skulle det genopbygges, en hellig by for Herren. Derfor kunne den ikke blive et nyt Jerusalem, for den var også i de gamle dage, men den skal genopbygges og blive en hellig by for Herren, og den skal bygges for Israels hus.
    Og et nyt Jerusalem skulle bygges i dette land for de tilbageværende af Josefs sæd, for hvilket det havde været et sindbillede« (Ether 13:3-6).
20. *Discourses of Brigham Young*, s. 160.
21. Se L&P 84:39-40.
22. L&P 132:19.
23. James E. Talmage, *Trosartiklerne*, s. 428.
24. Joseph Fielding Smith, Conference Report, oktober 1950, s. 13-14.
25. L&P 38:27. »Kristus og hans folk vil altid været et« (*Salmer og sange*, nr. 3).
26. Ensign, november. 1983, s. 5.
27. Se L&P 20:37.
28. Se Gal 3:29; L&P 86:8-11.
29. 1 Pet 2:9; fremhævelse tilføjet. Moses anvendte udtrykket, da han sagde: »For du er et folk, der er helliget Herren din Gud; dig har Herren udvalgt af alle folk på jorden som sit *ejendomsfolk*« (5 Mos 14:2).
30. *The American Heritage Dictionary of the English Language* (New York: Hougton Mifflin Co., 1980), s. 965.
31. Se LDS Bible Dictionary, »Peculiar« s. 748; »Hebrew and Chaldee Dictionary,« *Strong's Exhaustive Concordance of the Bible*, (New York: Abingdon Press, 1983), s. 82, ord 5459.
32. Former af den græske endelse poiesis ses i ord, som i dag bruges på engelsk. Fx benytter læger og apotekere udtrykket pharma*copoeia*, som henviser til besiddelse af eller fremskaffelse af farmaceutiske lægemidler. Det engelske ord *onomatopoeia* henviser til en lyd, såsom summe, smælde eller knipse. Udtrykket hemato*poiesis* dækker den proces, som dannelse af blod i legemet udgør.
33. Det engelske ord *»peculiar«* benyttes kun i 7 vers i den engelske Bibel. I Det Gamle Testamente bruges det fem gange (se 2 Mos 19:5; 5 Mos 14:2; 26:18; Sl 135:4; Præd 2:8). I hvert tilfælde er der oversat fra det hebraiske udtryk, som betyder »værdsat skat.« I Det Nye Testamente benyttes udtrykket to gange (se Tit 2:14; 1 Pet 2:9). I begge tilfælde er det oversat fra et græsk udtryk, som betyder »besiddelse« eller »de, som Gud har udvalgt som sit eget folk.«
34. Rom 2.15; se også Jer 31:33; Mosiah 13:11.
35. 4 Nephi 1:15.
36. 4 Nephi 1:17.
37. Gal 3:28; se også Kol 3:11. Når man taler om korrekte navne, så mindes vi Herrens erklæring: »Thi således skal min kirke kaldes i de sidste dage, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige« (L&P 115:4). Han sagde *ikke:* »Thi således skal min kirke nævnes.« Han sagde: »Thi således skal min kirke *kaldes*.« Medlemmerne er ofte blevet rådet af Brødrene, som skrev: »Vi føler, at mennesker kan blive vildledt af en for ofte brug af udtrykket 'Mormonkirken'« (*Medlem-missionærklassen, lærervejledningen*, 1982, s. 2).
38. 2 Nephi 26:33. Skriften erklærer yderligere: »Gud har *skabt* verden med alt, hvad den rummer ... og af ét menneske har han skabt alle folk og ladet dem bosætte sig overalt på jorden« (ApG 17:24, 26). Befalingen om at elske vores næste uden undtagelse er klar. Men den må ikke misforstås. Den gælder generelt. Udvælgelsen af en *ægteskabspartner* er på den anden side en *specifik* afgørelse og ikke en afgørelse af *generel* karakter. Når alt kommer til alt, så kan et menneske kun vies til *et* enkelt andet menneske. Sandsynligheden for et vellykket ægteskab er større, hvis både mand og hustru er forenet i deres religion, sprog, kultur og etniske baggrund. Det er derfor nødvendig at gøre brug af visdom i udvælgelsen af en evig ægtefælle. Det er bedst ikke at flyve i konstant modvind. Tilfældige kastevinde udgør en tilstrækkelig udfordring. Når man først har indgået ægteskab, er absolut troskab af afgørende betydning – både over for Herren og over for ægtefællen.
39. ApG 3:21.
40. L&P 101:4.
41. L&P 86:9-11.

Opretholdelse af en ny profet

Ældste David B. Haight
De Tolv Apostles Kvorum

Gennem ham vil åbenbaringer komme, der møder det moderne samfunds udfordringer og fremmer Kirkens mission, således som det skete med profeterne i fordums tid.

Mine brødre og søstre, dette har været en historisk og velsignet dag. Jeg har været vidne til den inspirerede måde, hvorpå præsident Gordon B. Hinckley har varetaget sin kaldelse som rådgiver til præsidenterne Spencer W. Kimball, derpå Ezra Taft Benson og endelig til Howard W. Hunter – i de perioder, hvor de var ved dårligt helbred – og jeg glæder mig sammen med jer over at kunne opretholde ham som Guds salvede profet. Med al den inspiration og kærlighed jeg besidder, bevidner jeg, at Gordon B. Hinckley blev forudordineret til at blive præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige samt til at være Guds talerør på jorden i denne tid og til at lede Guds folk som profet, seer og åbenbarer.

Præsident Hinckleys kaldelse af Thomas S. Monson til at fortsætte i sin effektive administration i Det Første Præsidentskab, nu som førsterådgiver, og James E. Fausts kaldelse som andenrådgiver er inspireret. Præsident Monson har vist en usædvanlig evne til at lede og inspirere andre – hvadenten det er denne Kirkes medlemmer eller andre ikke-kirkeorganisationer – i deres ønske om at tjene Mesteren. Som nykaldet assistent til De Tolvs Råd for 25 år siden blev jeg givet mine opgaver af den daværende ældste Thomas S. Monson. Han var en venlig men effektiv lærer, som gav mig en klarere forståelse af Kirkens verdensomspændende mission samt de pligter og velsignelser en nykaldet Guds tjener kunne modtage. Han var meget effektiv og venlig overfor mig.

Præsident James E. Faust har imponeret mig, ikke alene med sine evner, erfaring og kundskab vedrørende dette guddommelige værk, men også som en værdsat ven og rådgiver, der har siddet ved siden af mig ved vores rådsmøder i mange år. Han er begavet med en stor visdom samt med en usædvanlig høj grad af åndelig vejledning og indsigt, der vil være til velsignelse for Kirken.

Disse ord fra profeten Alma er i dag yderst passende:

»Og her er måden, som de blev beskikket på: De var kaldet og beredt fra verdens begyndelse efter Guds forudviden på grund af deres store tro og gode gerninger ... da de valgte det gode og øvede meget stor tro, er de kaldet med et helligt kald« (Alma 13:3).

Profeten Joseph Smith belærte: »Hver eneste mand, som har et kald til at betjene verdens indbyggere, blev ordineret til selve denne opgave i det store råd i himlen, før denne verden blev til.« Profeten Joseph fortsatte: »Jeg mener, at jeg blev ordineret til selve dette embede i hint store råd« (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, s. 442).

Præsident Gordon B. Hinckley bærer nu kappen givet til profeten Joseph Smith. Han blev forudordineret til dette høje og hellige kald i de førjordiske råd.

De af os, som bliver undervist af præsident Hinckley, præsident Monson og præsident Faust forbavses over deres visdom, forståelse og beskyttelse af hellige anliggender. Guds hånd styrer dette værk. Han forbereder sine tjenere. Han kender deres hjerter. Han kender enden fra begyndelsen og oprejser de tjenere, som vil udføre hans hensigter.

Disse dygtige, ydmyge ledere, kaldet af Gud til at præsidere over hans jordiske rige i disse sidste dage, er oprigtige og trofaste tjenere, prøvet og lutret under usædvanlige omstændigheder. De er retfærdighedens lærere og forkyndere, eksempler for verden på godhed og lydighed mod Guds befalinger. Vi ville alle gøre vel – både for os selv og for vore efterkommere – i at adlyde deres råd.

En tidlig apostel, ældste Orson Hyde har sagt: »Det er altid sådan, at når en person ordineres og udpeges til at lede folket, har han gennemgået modgang og trængsler, og har bevist sig selv for Gud og for hans folk, at han er værdig til den kaldelse, som han besidder ... En, som forstår Ånden og den Almægtiges råd ... er den, som skal lede Kirken« (*Journal of Discourses*, 1:123).

Ingen forstår Kirken bedre, ej heller er nogen mere kendt af Kirkens medlemmer, end præsident Gordon B. Hinckley.

Den 6. april 1830, den dag, da Kristi genoprettede Kirke blev organiseret (for 165 år siden), blev Joseph Smith og Oliver Cowdery opretholdt som Kirkens præsiderende embedsmænd. Joseph blev kaldet af Gud og udpeget ved åbenbaring til at være seer, oversætter, profet og Jesu Kristi apostel – ved Gud Faderens vilje og vor Herre Jesu Kristi nåde (se L&P 20:1-2; 21:1). Herren instruerede den lille gruppe trofaste hellige:

»Derfor skal du, min kirke, give agt på alle de ord og befalinger, han giver dig, eftersom han modtager dem, så længe han vandrer i hellighed for mig.

Thi I skal tage imod hans ord i al tålmodighed og med tro, som om det var fra min egen mund.

... Jeg har inspireret ham til at føre Zions sag med stor kraft til sejr, og jeg kender hans flid, hans bønner har jeg hørt« (L&P 21:4-5,7).

Denne åbenbaring er det relevant for hver profet og præsident for Kirken såvel som for Kirkens medlemmer at efterkomme.

Jeg bevidner på ny, at præsident Gordon B. Hinckley er blevet omhyggeligt forberedt til denne guddommelige kaldelse, før jordens grundvold blev lagt i de himmelske råd.

Han blev født ind i en trofast familie, der var frelsens dyrebare sandheder hengiven, sandheder optegnet i de hellige skrifter og i åbenbaringerne modtaget af profeten Joseph Smith. Hans forældre satte et godt eksempel og lærte ham, hvordan man arbejder og af-

Et øjeblik med glæde, der står på pladsen foran Kirkens kontorbygning, er en blandt en række skulpturer, der hylder mormonkvinder.

slutter en opgave, hvilket inspirerede ham til at få en god uddannelse og et ønske om at tjene menneskeheden.

Han tog imod en missions udfordringer og modtog velsignelserne ved at dele evangeliet med andre, da han blev kaldet som missionær til England.

Han udviklede nye talenter, da han bistod sin missionspræsident i London med at gøre Kirken kendt i medierne og blandt Kirkens medlemmer, ja for hele verden. Denne interesse har holdt sig op gennem årene til i dag. Hans ansvar i Kirkens missionsprogram har øget metoderne og mulighederne for at forkynde evangeliets principper, og han har på bemærkelsesværdig vis været medvirkende til at øge missioneringen, især i det folkerige Østen.

Han har deltaget i indvielsen og genindvielsen af flere templer end nogen anden præsiderende embedsmand i Kirken. Det er ikke kun et tegn på hans kærlighed for tempeltjeneste, men afspejler også det nødvendige i, at vi aktivt engagerer i arbejdet med at forløse vore afdøde forfædre.

Præsident Hinckleys ægteskab med sin kæreste Marjorie Pay øgede hans åndelige styrke og forstærkede hans ønske om at fremme Herrens værk. Hun har været ham en inspirerende ægtefælle i næsten 58 år.

Præsident Hinckley er ikke kun en mand med mange talenter, men også en mand, der kender hele verden.

Han har sædvanligvis været vores talsmand, når der er besøg af regeringsrepræsentanter eller store verdensomspændende organisationer, der kommer for at vise deres respekt og ære overfor Kirken.

For nyligt ved en middag til ære for præsident Hinckley, sagde konferencieren om ham: »Det er forståeligt, at mormoner verden over altid giver udtryk for deres kærlighed til dig. Alle vi, der er tilstede her, håber, at den hæder, ære og kærlighed udtrykt denne aften fra dem, der repræsenterer disse forskellige kirker og trossamfund, vil fylde dig og dine med særlige gode minder, som vil opmuntre og inspirere dig i en livet« (Dr. Nick S. Vidalakis ved den årlige middag i The National Conference of Christians and Jews, afholdt 21. februar 1995).

Den korte men inspirerede forvaltning under præsident Howard W. Hunter er slut. Han elskede Herren og hans værk – og vi ved, at Herren elskede ham. Præsident Hunter lærte os, hvordan vi skulle være mere venlige, kærlige, mere omsorgsfulde og mere værdige i vores stræben efter at blive mere lig Kristus.

Vi begynder nu en ny epoke i Kirkens ledelse under præsident Gordon B. Hinckley – elsket af alle – vores 15. præsident siden genoprettelsen af Kirken i 1830.

På den foreskrevne måde, har vi accepteret og opretholdt ham. Gennem ham vil åbenbaringer komme, der møder det moderne samfunds udfordringer og fremmer Kirkens mission, således som det skete med profeterne i fordums tid.

Disse åbenbaringer vil komme, når det er nødvendigt, som vi har set eksempel på her i dag ved kaldelsen af Henry B. Eyring som medlem af De Tolvs Kvorum og som Jesu Kristi apostel.

Dette værk er sandt. Det vil opleve fremgang for at opfylde vor himmelske Faders guddommelige planer. Jeg bærer jer dette vidnesbyrd på denne hellige dag i Frelserens, Jesu Kristi navn. Amen. □

Præstedømmets møde
Den 1. april 1995

Vores præstedømmearv

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

Historien fortæller os – at fremtiden kan være udfordrende, men I unge mænd kan sagtens klare det.

Det er et privilegium, og det er spændende at være sammen med jer i aften til dette præstedømmemøde og at stå foran en så fantastisk forsamling. Det er umuligt for mig at udtrykke tilstrækkelig taknemmelighed for det præstedømme, vi bærer, især ved sådanne tidspunkter i Kirkens historie, som denne generalkonference repræsenterer. På dage som disse har du og jeg oplevet historien direkte, og med hånden hævet i en ret vinkel til den højtidelige forsamling har vi været med til at skabe historie. Som Oliver Cowdery engang sagde om et tilsvarende privilegium ved genoprettelsen: »Det var dage, som man aldrig kan glemme« (JS-H 1:71; fodnote).

Vi savner præsident Howard W. Hunter ved denne konference, men vi finder glæde i at vide, at han nu sidder med de for evigt store og ædle. Og jeg bærer ligesom andre ved denne konference personligt vidnesbyrd, som et vidne, om den guddommelige kaldelse af præsident Gordon B. Hinckley til dette hellige embede og denne hellige opgave, som han længe og godt er blevet forberedt til. Og med »forberedelse« mener vi ikke kun de mange erfaringer, han har fået i Kirken siden sin ungdom, men vi mener også den lære, som Alma fremsatte, at en sådan mand er »kaldet og beredt fra verdens begyndelse efter Guds forudviden«, en kaldelse, der i det mindste delvis er baseret på udvist »tro og gode gerninger«, før præsident Hinckley nogensinde kom til denne jord (se Alma 13:1-3). Jeg medtager i dette vidnesbyrd og udtryk for kærlighed min påskønnelse for de kaldelser, der netop er kommet til præsident Thomas S. Monson, præsident James E. Faust og præsident Boyd K. Packer. Jeg byder ældste Henry B. Eyring velkommen til De Tolv Apostles Kvorum. Jeg ser frem til at være hans sidekammerat og kollega i mange år fremover. Med udgangspunkt i mindeværdige begivenheder i Kirkens stadige udvikling ønsker jeg at tale ret direkte til de unge mænd, der er samlet i aften – bærerne af Det Aronske Præstedømme. Jeg ønsker at give jer en fornemmelse af historie, noget om, hvad det har betydet, og noget om, hvad det stadig kan betyde at tilhøre Guds sande og levende kirke og at bære de betydningsfulde embeder i præstedømmet, som I nu bærer og vil komme til at bære.

En stor del af det, vi gør i Kirken, er rettet mod jer, som Mormons Bog kalder den »opvoksende slægt« (Mosiah 26:1, Alma 5:49). Vi, der allerede har vandret den del af livets vej, som I nu er på, forsøger at råbe tilbage til jer og fortælle jer noget af det, vi har lært. Vi kommer med opmuntringer. Vi forsøger at advare om fælder eller farer langs vejen. Hvor det er muligt, forsøger vi at gå sammen med jer og holde jer tæt til os.

Tro det eller ej, vi var også engang unge, selv om jeg ved, det kræver, at I går til den yderste grænse for jeres fantasi. Ligeså ufatteligt er kendsgerningen, at jeres forældre også var unge engang, og det var jeres biskopper og kvorumsvejledere også. Men i årenes løb har vi lært meget, der går videre end ungdommens erfaringer – fx hed Noas hustru *ikke* Jeanne d'Arc, og så vidt vi ved, har Pontius Pilatus aldrig været pilot på noget fly (to ordspil på engelsk o.a.). Hvorfor tror I, at vi forsøger så meget og bekymrer os så meget og ønsker det bedste for jer? Det er, fordi vi har været på jeres alder, og I har aldrig været på vores alder, og vi har lært et par ting, som I endnu ikke ved.

Når man er ung, er alle livets spørgsmål og problemer ikke dukket op endnu, men de vil dukke op, og desværre for jeres generation kommer de tidligere og tidligere. Jesu

Kristi evangelium viser den eneste sikre og ufarlige vej. Derfor bliver ældre og erfarne mænd – mænd, som giver historiens arv videre til jer – ved med at tale til ungdommen.

Dette kald fra en generation til en anden er en af årsagerne til, at vi afholder præstedømmemøder, hvor fædre sidder ved siden af deres sønner, og præstedømmeledere ved siden af dem, hvis fædre er fraværende. Det var ved et stavspræstedømmemøde, som meget minder om dette, at den da 12-årige Gordon B. Hinckley stod bagest i Salt Lake 10. Wards gamle bygning – hans første stavspræstedømmemøde som nyordineret diakon – og følte sig en smule ensom og utilpas.

Men da han hørte mændene i staven synge W.W. Phelps gribende hyldest, »Priser profeten«, modtog denne dreng, som en dag selv blev profet, en vished i sin sjæl om, at Joseph Smith *virkelig var* Guds profet, som »skued' Jehova«, og at »alle skal se broder Joseph igen!« (*Salmer og sange*, nr. 17). Ja, en del af forberedelsen til denne formiddags højtidelige forsamling begyndte, da en 12-årig diakon hørte trofaste, erfarne, ældre mænd synge Zions salmer ved et præstedømmemøde.

Nu er det sådan, at meget få 12-årige vil vokse op og blive præsident for Kirken, hvilket vi heller ikke behøver for at vise vores trofasthed. Men lad os aldrig glemme, at »hvor en mand nu står, stod en dreng i går«, og alle I unge mænd har muligheden – og ansvaret – for at være lige så trofaste i opnåelse af et vidnesbyrd og at forsvare sandheden som de mænd, vi har opretholdt som profeter, seere og åbenbarere igennem alle uddelinger. Det er virkelig en af de ting, som historien fortæller os – at fremtiden kan være udfordrende, men I unge mænd kan sagtens klare opgaven.

Navnet Rudger Clawson vil desværre være ukendt for mange af jer. I 45 år var bror Clawson medlem af De Tolv Apostles Kvorum, og i 22 år tjente han som præsident for dette kvorum. Men længe før han fik nogen af disse ansvar, fik han en chance for at vise sin trofasthed og i sin ungdom demonstrere, hvor villig han var til at forsvare sin tro, tilmed med fare for sit liv.

Som ung mand var bror Clawson blevet kaldet på mission til Sydstaterne. På det tidspunkt i USAs historie, for mere end 100 år siden, eksisterede der stadig ondsindede pøbelhobe, som uden for loven truede Kirkens medlemmers og andres liv. Ældste Clawson og hans missionærkammerat, ældste Joseph Standing, var til fods på vej til en missionærkonference, da de i nærheden af deres mål pludselig blev standset af 12 bevæbnede og vrede mænd til hest.

Med afsikrede rifler og revolvere pegende lige i ansigtet blev de to ældster gentagne gange slået og flere gange til jorden, da de

blev ført væk fra deres rejserute og tvunget til at gå dybt ind i de nærliggende skove. Ældste Joseph Standing vidste, hvad der kunne vente dem, så han gjorde et tappert forsøg og greb en pistol inden for hans rækkevidde. Omgående vendte en af overfaldsmændene sin revolver mod den unge Standing og fyrede. En anden i pøbelen pegede på ældste Clawson og sagde: »Skyd den mand.« Som svar blev hver eneste våben i cirklen rettet mod ham.

For den unge ældste så det ud, som om hans skæbne ville blive den samme som hans faldne brors. Han sagde: »Jeg … forstod straks, at der ingen flugtmulighed var. Min tid var kommet … Min tur til at følge Joseph Standing var nu.« Han foldede sine arme, så overfaldsmændene i øjnene og sagde: »Skyd.«

Om de var lamslået af denne unge ældstes mod eller nu frygtsom forstod, hvad de allerede havde gjort med hans kammerat, kan vi ikke vide, men i dette skæbnesvangre øjeblik råbte én: »Skyd ikke,« og en efter en blev våbnene sænket. Dybt rystet, men drevet af loyalitet over for sin missionærkammerat, blev ældste Clawson ved med at trodse pøbelen. Aldrig sikker på, om han stadig ville blive skudt, var den unge Rudger, ofte arbejdende og gående med ryggen til pøbelen, i stand til at bære sin dræbte kammerat til et sikkert sted, hvor han udviste den sidste venlige gerning for sin faldne ven. Der vaskede han forsigtigt de blodige pletter af missionærens legeme og forberedte det til den lange togrejse hjem (i David S. Hoopes og Roy Hoopes, *The Making of a Mormon Apostle: The Story of Rudger Clawson*, New York: Madison Books, 1990, s. 23-31).

Jeg fortæller lidt tøvende denne beretning og håber, at ingen vil dvæle ved en ung missionærs død eller tro, at efterlevelse af evangeliet kun bragte prøvelser eller tragedier i de tidlige år. Men jeg fortæller den til en stadig yngre og nyere generation i Kirken, som måske ikke kender de gaver, som tidligere mænd og kvinder – og også unge mænd og piger – har givet os i det, som vores nye film udtrykker meget enkelt med et ord – *Legacy* (Arven).

Heldigvis behøver vi for det meste ikke at møde sådanne fysiske trusler nu. Nej, for det meste vil vores mod være mere stille, mindre dramatisk, men på enhver måde ligeså afgørende og krævende. Tillad mig at bruge et eksempel fra nyere tid – et eksempel, der demonstrerer tro og loyalitet mere i retning af det, som du og jeg vil blive bedt om at vise. Her vil jeg gerne hylde de trofaste fædre, der tjener som et eksempel på styrke for deres opvoksende og mindre erfarne sønner.

For nogle år siden, længe efter han var vendt hjem fra sin mission, var biskop J. Richard Yates fra Durham 3. Ward i Durham North Carolina Stav ude på familiegården i Idaho, hvor han hjalp sin far med at malke køer og udføre aftenens arbejde. Richards far, bror Tom Yates, havde ikke været i stand til at tage på mission i sin ungdom på grund af familiens få midler. Men den skuffelse styrkede kun bror Yates' løfte om, at det, som han ikke havde råd til, skulle hans sønner bestemt opnå – en fuldtidsmission for Herren – uanset de medfølgende ofre.

Dengang var det almindeligt på landet i Idaho at give en dreng en kviekalv, når han var stor nok til at passe den. Tanken var, at

drengen skulle passe dyret, beholde nogle af kalvene, og sælge andre for at betale for foderet. Fædrene forstod, at dette var en meget klog måde at belære deres sønner om ansvar, mens de tjente penge til deres mission.

Den unge Richard passede godt på gaven, og den første kalv blev med tiden til en hjord på otte. Hen ad vejen havde han investeret nogle af pengene for den mælk, han havde solgt, til at købe et kuld grise. Han havde næsten 60 grise, da hans kaldelse endelig kom. Det var familiens plan, at de ville sælge kuld af smågrise til at supplere indtægten fra salg af mælk for at dække udgifterne ved Richards mission.

Den aften ude i stalden, længe efter de 24 vidunderlige måneder var sikkert overstået, hørte denne unge mand noget, som han absolut intet havde hørt om på sin mission. Hans far fortalte, at i løbet af den første måned, efter Richard var rejst, kom den lokale dyrlæge, en god ven af familien og en utrættelig støtte i landbrugssamfundet, for at vaccinere grisene mod en lokal koleraepidemi. Men ved et uheld gav dyrlægen dyrene vaccinen uden det nødvendige anti-serum. Resultatet var, at hele besætningen af grise fik sygdommen. I løbet af få uger var de fleste dyr døde, og resten måtte slås ned.

Da grisene var døde, var salget af mælk ikke nok til at understøtte Richard på sin mission, så hans far planlagde at sælge familiens malkekøer en efter en for at dække udgifterne. Men lige fra den anden måned og praktisk talt hver måned i 23 måneder derefter døde en af deres køer eller en af Richards køer pludseligt, når hans forældre forberedte at sende penge til missionen. Derfor blev hjorden formindsket dobbelt så hurtigt, som de forventede. Det virkede som en ufattelig række uheld.

Midt i denne vanskelige tid forfaldt et stort lån i den lokale bank. I lyset af alt det, der var sket, og de umådelige økonomiske problemer, de stod over for, havde bror Yates ganske enkelt ikke pengene til at indfri lånet. Alt pegede nu på, at de ville miste hele deres gård. Efter megen bøn og bekymring, men aldrig et ord til deres missionærsøn, gik bror Yates hen for at møde bankdirektøren, en mand, der ikke var medlem af Kirken, og som lokalt blev opfattet som ret stram og reserveret.

Da bankmanden havde hørt forklaringen om de uheldige omstændigheder, sad han stille et øjeblik og så ind i øjnene på en mand, som på sin egen stille og ydmyge måde forsvarede sig mod problemer, modgang og frygt lige så trofast som Rudger Clawson og Joseph Standing. I den situation tror jeg ikke, at bror Yates kunne sige ret meget mere til sin bankmand end: »Skyd.«

Roligt lænede bankdirektøren sig forover og stillede et enkelt spørgsmål: »Tom,« sagde han, »betaler du din tiende?« Ikke sikker på, hvordan svaret ville blive modtaget, svarede bror Yates stille, men uden tøven: »Ja, det gør jeg.« Bankmanden sagde derpå: »Bliv ved med at betale din tiende og behold din søn på hans mission. Jeg ordner det med lånet. Jeg ved, at du vil betale mig tilbage, når du kan.«

Intet papirarbejde eller underskrifter blev udvekslet. Ingen trusler eller advarsler blev givet. To gode og ærlige mænd rejste sig blot op og gav hinanden hånden. En aftale var blevet indgået, og den aftale blev holdt.

Biskop Yates mindes, at da han hørte denne for ham hidtil ukendte historie, at han da meget bevæget den aften spurgte sin far – lånet i banken var betalt forlængst – om al den bekymring og frygt og disse ofre havde været det værd blot for at prøve at efterleve evangeliet og holde en søn på mission. »Ja, min søn,« sagde han, »og meget mere, hvis Herren nogensinde beder mig derom,« og så fortsatte han med sit arbejde.

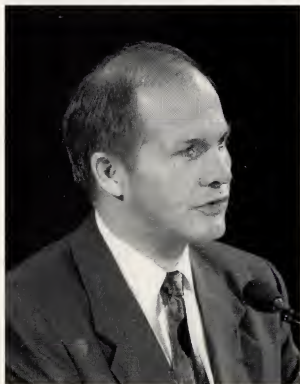
Fysisk var Tom Yates ikke stor – mindre end 170 cm og han vejede mindre end 70 kg. Hans krop var hæmmet noget, fordi han næsten døde af polio kort efter fødslen. Men Richard siger, at han ikke husker nogensinde at have tænkt på sin fars fysiske udseende på den ene eller anden måde. For denne søn var han ganske enkelt en åndelig gigant, altid i overjordisk størrelse, som til sine børn efterlod er arv med trofasthed og mod, der varer længere end hele evigheden.

Til sådanne fædre i vore familier og fædre til vores tro, til dem, der har levet retskaffent uanset omkostningerne, til generationer i denne og alle uddelinger, som uden tøven har mødt frygt og trængsler, ja, tilmed døden, sådanne takker jeg af hele mit hjerte. Jeg roser jer unge mænd for det, der *må* være jeres beslutning om at efterleve Jesu Kristi evangelium. Jeg bærer sammen med jer det ansvar, der er lagt på hver eneste af os, som bærer Guds præstedømme. Jeg bønfalder hver enkelt af os om at huske, at i Herrens værk, må vi ofte vende vores kind, men vi må aldrig vende os bort. Jeg lover sammen med jer selv at være fast besluttet på at være oprigtig og trofast over for Herren Jesus Kristus, hvis kirke det er, mens jeg sammen med jer priser den arv af loyalitet, der er givet til os af dem, der har gået her tidligere. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Søgen efter identitet

Ældste Monte J. Brough
De Halvfjerds Præsidium

Omgivelserne i vores hjem og i familien er uden tvivl den største enkeltpåvirkning af vores personlige identitet.

Har du nogensinde oplevet, når du forlod dit hjem på vej til en ungdomsaktivitet, at din mor sagde: »Hør, min søn, husk, hvem du er.« Undrede du dig hver gang over, hvorfor hun altid sagde dette? Og forresten: Hvem er jeg?

Andre har også stillet dette meget vigtige spørgsmål:

»Moses sagde til Gud: 'Hvem er jeg?'«[1]

»Da gik kong David ind og satte sig for Herrens ansigt og sagde: 'Hvem er jeg, Gud Herre?'«[2]

Blandt de storslåede og talrige lærdomme fra præsident Howard W. Hunter er denne påstand: »Den største søgen i vor tid er søgen efter personlig identitet og menneskelig værdighed.«[3] Denne søgen efter personlig identitet er i virkeligheden en søgen efter forbilleder, der bliver vejledende, når vi følger vores livsstil. Med ganske få undtagelser kan unge ikke finde passende forbilleder inden for sport, underholdning eller kommerciel musik. Ikke alene kan disse offentligt kendte personer ikke levere positive eksempler, men de er ofte det direkte modsatte af den type forbilleder, der er acceptable for de fleste af os. Adgang til disse nutidige idoler er kostbart og uproduktivt. Vi bliver næsten altid skuffet, når vi ser de hule og mudrede standarder, hvormed mængden bringer sin hyldest. Det er ikke mærkeligt, at torve og pladser i mange byer er fyldt med unge, som besidder de samme hule og mudrede standarder for personlig opførsel.

Alligevel er der et væld af forbilleder, som kan findes lige i nærheden, og som kan have meget større indflydelse på hver enkelt af os. De fleste af os kan med en beskeden indsats og en langt mindre udgift give vores familie en omfangsrig liste med gode forbilleder. Listen kan skabes ved en beskeden søgen i vore forfædres liv. Lad mig komme med nogle eksempler:

For nogle år siden henvendte jeg mig til *FamilySearch®* og hentede som en fødselsdagsgave hele min hustrus families stamtavle. Det var et alvorligt fejltrin. Computeren afslørede, at min hustru nedstammer fra et europæisk kongehus.

Det har været svært at leve sammen med hende lige siden. Men måske er jeg nu med denne viden om hendes slægts historie mere tilbøjelig til at behandle hende som familiens dronning. Men det største problem er selvfølgelig, at selv mine børn har del i denne kongelige afstamning, hvilket desværre gør mig til den eneste »borgerlige« i familien.

Manasseh Byrd Kearl blev født i 1870 og voksede op i nærheden af Bear Lake i det nordlige Utah. Han fortæller en vidunderlig historie, som kan være lærerig for hans efterkommere, hvoraf jeg er en. Lad mig læse fra hans dagbog:

»Det efterår købte far noget kvæg til John Dikens, en meget stor hjord. Dikens havde en stor ranch ved Bear River ... Jeg husker, at Jimmie var nede nordpå for at købe kvæg, og han sendte besked til far, at han behøvede flere penge. Så far gav mig besked på at bringe ham nogle penge. Mor syede 600 dollars ind i mit tøj, og far satte mig på en hest og sagde: 'Nu, Byrdie, min dreng, stå ikke af denne hest, før du finder din bror Jimmie, og ti stille, og hvis nogen stiller dig spørgsmål, så svar ikke og sig ikke, hvor du skal hen, og giv ikke pengene til nogen anden end Jimmie, uanset hvad nogen siger til dig.' Tja, da jeg kom til Dingle-Dell, fik jeg at vide, at Jimmie var i Montpelier. Så jeg tog til Montpelier. Jeg tog hen til Joe Richs, en af fars venner; han fortalte mig, at Jimmie var taget hjem. Bror Rich bød mig ind i huset for at få noget at spise. Jeg svarede nej, at far havde fortalt mig ikke at stå af hesten, før jeg fandt Jim, og her blev jeg. Jeg vendte rundt og red hjemad. Da jeg kom til Bear Valley ... kunne jeg knap nok gå. Mr. Potter prøvede at få mig til at standse og holde hvil, men jeg kunne ikke blive. Til sidst kom jeg hjem. Jimmie tog mig ned af hesten og bar mig ind i huset. Mor græd ved tanken om, at jeg havde siddet i sadlen, mens hesten løb 130 km.«[4]

Lad os overveje Gustave Henroids elegante sprog:

»I, min venlige læser, vil aldrig opleve de fornøjelser og forandringer, henrykkelse og frygt, glæde og skuffelse, sorg og fryd, længsler og tilfredshed, håb og fortvivlelse, uro og ro, smerte og adspredelse, som alle er velkendte rejsefæller, eller rettere var i året 1853 mellem Omaha og Salt Lake City. Spænde halvvilde okser for hver morgen, rejse teltet hver aften, samle bøffelgødning til at varme maden, pakke og læsse kasser og sengetøj morgen og aften, i sadlen eller til fods for at vogte hjorden hver nat og drive løsgående kvæg om dagen, grave grøfter omkring teltene for ikke at drukne i skybruddene, synge Zions sange, reparere en ødelagt vogn ... vaske sit tøj – alle har glemt en tøjsnor.«[5]

En anden vigtig egenskab at tilegne sig er humor midt i modgangen. Hannah Cornaby, som også deltog i 1853-emigrationen, skrev:

»Det var på dagen tre år siden den minderige 1. juni, da vores okser ankom, og vi forlod Keokuk. Jeg ville ønske, jeg kunne afse en side til at beskrive vores start. Okserne var vilde, og at give dem åg på var det mest morsomme, jeg nogensinde har set. Alle udstedte ordrer, og ingen vidste, hvordan de skulle udføres. Hvis mændene ikke havde været hellige, ville der utvivlsomt være blevet bandet meget; men da okserne ikke forstod 'engelsk', klarede vi os lige så godt foruden. Men det var så komisk at se det

forvirrede blik hos en uskyldig bror, som efter at have arbejdet en time eller mere på at få en okse fastgjort til den ene ende af åget, ville løfte den anden ende i et forsøg på at overtale den anden okse ... til at gå under, for blot at se den første slingre hen over prærien med åget hoppe op og ned i luften uden nogen antydning af, hvornår den havde til hensigt at standse.«[6]

Selvfølgelig var der politiske og sociale konflikter i nogle af vore forfædres liv, men selv disse blev lærerige ved den måde, hvorpå de handlede i deres situation. John Davies var kongetro i den Amerikanske Frihedskrig. Han havde været medvirkende til at etablere Church of England i Amerika, som blev kendt som First Episcopal Society of Litchfield. Disse tidlige emigranter var oplært med, at efter religionen var loyalitet det vigtigste. De mente helt oprigtigt, at kun hedninge og forrædere ville vove at tale om revolution mod Moderlandet. Nogle argumenterede, at ethvert forsøg på uafhængighed var direkte utaknemmelighed. De betragtede kongen som ikke blot overhoved for staten, men også for deres religion.

John Davies beskrev vanskelighederne ved at bygge deres første kirke i Litchfield, Connecticut, som derpå blev alvorligt beskadiget af revolutionens soldater. Hans kvæg blev drevet bort af revolutionære og en stor del af hans ejendom stærkt ødelagt på grund af den betydelige forfølgelse af dem, der var forblevet loyale over for kongen. Lyt til dette om John Davies:

»Efter slutningen af krigen kom en mand, som havde taget aktiv del i at drive en hel del kvæg bort fra farmen og havde deltaget i andre former for plyndring, men nu stod uden midler, hen til Mr. Davies og bad om hjælp i sin fattigdom, som ikke alene tilgav ham det onde, han havde gjort, men også gavmildt dækkede hans behov.«[7]

Tamma Miners første mand, Albert, døde i januar 1847, da deres yngste barn endnu ikke var to år gammel, og deres ældste blot 15 år. Tammas far, Edmond, blev myrdet af en pøbel i Nauvoo, Illinois, da Tamma var 32 år og ventede sit niende barn. Deres datter, Melissa, døde syv måneder gammel i perioden med forfølgelse, deres søn, Orson, døde af feber 17 år gammel, og en anden datter Sylvia døde som to-årig. Tamma begyndte med de resterende fem drenge og to piger på rejsen til Salt Lake City over prærien den 10. juni 1850. Tammas beretning indeholder denne vidunderlige erklæring:

»Jeg har gennemgået alle trængslerne, fordrivelser, afbrændinger, pøbelvold og trusler og har været hos de hellige i alle deres forfølgelser fra Huron County til Kirtland, fra Kirtland til Missouri og tilbage til Illinois og derpå gennem ørkenen. Jeg skriver dette, for at mine børn kan have en fornemmelse af, hvad deres forældre gennemgik. Jeg håber, at mine børn vil påskønne disse menneskers liv, for jeg føler mig meget beæret over at blive regnet blandt de sidste dages hellige.«[8]

Dette var blot nogle enkelte store eksempler på forbilleder, som er tilgængelige for os alle, hvis vi lærer af vores egen slægts historie.

For nylig mødte vi en direktør for en stor underholdningskoncern. Blandt hendes mange fine referencer var denne erhvervsleder også jøde. Hun nød meget tydeligt rundvisningen på vores slægtshistoriske bibliotek og en demonstration af Kirkens engagement i at indsamle og bevare personoplysninger fra hele verden. Da vores møde sluttede, stillede hun mig et spørgsmål: »Hvorfor er jeres kirke så interesseret i slægtsforskning?«

Jeg svarede: »Lad mig svare ved at stille dig det samme spørgsmål, hvorfor er jøder interesseret i deres slægtsforskning?«

Hun svarede lidt forbavset over mit spørgsmål: »Hvorfor? Det er af afgørende og umådelig betydning. Det er sådan, vi får og bevarer vores identitet. Det er derfor, jeg ved, hvem jeg er. Beretningerne om vore forfædre og deres liv er den lim, der holder hele det jødiske samfund sammen.« Hun konkluderede: »Hvordan kan man ellers vide, hvem man er?«

Jeg svarede hende: »Det er en af årsagerne til, at vores kirke er interesseret i slægtsforskning.«

Mine brødre i præstedømmet, hvordan besvarer vi det århundredgamle spørgsmål: Hvem er jeg?

For det første er vi sønner af Gud, skabt i hans billede. Vi er medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vores forbindelse og identifikation med Kirken har været bevaret af mange af vore medlemmer i mere end 150 år. Omgivelserne i vores hjem og i familien er uden tvivl den største enkeltpåvirkning af vores personlige identitet. Det gjaldt for vore forældres familier, og deres forældres familier før dem. Vi behøver ikke se længere end vores egen familie for at finde vidunderlige forbilleder, hvis høje standarder er mere end rigeligt i vores søgen efter personlig identitet. Som ældste Russell M. Nelson belærte os om i eftermiddag, er vi børn af pagten.

Til vore egne familier kommer følgende løfte:

»Derfor, så siger Herren til jer, hos hvem præstedømmet er vedblevet i lige linie fra jeres fædre; thi I er retmæssige arvinger efter kødet og har været skjult for verden med Kristus i Gud, derfor er jeres liv og præstedømme forblevet og må forblive gennem jer og jeres slægtslinie indtil alle tings genoprettelse, hvorom alle de hellige profeter har talt siden verdens begyndelse.«[9]

I Jesu Kristi navn. Amen. □

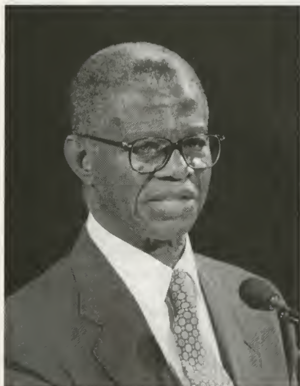
NOTER

1. 2 Mos 3:11.
2. 2 Sam 7:18.
3. Conference Report, april 1967, s. 11.
4. Manasseh Byrd Kearl, Personal Journal.
5. Gustave Louis Edward Henroid, i *Our Pioneer Heritage*, bind 11, red. Kate B. Carter, s. 320-322.
6. Hannah Cornaby, *Autobiography and Poems*, Salt Lake City, J.C. Graham, 1881, s. 32-35.
7. Henry Eugene Davies, *Davies Memoir*, 1895, s. 22.
8. Tamma Durfee Miner Curtis, i *Our Pioneer Heritage*, bind 2, red. Kate B. Carter, s. 323.
9. L&P 86:8-10.

Vægtere på tårnet

Ældste Helvécio Martins
De Halvfjerds

Nogle af mine mest betydningsfulde oplevelser som præstedømmebærer, har jeg haft som hjemmelærer.

Den 8. juni 1978 er uden tvivl en uforglemmelig dag. På denne dag blev præstedømmets og templets velsignelser gjort tilgængelige for alle værdige mandlige medlemmer af Kirken. Det var i sandhed en uforglemmelig begivenhed og den påvirkede utallige menneskers liv, ja, millioner af mennesker, som havde en fuld forståelse af betydningen, samt mange andre, som måske endnu ikke er nået til forståelse af det fuldstændige omfang af dens virkning.

På den dag bekendtgjorde Det Første Præsidentskab for hele verden en ny og enestående åbenbaring fra Herren, som var blevet modtaget efter mange bønner og efter at der var blevet anråbt meget for at modtage hans guddommelige vejledning.

Hvilke store forandringer fremkaldte denne åbenbaring ikke i mange af vor himmelske Faders børns liv og blandt dem var min ydmyge familie i Rio de Janeiro i Brasilien. Det syntes utroligt. Det var en uventet begivenhed, som aldrig var blevet drømt om af dem, som Faderen i sin fuldkomne visdom havde bevaret til denne dag, da de bedst ville være forberedt til at leve op til de alvorlige krav, som stilles af denne i sandhed agtværdige forvaltning, som præstedømmet er.

På trods af det rimelige kendskab jeg havde opnået gennem seks års medlemskab i den sande Kirke, var min første kaldelse som præstedømmebærer ikke at tjene som generalautoritet, eller missionspræsident eller biskop eller som medlem af to stavspræsidentskaber. Det var ej heller at tjene som stavs- og wardsassistent.

Min første opgave og kaldelse var at tjene som hjemmelærer. Denne kaldelse gik forud for alle de andre. Det er interessant og af betydning at tænke over.

Siden har jeg anset dette for at være en yderst vigtig og vidunderlig kaldelse. Jeg er blevet afløst fra alle mine tidligere kaldelser, men denne første forvaltning er jeg aldrig blevet afløst fra.

»Der findes ingen større kaldelse i Kirken end kaldet til at være hjemmelærer,« belærte præsident Ezra Taft Benson. »Ingen kan yde nogen større tjenestegerning i Kirken end den, som en ydmyg, hengiven, pligtopfyldende hjemmelærer kan« (*Stjernen*, juli 1987, s. 46).

Efter sin opstandelse og før sin himmelfart, spurgte Jesus Simon Peter: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere end de andre?« Han svarede: »Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Vær hyrde for mine får« (Joh 21:15). Dette spørgsmål blev gentaget to gange, og Peter svarede på samme måde, hvortil Herren sagde: »Vogt mine får« (Joh 21:16,17).

Dette er en hjemmelærers værk og opgave. At vogte, at nære og slukke tørsten hos de får, han har ansvaret for.

I mit liv i Kirken er der intet næst efter at tage vare på min børns liv, der synes vigtigere og af større betydning, end en hengiven, loyal og aktiv opfyldelse af denne kaldelse.

Det er værd at lægge mærke til den måde, hvorpå Herren bereder vores ånd og sind, uden at vi selv bemærker det, til at få denne høje grad af forståelse.

Da vi stadig besøgte Kirken som undersøgere, i den anden uge efter at have mødt missionærerne, modtog vi en telefonopringning fra grenspræsident bror Antonio Landelino Barros, som spurgte om det var muligt, at han kunne komme og besøge os den næste aften.

På det aftalte tidspunkt kom præsident Barros ledsaget af to mænd, de var alle tre meget formelt påklædte. Før familien samledes i stuen, bad præsident Barros om lov til

at indlede med bøn. Hans ord var enkle, men en inspirerende bønfaldelse af Herren om vejledning ved hans ånd samt om nedkaldelse af særlige velsignelser over familien, for at vi måtte forstå formålet med besøget og senere få gavn af det.

Ganske kort gav præsident Barros en lektion om hjemmelærerprogrammet og introducerede os for sine ledsagere, brødrene Nelson Bezerra Dos Santos og Alfredo Orlando Torres Lima, som var vores hjemmelærere og fra da af vores vigtigste og mest direkte kontakt med Kirken.

Hvilken storslået oplevelse. Hvilken storslået mulighed og privilegium for at kunne tjene. Disse brødre tog sig af vores familie i al den tid, vi boede i grenen.

Præsident Marion G. Romney belærte, at hjemmelærerne »bærer det tunge og herlige ansvar at repræsentere Herren Jesus Kristus, når det gælder om at sørge for hvert enkelt kirkemedlems velfærd« (*Ensign*, marts 1973, s. 12, 13).

Hver søndag tog disse brødre mod vores familie, når vi ankom til kirken. De sad ved siden af os under møderne. De lærte os salmerne. De lærte os om Rigets lære. De besøgte os for at fortælle os om præsident Joseph Fielding Smiths død og senere igen for at fortælle os om kaldelsen af den nye profet, præsident Harold B. Lee.

De var interesserede i vores families velbefindende og fremgang og eventuelle behov. Efter vores dåb, der blev udsat i to måneder, og selv efter at vi var flyttet til Tijuca Ward, skiftedes disse hengivne hjemmelærere og præsident Barros i de følgende tre måneder til regelmæssigt at ringe for at høre om vores familie var faldet til i det ny ward samt for at høre om, alt var i orden, eller om vi havde brug for hjælp og så videre.

Trods det, at vi var flyttet, følte hjemmelærerne sig ikke helt afløst fra deres ansvar for at sørge for vores familie.

Selv om de vidste at vi havde fået nye hyrder, fortsatte de som vore brødre i Kristus.

Hvilken storslået indstilling. De havde ikke længere opgaven, men bevarede den kristne interesse. Hvilket usædvanligt bånd der blev skabt mellem os. Næsten 23 år er gået siden da. Mange andre hjemmelærere er fulgt i sporene på de første. Med få undtagelser, huskes deres navne kun vagt, men disse første tjeneres navne og ansigter vil for altid være mejslet i vores hukommelse, fordi de tjente som sande hyrder.

»Den mest værdige kaldelse i livet ... er den, i hvilken mennesket bedst kan tjene sin næste,« belærte præsident David O. McKay (*The Instructor*, marts 1961, s. 73, 74).

Disse brødre var i virkeligheden vogtere, beskyttere og meget støttende. Det er ligeledes værd at nævne, at de opfyldte deres ansvar med et smil på læben, som afspejlede en indre åndelig lykke.

Det syntes, som om det var en ære og et privilegium for dem at tjene på denne måde. De syntes at forstå både den ældstes og den yngstes pligter, således som forklaret af apostlen Peter:

»Vær hyrder for Guds hjord hos jer, vogt den, ikke af tvang, men frivilligt, som Gud vil det, ikke for ussel vindings skyld, men glad og gerne« (1 Peter 5:2).

Disse hengivne brødres eksempel tjente som grundlaget for en ny præstedømmebærers fremtidige opførsel. Når jeg genkalder mig disse oplevelser, nu da jeg selv er hjemmelærer, har jeg et eksempel, meget lig Jesu Kristi eksempel, som jeg kan følge.

Lige siden har jeg hengivet mig af al kraft, idet jeg har forsøgt at gøre mit bedste for at tage mig af de familier, jeg har fået tildelt, og nogle af mine mest betydningsfulde oplevelser som præstedømmebærer, har jeg haft som hjemmelærer.

Under regionalrepræsentanternes seminar der blev afholdt den 3. april 1969, forklarede præsident Harold B. Lee at »præstedømmes besøgende skal være vægtere på tårnet«.

Herren ønsker at samle »sit folk, ligesom en høne samler sine kyllinger under vingerne« (L&P 29:2), og hjemmelærerne og dermed også besøgslærerinderne har en rolle af stor relevans for opfyldelsen af dette Herrens ønske.

Som præsident Ezra Taft Benson har belært os:

Hjemmelærerbesøg er så betydningsfuldt, »at dersom det trofast blev gennemført, vil det være med til at forny Kirken åndeligt og ophøje dens enkelt medlemmer sammen med deres familier« (*Stjernen*, juli 1987, s. 46).

Jeg beder til, at vi som præstedømmebærere må udvikle en mere fuldkommen forståelse af denne hellige forvaltning.

Gud lever, det samme gør hans Søn Jesus Kristus, vor Frelser og Forløser. Herren taler i dag gennem sin profet, præsident Hinckley, som vi elsker og følger.

Jeg bærer dette vidnesbyrd i Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Hyrders ansvar

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Vi beder jer om at fokusere og koncentrere jer om det enkle, det storslåede, det åndeligt styrkende samt de frelsende principper i evangeliet. Vi beder jer om at stå fast.

Mine kære brødre i præstedømmet, det er en meget ydmyg følelse at mærke den store styrke, der er for samlet her og i de mange bygninger over hele verden. Når vi samles her i aften, priser vi præsident Howard W. Hunters navn for hans liv og hans virke og for alt det, vi har lært af ham. Må Gud velsigne hans minde.

Brødre, jeg må tilstå over for jer, at jeg ikke er særlig veltilpas i den kaldelse, jeg har modtaget. Jeg ønsker inderligt i al ydmyghed jeres tro og bønner. Hvis jeg ikke havde en absolut overbevisning om, at »en mand må kaldes af Gud«[1] til ethvert embede i Kirken, kunne jeg ikke tjene en time i denne kaldelse. Jeg udtrykker min store påskønnelse til præsident Gordon B. Hinckley for den ære og tillid, som han har vist mig ved at kalde mig som sin andenrådgiver. Han har min fulde loyalitet og støtte.

Som jeg gav udtryk for ved pressekonferencen mandag den 3. marts 1995, har jeg haft det store privilegium at have arbejdet sammen med præsident Gordon B. Hinckley i forskellige kirkeopgaver i 40 år. Jeg kender hans hjerte. Jeg kender hans sjæl. Jeg kender hans tro. Jeg kender hans engagement. Jeg kender hans store evner. Jeg kender hans kærlighed til Herren og Guds hellige værk. Jeg holder personligt meget af ham og har stor respekt for ham. Jeg ved også, at han har været forudordineret og på forunderlig vis forberedt til at være præsident for Kirken i vor tid.

Mit samarbejde med præsident Thomas S. Monson har også været langt og velsignelsesrigt. Vi har arbejdet nært sammen i flere årtier i forskellige egenskaber. Hans forstand og hukommelse er enestående; hans tro enkel og absolut. Præsident Monson er en stor mand, og den største del af ham er hans store hjerte. Han har mange talenter. Jeg føler mig meget ydmyg ved at tjene sammen med præsident Hinckley og præsident Monson. Jeg har stor respekt og beundrer præsident Packer, hvert medlem af De Tolv og alle generalautoriteterne. Og jeg byder bror Eyring velkommen til dette særlige fællesskab i det hellige apostelembede.

I aften vil jeg gerne tale til Guds præstedømme i deres egenskab af Herrens hyrder. Ældste Bruce R. McConkie udtalte: »Enhver, der tjener i en egenskab i Kirken, hvor han er ansvarlig for det åndelige eller timelige velbefindende af nogen af Herrens børn, er en hyrde for disse får. Herren holder sine hyrder ansvarlige for sikkerheden (hvormed menes frelsen) af sine får.«[2] Bærerne af præstedømmet har dette store ansvar, uanset om det er som far, bedstefar, hjemmelærer, ældsternes kvorumspræsident, biskop, stavspræsident eller en anden kirkekaldelse.

Indledningsvis vil jeg tale til de værdige unge mænd i Det Aronske Præstedømme. Da jeg var en meget lille dreng, fandt min far et lam helt alene ude i ødemarken. Den fårehjord, hvor dets mor hørte til, var gået videre, og på en eller anden måde var lammet blevet skilt fra sin mor, og hyrden må ikke have vidst, at lammet var væk. Fordi lammet ikke kunne overleve alene i ødemarken, samlede min far det op og tog det med hjem. At have efterladt lammet ville være den visse død – enten som bytte for prærieulvene eller af sult, for det var så lille, at det stadig havde brug for mælk. Nogle hyrder kalder disse lam for »vagabonder.« Min far gav lammet til mig, og jeg blev dets hyrde.

I flere uger varmede jeg komælk i en sutteflaske og madede lammet. Vi blev hurtigt venner. Jeg kaldte ham Nigh – hvorfor hu-

Et kendt mødested på Tempelpladsen er Monumentet for håndkærrepionererne, en hyldest til tusinder af mormonpionerer, som gik ca. 2200 km fra Iowa til Salt Lake-dalen i 1850'erne.

sker jeg ikke. Lammet begyndte at vokse. Mit lam og jeg legede ude på græsplænen. Sommetider lå vi sammen på græsset, og jeg lagde mit hoved på dets bløde, uldne side og så op på den blå himmel og de hvide uldskyer. Jeg låste ikke mit lam inde om dagen. Det ville ikke løbe væk. Snart lærte det at spise græs. Jeg kunne kalde på mit lam overalt i haven ved blot at imitere, så godt jeg kunne, et fårs brægende lyd. *Mæh, mæh.*

En aften kom der en forfærdelig storm. Jeg glemte at føre mit lam ind i stalden den aften, som jeg burde have gjort. Jeg gik i seng. Min lille ven var bange i stormen, og jeg kunne høre den bræge. Jeg vidste, at jeg burde hjælpe mit kæledyr, men jeg ønskede at forblive sikker, varm og tør i min seng. Jeg stod ikke op, som jeg burde have gjort. Den næste morgen kom jeg ud og fandt mit lam dødt. En hund havde også hørt dens brægende råb og havde slået lammet ihjel. Mit hjerte var knust. Jeg havde ikke været en god hyrde eller forvalter over det, min far havde betroet mig. Min far sagde: »Søn, kunne jeg ikke stole på, at du kunne passe blot et lam?« Min fars bemærkning gjorde mere ondt end at miste min uldne ven. Jeg besluttede den dag som en lille dreng, at jeg ville forsøge aldrig mere at forsømme min forvaltning som hyrde, hvis jeg nogensinde kom i den situation igen.

Ikke mange år senere blev jeg kaldet som juniorkammerat til en hjemmelærer. Der var tidspunkter, hvor det var koldt eller stormende, hvor jeg ønskede at blive hjemme og have det rart, men for mit indre øre kunne jeg høre mit lille lams brægen, og jeg vidste, at jeg skulle være en god hyrde og gå med min seniorkammerat.

I alle disse mange år, når jeg fik et ønske om at forsømme mine pligter, dukkede et minde op hos mig om, hvor ked af det jeg var den nat for så mange år siden, da jeg ikke havde været en god hyrde. Jeg har ikke altid gjort alt, hvad jeg burde, men jeg har forsøgt.

Jeg vil gerne tale nogle minutter om de lovbestemte pligter for Herrens hyrder. Med det mener jeg de ansvar, som står i åbenbaringerne, der kommer fra Herren selv. Der findes intet større ansvar end at være ægtemand og far, det ansvar er der ingen afløsning for. Herren har sagt: »Du skal elske din hustru af hele dit hjerte og holde dig til hende og ingen anden.«[3] Herren har videre sagt til fædrene i denne kirke: »Jeg har befalet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed.«[4]

»De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren.

Og Zions indbyggere skal også holde sabbatsdagen hellig.«[5]

Et andet stort ansvar er at være hjemmelærer. »Lærerens pligt er bestandig at våge over menigheden, at være hos medlemmerne og styrke dem

og påse, at der ikke findes nogen uretfærdighed i menigheden eller noget udestående medlemmerne imellem, eller løgn, bagvaskelse og ond tale.«[6] En videre befaling er at »påse, at menigheden ofte kommer sammen, og at alle medlemmer gør deres pligt.«[7] Deres opgave er at »advare, forklare, formane, lære og indbyde alle til at komme til Kristus.«[8]

Præstedømmets kvorumspræsidenter og deres rådgivere er også hyrder for fårefolden og har ansvaret for en kærlig omsorg for medlemmerne af deres kvorum. Kirkens biskopper er blandt vægterne på tårnet. Timotheus sagde til Kirkens biskopper:

»Troværdigt er det ord! Hvis nogen ønsker at blive tilsynsmand, er det et vigtigt arbejde, han tragter efter.

En tilsynsmand skal være ulastelig, én kvindes mand, ædruelig, besindig, værdig, gæstfri, en god lærer,

ikke drikfældig eller voldsom, men mild, ikke stridbar og ikke glad for penge.

Han skal kunne styre sit eget hus godt og få sine børn til at vise lydighed, i al agtværdighed;

for hvordan skal han kunne tage sig af Guds menighed, hvis han ikke forstår at styre sit eget hus?«[9]

Om Det Aronske Præstedømme har Herren sagt: »Biskopperne præsiderer over dette præstedømme og har dets nøgler eller myndighed.«[10] Biskopper, vore unge mænd oplever livets storme. Der er glubske ulve, der strejfer omkring, som vil æde dem. Mange af dem er som mit lille lam og råber på hjælp. Vi bønfalder jer biskopper om at gøre alt i jeres magt for at bevare dem.

Stavspræsidenten er også en lovbaseret embedsmand i Kirken, for han præsiderer over staven, som Herren har sagt »må være til forsvar og som en flugt fra stormen og fra vreden, når den i fuldt mål skal udgydes over hele jorden.«[11] Stavene er »pauluner eller Zions styrke.«[12] De skal være åndelige centre for retfærdighed, styrke og beskyttelse.

Det Præsiderende Biskopråd, hvor hver enkelt er ordineret som biskop, har ansvaret for at lede Kirkens timelige affærer, som Det Første Præsidentskab anviser. I denne store verdensomspændende Kirke er Det Præsiderende Biskopråds ansvar stort.

Herren har sagt om De Halvfjerds:

»De halvfjerds er også kaldet til at prædike evangeliet og være særlige vidner for ikke-jøderne og for hele verden. Og heri adskiller de sig i deres kalds pligter fra andre embedsmænd i kirken.«

»De halvfjerds skal handle i Herrens navn under de tolvs eller det omrejsende højråds ledelse. De skal opbygge kirken og ordne alle dens anliggender blandt alle folk, først blandt ikke-jøderne og derefter blandt jøderne.«[13]

De Tolv Apostle er de »særlige vidner om Kristi navn i hele verden, og heri adskiller de sig i deres kalds pligter fra andre embedsmænd i kirken.«[14] Herren har sagt, at de »er udsendt med nøglerne til at åbne døren for forkyndelse af Jesu Kristi evangelium.«[15] De Tolv er Herrens gesandter.

Det Første Præsidentskab har øverste ansvar for alle anliggender i Guds rige på jorden. Om dem har Herren sagt:

»Tre præsiderende højpræster af det melkisedekske præstedømme, valgt af samfundet og beskikket og ordineret til dette embede samt opholdt af kirken ved tillid, tro og bøn, danner et kvorum, der præsiderer over kirken.«

»Og præsidentskabet for det højere præstedømme skal kunne tilkalde andre højpræster i et antal af tolv for at tjene som rådgivere. Og således skal præsidentskabet over det højere præstedømme og rådgiverne have magt til at afgøre sagen efter vidneudsagnene og kirkens love.«[16]

Om Kirkens præsident har Herren sagt, at han er »præsident over det højere præstedømme i kirken,

eller med andre ord: Den præsiderende højpræst over det højere præstedømme i kirken.«[17] Han skal »præsidere over hele kirken og ... være som Moses.

... være seer, åbenbarer, oversætter og profet og være i besiddelse af alle de Guds gaver, som han udøser over kirkens hoved.«[18]

Kirkens præsident leder brugen af alle præstedømmets nøgler og myndighed og er den eneste person, som kan udøve dem alle, selv om alle de ordinerede apostle bærer disse nøgler, hvor nogle af dem er hvilende.

Brødre, jeg har kun været i Det Første Præsidentskab nogle få dage. Det virker, som om jeg havde et begrænset syn, før jeg fik denne kaldelse, men nu har jeg taget briller på, som gør det muligt for mig, i et beskedent omfang, mere klart at se det store omfang af ansvaret hos Kirkens præsident. Jeg er bange for, at jeg er som den aristokrat, som bar en monokol i det ene øje. Om ham blev det sagt: »Han kunne se mere, end han kunne forstå.« De mænd, der mest tydeligt ser det store billede, er Herrens mægtige tjenere, præsident Hinckley og præsident Monson, som har tjent mange år som rådgivere for tidligere præsidenter for Kirken.

Nuvel, brødre, afsluttende vil jeg sige, at i en kirke så stor og omfattende som vores, må der være orden. Vi må foruden skrifterne og nutidig åbenbaring have retningslinier og fremgangsmåder, for at Kirken kan bevæge sig fremad over hele verden i god orden. Der er nogle elementer af bureaukrati, som ikke kan undgå nu og da at skabe lidt irritation og måske frustration. Vi beder jer om at se ud over enhver irritation eller ulejlighed ved Kirkens administration. Vi beder jer om at fokusere og koncentrere jer om det enkle, det storslåede, det åndeligt styrkende samt de frelsende principper i evangeliet. Vi beder jer om at stå fast. Vi beder jer om at være trofaste i jeres forvaltning som hyrder og præstedømmemyndighed i Kirken. Lad os være tro mod vore kaldelser og det hellige præstedømme, vi bærer. Lad os være forenet i at støtte og opretholde dem, der præsiderer over os.

Brødre, efter mere end 60 år kan jeg stadig i mit indre høre det brægende, skræmte skrig fra lammet, som jeg ikke passede, som jeg burde. Jeg kan også huske den kærlige irettesættelse fra min far: »Søn, kunne jeg ikke stole på, at du kunne passe blot et

lam?« Hvis vi ikke er gode hyrder, så tænker jeg på, hvordan vi vil have det i evighederne. Jesus sagde til Simon Peter: »'Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere end de andre?' Han svarede: 'Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.' Jesus sagde til ham: 'Vogt mine lam!'

Igen, for anden gang, sagde han til ham: 'Simon, Johannes' søn, elsker du mig?' Han svarede: 'Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.' Jesus sagde til ham: 'Vær hyrde for mine får!'

Jesus sagde til ham for tredje gang: 'Simon, Johannes' søn, har du mig kær?' Peter blev bedrøvet, fordi han tredje gang spurgte ham: 'Har du mig kær?' og han svarede ham: 'Herre, du ved alt; du ved, at jeg har dig kær.' Jesus sagde til ham: 'Vogt mine får!'«[19]

At vi må gøre dette, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Trosartikler 1:5.
2. *Mormon Doctrine*, (Salt Lake City: Bookcraft, 1966), s. 710.
3. L&P 42:22.
4. L&P 93:40.
5. L&P 68:28-29.
6. L&P 20:53-54.
7. L&P 20:55.
8. L&P 20:59.
9. 1 Tim 3:1-5.
10. L&P 107:15.
11. L&P 115:6.
12. L&P 101:21.
13. L&P 107:25, 34.
14. L&P 107:23.
15. L&P 107:35.
16. L&P 107:22, 79.
17. L&P 107:65-66.
18. L&P 107:91-92; se også 21:1.
19. Joh 21:15-17.

For at alle må høre

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Høsten er virkelig stor. Lad der ikke være tvivl derom; livets største missionsmulighed er jeres lige nu.

Brødre, det er inspirerende at se jer. Det er rart at erkende, at i tusinder af kirkebygninger over hele verden modtages dette møde gennem satellittransmission. I tilhører forskellige nationaliteter, og jeres sprog er mange, men en fælles tråd binder os sammen. Vi er blevet betroet at bære præstedømmet og at handle i Guds navn. Vi er modtagere af en hellig tillid. Der forventes meget af os.

Med tårevædede øjne og sorgfulde hjerter har vi sagt farvel til en mild gigant, ja, en Guds profet, præsident Howard W. Hunter. Vi har i dag opretholdt præsident Gordon B. Hinckley som præsident for Kirken og Guds profet, seer og åbenbarer. Jeg ved, at præsident Hinckley er blevet kaldet af vor himmelske Fader som profeten, og at han vil lede os videre ad de veje, som Frelseren har beskrevet. Værket vil gå fremad, og folket vil blive velsignet. Det er en ære og et stort privilegium at tjene sammen med præsident Gordon B. Hinckley og med præsident James E. Faust i Det Første Præsidentskab i Kirken.

For mange år siden blev en guddommelig befaling givet af vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, da han sagde til sine elskede elleve disciple: »Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.«[1] Markus beretter: »Men de drog ud og prædikede alle vegne, og Herren virkede med.«[2]

Denne hellige befaling er ikke trukket tilbage. Den er snarere blevet fremhævet. Profeten Joseph Smith fremsatte formålet med Kirken, da han erklærede: »Det er at bringe mænd og kvinder til kundskab om den evige sandhed, at Jesus er Kristus, verdens Forløser og Frelser, og at kun ved at tro på ham og en tro, der manifesterer sig i gode gerninger, kan mennesker og nationer få fred.«

Har den verden, vi lever i, behov for lærdommene i Jesu Kristi evangelium? Næsten overalt, hvor man ser, synes der at være en erosion af ikke blot miljøet, men langt alvorligere, en erosion af åndelighed og af overholdelse af evige befalinger. Man ser en grov ligegyldighed over for menneskehedens kostbare sjæle.

Det er næsten, som om ansigtet hos mange er blevet vendt bort fra ham – ja Herren – som højtideligt erklærede: »At sjæle er af stor værdi i Guds øjne.«[3] De milde ord: »Kom så og følg mig,«[4] falder på så mange med tilstoppede ører og lukkede hjerter. Sådanne synes at være i harmoni med en anden stemme.

Husker I som jeg historien fra barndommen om den lokkende musiker, rottefængeren fra Hameln? I vil huske, at han kom til Hameln og tilbød for en bestemt sum penge at udrydde skadedyrene, som plagede byen. Da aftalen blev indgået, spillede han med sin fløjte, og rotterne kom flokkende ud fra bygningerne og fulgte ham ned til floden, hvor de druknede. Da byens borgere nægtede at betale ham for hans tjeneste, vendte han tilbage, spillede på sin fløjte og førte de dyrebare børn bort fra deres familier og hjem for aldrig at vende tilbage.

Er der sådanne fløjtespillere i dag? Spiller de deres lokkende musik for at lede dem, der lytter og følger, bort til deres egen undergang? Disse »fløjtespillere« spiller til melodier af *stolthed* og *fornøjelse*, til *egoisme* og *griskhed*, og i deres kølvand efterlader de forvirrede sind, ulykkelige hjerter, tomme liv og ødelagte drømme.

Den dybe længsel hos utallige er udtrykt i bønnen hos en, som talte med Filip i bibelsk tid: »Hvordan skal jeg kunne det, når der ikke er nogen, der vejleder mig?«[5]

Brødre i præstedømmet, verden har brug for jeres hjælp. Der er ben at støtte, hænder at trykke, sind at opmuntre, hjerter at inspirere og sjæle at frelse. Høsten er virkelig stor. Lad der ikke være tvivl derom; livets største missionsmulighed er jeres lige nu. Evighedens velsignelser venter jer. Det er jeres privilegium ikke at være tilskuere, men deltagere på præstedømmetjenestens scene.

Til jer, der bærer Det Aronske Præstedømme, siger jeg: *Forbered jer til jeres fuldtidsmission*. I vil blive en del af Herrens tapre missionærhær, som nu tæller 50.000. Hvordan kan I bedst reagere? Må jeg foreslå en opskrift, der vil sikre jer succes som missionærer:

1. Forbered med et formål.
2. Undervis med vidnesbyrd.
3. Arbejd med kærlighed.

For det første, forbered med et formål. Husk Frelserens betegnende udtalelse: »Se, Herren fordrer hjertet og et villigt sindelag.«[6] Missionering er vanskeligt. Det tapper ens energi, det udnytter ens evner, det kræver ens bedste indsats – og ofte lidt mere. Intet andet arbejde kræver mere tid eller større hengivenhed eller så meget offer og inderlig bøn.

Præsident John Taylor sammenfattede disse krav: »Den slags mænd, vi ønsker som bærere af dette evangeliets budskab, er mænd, der har tro på Gud, mænd, der har tro på deres religion, mænd, som ærer deres præstedømme, mænd, som andre, der kender dem, har tiltro til, og som Gud har tillid til ... Vi ønsker mænd fyldt med Helligånden og Guds kraft ... Mænd, som bærer livets ord til nationerne, bør være mænd med ære, retskaffenhed, dyd og renhed; og da dette er Guds befaling til os, skal vi forsøge at udføre den.«[7]

Den præsiderende biskop Merrill J. Bateman i samtale med Hjælpeforeningens præsidentinde Elaine L. Jack.

For det andet, undervis med vidnesbyrd. Peter og Johannes, disse omvendte fiskere, som blev apostle, blev advaret mod at forkynde Jesus Kristus og ham korsfæstet. Deres svar var fast: »Døm selv, om det er rigtigt over for Gud at adlyde jer mere end ham; men vi kan ikke lade være at tale om, hvad vi har set og hørt.«[8]

Apostlen Paulus, dette prægtige vidne om sandheden, talte til os alle – både medlemmer og missionærer – da han rådgav sin elskede ven Timotheus: »Vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed.«[9]

Ældste Delbert L. Stapley, som tjente som medlem af De Tolvs Råd, citerede for en del år siden Paulus' brev til romerne: »For jeg skammer mig ikke ved evangeliet; det er Guds kraft til frelse.«[10] Derpå tilføjede ældste Stapley: »Hvis vi ikke skammer os over Kristi evangelium, så burde vi ikke skamme os ved at efterleve det. Og hvis vi ikke skammer os ved at efterleve det, så burde vi ikke skamme os ved at dele det.«

Arbejd med kærlighed. Der er ingen erstatning for kærlighed. Ofte bliver denne kærlighed vækket i ungdommen af en mor, udvidet af en far og holdt levende ved at tjene Gud. Husk Herrens råd: »Og tro, håb, barmhjertighed og kærlighed og med øjet alene henvendt på Guds ære gør ham skikket til dette værk.«[11] Vi kunne meget vel hver især spørge os selv: *Har jeg i dag fået mere tro, mere håb, mere barmhjertighed, mere kærlighed?* Når vores liv lever op til Guds standard, og vi med kærlighed arbejder på at bringe sjæle tilbage til ham, da vil de, der er inden for vores rækkevidde, aldrig beklage: »Kornhøsten er forbi, frugthøsten endt, men vi blev ikke frelst.«[12]

Unge missionærer har altid en idé om, hvor de ville *elske* at tjene. Normalt er det et sted langt borte med et fremmed eksotisk navn.

En dag var jeg i herretøjsafdelingen i en stor butik, da jeg stødte på to missionærer med deres mødre. Det er ikke svært at genkende missionærer eller deres mødre. De to ældster talte sammen, og den ene sagde til den anden: »Hvor skal du hen på din mission?«

Svaret lød: »Jeg skal til Østrig.«

Den første missionær svarede: »Hvor er du heldig, til Østrig! De smukke østrigske alper, den vidunderlige musik, disse dejlige mennesker! Bare jeg skulle dertil.«

»Hvor skal du hen?« spurgte missionæren, der skulle til Østrig.

»Californien,« lød svaret. »Du ved, knap to timer herfra med et fly. Vi tager på ferie dertil hvert år.«

Jeg kunne se på mødrenes ansigtsudtryk, og den ene missionær græd næsten, at det var på tide at gøre noget. »Sagde du Californien?« spurgte jeg. »Men jeg havde engang tilsyn med det område. Du har fået et inspireret kald, ældste. Ved du, hvad du vil have i Californien, der kan hjælpe dig? Du vil have kirkebygninger og stavscentre over det hele, og de vil være fyldt med sidste dages hellige, som kan blive inspireret til at være missionærer sammen med dig i forkyndelsen af evangeliet. Du er en meget heldig missionær, når du skal dertil.« Jeg kastede et blik over på den anden mor, som hurtigt sagde: »Bror Monson, sig noget om Østrig, hurtigt!« Og det gjorde jeg.

Unge mænd, uanset, hvortil I bliver kaldet, vil det være rigtigt for jer, og I vil lære at elske jeres mission.

Brødre, vi kan alle deltage, ligesom vore hustruer og børn kan, i at bringe sjæle til Kristus gennem en fælles indsats med stavs- og fuldtidsmissionærer. En meget succesfuld og belønnende måde er ved at have åbent hus-arrangementer i vores bygninger. I biskopper og stavspræsidenter har fået en videopræsentation med ældste Jeffrey R. Holland tilsendt. Den er et fremragende redskab, som kan bruges ved et missions-åbent hus. Brug den. Medlemsskaren i denne Kirke vil vokse, og Herrens Ånd vil være blandt os, når vi gør det.

Forbered med et formål. Undervis med vidnesbyrd. Arbejd med kærlighed. Jeg vidner om virkningen af denne opskrift og, ja, også sandheden af dette Herrens guddommelige værk.

For mange år siden gik jeg ombord i et fly i San Francisco på vej til Los Angeles. Da jeg satte mig ned, var sædet ved siden af mit tomt. Kort efter kom en meget sød ung dame og tog sædet. Da flyet lettede, lagde jeg mærke til, at hun læste en bog. Som man nu plejer, så kiggede jeg på titlen: *Et stort og forunderligt værk.* Jeg samlede lidt mod og sagde til hende: »Undskyld, men du må være mormon.«

Hun svarede: »Ih, nej. Hvorfor spørger du om det?«

Jeg sagde: »Ja, du læser en bog skrevet af LeGrand Richards, en meget fremtrædende leder i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.«

Hun svarede: »Er det rigtigt? En ven gav mig denne bog, men jeg ved ikke meget om den. Men den har vækket min nysgerrighed.«

Jeg tænkte mig stille om. *Skulle jeg være ligefrem og sige mere om Kirken?* Apostlen Peters ord kom til mig: »I skal ... altid være rede til forsvar over for enhver, der kræver jer til regnskab for det håb, I har.«[13] Jeg besluttede, at det nu var tid for mig til at bære mit vidnesbyrd for hende. Jeg fortalte hende, at jeg mange år tidligere havde været så privilegeret at hjælpe ældste Richards med at trykke den bog. Jeg talte om denne mands store missionsånd og om de mange tusind mennesker, som havde modtaget sandheden efter at have læst det, som han havde skrevet. Derpå fik jeg lov til under resten af flyveturen at besvare hendes spørgsmål om Kirken – intelligente spørgsmål, der kom fra hjertet, som jeg opfattede som søgende sandheden. Jeg spurgte, om jeg måtte lade nogle missionærer besøge hende. Jeg spurgte, om hun ikke ville besøge et af vore ward i San Francisco, hvor hun boede. Hun svarede positivt. Hun gav mig sit navn – Yvonne Ramirez – og fortalte, hun var stewardesse på vej til arbejde.

Da jeg kom hjem, skrev jeg til missionspræsidenten og stavspræsidenten og fortalte dem om min samtale, og at jeg havde skrevet til hende og sendt noget læsemateriale med. Forresten anbefalede jeg, at man i stedet for at sende to ældster til denne smukke stewardesse og stewardessen, hun boede sammen med, bad to søstermissionærer om at besøge hende.

Der gik flere måneder. Så blev jeg ringet op af stavspræsidenten, som spurgte: »Bror Monson, kan du huske, du sad ved siden af en stewardesse på en rejse fra San Francisco til Los Angeles i begyndelsen af efteråret?« Det kunne jeg. Han fortsatte: »Jeg tænkte, at du gerne ville vide, at Yvonne Ramirez netop er blevet det sidst døbte og bekræftede medlem af Kirken. Hun vil gerne tale med dig.«

En sød stemme lød i telefonen: »Bror Monson, tak fordi du bar dit vidnesbyrd for mig. Jeg er den lykkeligste person i hele verden.«

Med tårer i mine øjne, og mens min sjæl fyldtes med taknemmelighed til Gud, takkede jeg hende og lykønskede hende med hendes søgen efter sandheden og med hendes beslutning, da hun havde fundet den, om at træde ned i det vand, som rengør og renser og åbner porten til evigt liv.

Jeg sad stille nogle minutter, da jeg havde lagt røret på. Frelserens ord gled gennem mit sind: »Og den, som modtager jer, hos ham vil jeg også være; thi jeg vil gå foran jer. Jeg vil være på jeres højre og venstre side; min Ånd skal være i jeres hjerter og min engle rundt omkring jer til at styrke jer.«[14]

Sådan er løftet til os alle, når vi forfølger vores missionsmuligheder og følger rådet og adlyder befalingerne fra Jesus af Nazaret, vor Frelser og vor Konge. Han lever – det bærer jeg vidnesbyrd om. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Matt 28:19-20.
2. Mark 16:20.
3. L&P 18:10.
4. Luk 18:22.
5. ApG 8:31.
6. L&P 64:34.
7. I *Journal of Discourses*, 21:375.
8. ApG 4:19-20.
9. 1 Tim 4:12.
10. Rom 1:16.
11. L&P 4:5.
12. Jer 8:20.
13. 1 Pet 3:15.
14. L&P 84:88.

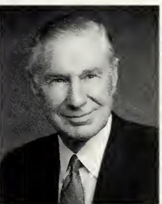
Mange hellige samles i og omkring Tempelpladsen for at overvære konferencemøder.

Generalautoriteterne
i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Det Første Præsidentskab

Thomas S. Monson
Førsterådgiver

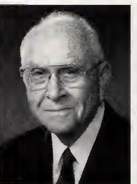

Gordon B. Hinckley
Præsident

James E. Faust
Andenrådgiver

De Tolvs Kvorum

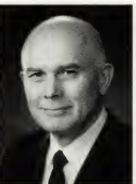

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

David B. Haight

Neal A. Maxwell

Russel M. Nelson

Dallin H. Oaks

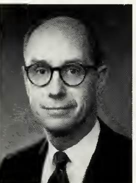

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

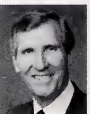

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

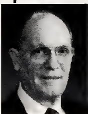

Henry B. Eyring

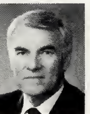
De Halvfjerds' Præsidium

Rex D. Pinegar

Carlos E. Asay

Charles Didier

L. Aldin Porter

Joe J. Christensen

Monte J. Brough

W. Eugene Hansen

De Halvfjerds' Første Kvorum

(i alfabetisk orden)

Angel Abrea

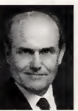

Carlos H. Amado

Neil L. Andersen

Ben B. Banks

William R. Bradford

Ted E. Brewerton

F. Enzio Busche

John K. Carmack

D. Todd Christoffersen

J. Richard Clarke

Spencer J. Condie

Gene R. Cook

Robert K. Dellenbach

John B. Dickson

Loren C. Dunn

Vaughn J. Featherstone

Jack H. Goaslind

John H. Groberg

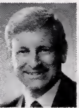

F. Melvin Hammond

Harold G. Hillam

F. Burton Howard

Jay E. Jensen

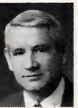

Marlin K. Jensen

Kenneth Johnson

L. Lionel Kendrick

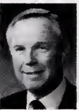

Yoshihiko Kikuchi

Cree-L Kofford

Dean L. Larsen

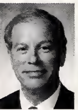

Lynn A. Mickelsen

Alexander B. Morrison

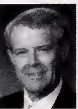

Glenn L. Pace

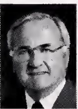

Dennis B. Neuenschwander

James M. Paramore

Andrew W. Peterson

Hugh W. Pinnock

Ronald E. Poelman

Hans B. Ringger

Cecil O. Samuelson

David E. Sorenson

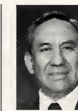

Earl C. Tingey

Robert E. Wells

W. Craig Zwick

De Halvfjerds' Andet Kvorum

(i alfabetisk orden)

Lino Alvarez

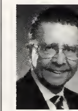

Dallas N. Archibald

Eduardo Ayala

C. Max Caldwell

Gary J. Coleman

Claudio R. M. Costa

Rulon G. Craven

LeGrand R. Curtis

Julio E. Dávila

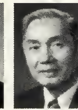

Graham W. Doxey

John E. Fowler

In Sang Han

W. Donn Ladd

W. Mack Lawrence

Augusto A. Lim

John M. Madsen

Helvécio Martins

James O. Mason

V. Dallas Merrell

Joseph C. Muren

Stephen D. Nadauld

Bruce D. Porter

Jorge A. Rojas

Sam K. Shimabukuro

F. David Stanley

Kwok Yuen Tai

Dieter F. Uchtdorf

J Ballard Washburn

Lance B. Wickman

Lowell D. Wood

Durrel A. Woolsey

Det Præsiderende Biskopråd

H. David Burton
Førsterådgiver

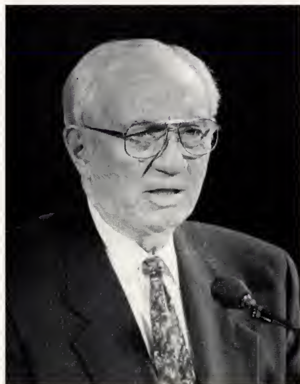

Merrill J. Bateman
Præsiderende biskop

Richard C. Edgley
Andenrådgiver

Dette værk handler om mennesker

Præsident Gordon B. Hinckley

Vi er ved at blive et stort verdensomspændende samfund. Men vores interesse og omsorg bør altid handle om den enkelte.

Tak brødre, for den indsats I har ydet for at komme til dette store kirkeomspændende præstedømmemøde. Hvor I end er, takker vi jer og roser jer for jeres tro, for jeres loyalitet til dette Herrens værk samt for den indsats, I gør i jeres daglige liv for at være værdige til det hellige præstedømme, som I bærer.

Denne formiddag deltog Kirken i en højtidelig forsamling. Det er netop, hvad navnet indicerer. Det er en forsamling af medlemsskaren, hvor hver eneste person er ligestillet med de andre i at udøve velovervejet og højtideligt hans eller hendes ret til at opretholde eller ikke opretholde dem, som igennem de procedurer, som åbenbaringerne giver anvisninger på, er blevet valgt til at lede.

Proceduren med at opretholde er langt mere end en rituel løften af hånden. Det er en forpligtelse til at opretholde, at støtte og at bistå dem, som er blevet valgt.

Vedrørende Det Første Præsidentskab har Herrens sagt: »Tre præsiderende højpræster af det melkisedekske præstedømme, valgt af samfundet og beskikket og ordineret til dette embede samt opholdt af kirken ved tillid, tro og bøn« (L&P 107:22).

Jeg understreger ordene: »opholdt af kirken ved tillid, tro og bøn«.

Jeres oprakte hænder ved den højtidelige forsamling i formiddags blev et udtryk for jeres villighed og ønske om at opretholde os, jeres brødre og tjenere, med jeres tillid, tro og bønner. Jeg er dybt taknemmelig for denne tilkendegivelse. Jeg takker jer, hver enkelt af jer. Jeg forsikrer jer, som I allerede er klar over, at i Herrens fremgangsmåder kan man ikke stræbe efter et embede. Som Herren sagde til sine disciple: »Det er ikke jer, der har udvalgt mig, men mig, der har udvalgt jer« (Joh 15:16). Dette embede er ikke et man stræber efter. Retten til at udvælge ligger hos Herren. Han er herre over liv og død. Han har magten til at kalde. Han har magten til at fjerne. Han har magten til at bevare. Det ligger altsammen i hans hænder.

Jeg ved ikke, hvorfor der i hans store plan skulle være plads til sådan en som mig. Men da jeg nu har denne kappe på, indvier jeg alt hvad jeg har af styrke eller tid eller talent eller liv til arbejdet for min Mester i at tjene mine brødre og søstre. Jeg takker jer atter, brødre for jeres handlinger i dag. Det jeg vil bede om i mine bønner, er at jeg må være værdig. Og jeg håber, at jeg bliver erindret i jeres bønner.

I dette værks fremadskriden, vil der undertiden forekomme administrative ændringer. Lærdommene forbliver de samme. Men fra tid til anden foretages der organisatoriske og administrative ændringer under hensyntagen til de bestemmelser der angives i åbenbaringerne.

For eksempel blev Det Første Præsidentskab for 28 år siden inspireret til at kalde mænd til at tjene som regionalrepræsentanter for De Tolv. På den tid var det en ny kaldelse i Kirken. Præsidentskabet erklærede at det var nødvendigt på grund af »den stadigt stigende vækst i Kirken« som gjorde »det tydeligt, at der var et større behov for at træne vores stavs- og wardsledere i Kirkens programmer, således at de til gengæld kunne træne medlemsskaren i deres ansvar for Herren«.

Dengang var der 69 regionalrepræsentanter. I dag er der 284. Organisationen er blevet lidt uhåndterlig.

Senere blev præsidentskabet inspireret til at kalde mænd fra De Halvfjerds til at tjene i områdepræsidentskaberne.

Efterhånden som værket vokser overalt i verden er det blevet nødvendigt at decentralisere den administrative myndighed for

Ved slutningen af et konferencemøde hilser Det Første Præsidentskab på medlemmer af De Tolvs Kvorum.

at sørge for at generalautoriteterne er tættere på folket. Vi har nu områdepræsidentskaber, der er veletablerede og fungerer effektivt.

Det er nu ønsket at stramme den organisation op, der administreres af områdepræsidentskaberne. Vi bekendtgør derfor afløsningen – en hæderlig afløsning – af alle regionalrepræsentanter gældende fra den 15. august 1995. Vi udtrykker over for jer hengivne og dygtige brødre vores store påskønnelse af det store arbejde, I har udført, for jeres loyalitet, trofasthed og hengivenhed med hensyn til at fremme vor himmelske Faders sag. Jeg kan ikke sige tilstrækkeligt med godt om disse mænd. De har ofret af deres tid og deres ressourcer. De har gået hvorhen de blev bedt om at gå, ligegyldigt hvornår de blev bedt om at gå. De har i høj grad bistået stavspræsidenter og biskopper med vise råd og vejledning, med træning og instruktion. Vi takker dem hver og en og beder til at Herren i årene der kommer vil velsigne dem med en tilfredsstillende forsikring om at de hver især ydede et betydningsfuldt bidrag til værket samt at deres værk er blevet accepteret af ham.

Vi bekendtgør nu kaldelsen af en ny lokal embedsmand, der skal kaldes en områdeautoritet. De vil være højpræster kaldet blandt tidligere og nuværende erfarne kirkeledere. De vil fortsætte i deres nuværende job, bo i deres eget hjem og virke på frivillig basis. Længden af deres kaldelse vil variere, men generelt vil de virke i omtrent seks år. De vil arbejde tæt sammen med områdepræsidentskaberne. Der vil sandsynligvis være færre af dem, end der har været regionalrepræsentanter. Vi er blevet vejledt af de regler der angives i åbenbaringen om præstedømmet i afsnit 107 i Lære & Pagter, i organiseringen af dette nye korps af områdeledere, på samme måde som vores brødre før os blev ved kaldelsen af regionalrepræsentanter. Efter instruktioner til De Tolv og De Halvfjerds, fastslår åbenbaringen:

»Derimod er andre af kirkens tjenere, som ikke tilhører de tolv eller de halvfjerds, ikke forpligtede til at rejse omkring blandt folkene, men de skal gøre det, såfremt omstændighederne tillader det; desuagtet kan de beklæde lige så høje og ansvarsfulde stillinger i kirken« (L&P 107:98).

Jeg gentager at disse ændringer ikke vil træde i kraft før den 15. august i år.

Og nu brødre, angående en sag der har forbindelse hertil. Kirken er ved at blive en meget stor og kompleks organisation. Vi har nu medlemmer i mere end 150 lande. Der er 9 millioner af os, og vi vokser med en hastighed på en million på omkring $3^1/2$ år. Udover de regelmæssige programmer som nadvermøder, hjemmelærerbesøg, møder i præstedømmekvorummer og hjælpeorganisationer, som alle er beregnet på at dække Kirkens medlemsskares behov, har vi et enormt program, som fx omfatter verdens største arkiv med genealogiske og slægtshistoriske data, driften af USAs, hvis ikke verdens største private universitet, med et beslægtet seminar- og institutprogram, der omfatter hundredtusinder af studerende, bemanding og drift af den største missionsvirksomhed, som jeg kender til, hvis tal nu nærmer sig 50.000 missionærer. Driften af et byggeprogram af aldrig tidligere sete dimensioner, driften af et meget stort og effektivt trykkeri, samt uddannelsen og ledelsen af den største organisation bestående af frivillige kirkelige embedsmænd i nogen organisation i verden, så vidt jeg ved. Jeg tøver med at benytte superlativer, men jeg mener, det er passende i dette tilfælde. Vi er ved at blive et stort verdensomspændende samfund. Men vores interesse og omsorg bør altid handle om den enkelte. Hvert eneste medlem af denne Kirke er en individuel mand eller kvinde, dreng eller pige. Vores største ansvar er at se til, at hver enkelt kan blive »ihukommet og få næring gennem Guds gode ord« (Moroni 6:4), således at den enkelte får mulighed for vækst, for at udtrykke sig samt få oplæring i Herrens virke og veje, således at ingen

mangler livets nødvendigheder, og at de fattiges behov dækkes, for at hvert enkelt medlem modtager opmuntring, oplæring og mulighed for at gå fremad ad udødelighedens og det evige livs vej. Dette er det inspirerede og geniale ved dette Herrens værk. Organisationen kan vokse og øges i antal, som den sikkert vil. Dette evangelium skal bringes ud til hver eneste nation, slægt, tungemål og folk. Der må aldrig i den nærmeste fremtid ske en stilstand eller et ophør med at række ud, at gå fremad, at opbygge eller i at udbrede Zion ud over hele verden. Men mens alt dette sker, skal der fortsat være et nært forhold mellem hvert eneste medlem og en vis og omsorgsfuld biskop eller grenspræsident. De er hjordens hyrder, hvis ansvar det er at tage vare på relativt små grupper af folket, således at ingen glemmes, overses eller forsømmes.

Jesus var den sande hyrde, han tog sig af dem, der var i nød, en ad gangen, idet han velsignede dem individuelt.

Præsident Lee fortalte os ved mere end en lejlighed, at vi skulle udstikke store marker og dyrke små. Han sagde, at vi skulle forstå det store billede, og derpå arbejde hårdt på den særlige niche, der er tildelt os hver især, og ved at gøre det, koncentrerer vi os om den enkeltes behov.

Dette værk drejer sig om mennesker, hver især en Guds søn eller datter. Når vi beskriver Kirkens resultater taler vi i tal, men alle vores anstrengelser må tilegnes den enkeltes udvikling.

Præsident Hunter opfordrede os fx til øget tempeltjeneste. Dette hellige værk angår hele den menneskelige familie både nutidig og fortidig. Men det udføres individuelt, således at dem, der har modtaget deres egne ordinanser står individuelt som stedfortrædere for andre.

På samme måde er missionstjeneste et personligt arbejde, hvor missionæren underviser og bærer vidnesbyrd for undersøgeren, som må søge og bede alene i sin egen sjæls stilhed, hvis han eller hun vil opnå kundskab om sandheden.

Opnåelsen af et stærkt og sikkert vidnesbyrd er hvert enkelt kirkemedlems privilegium og mulighed.

Mesteren sagde: »Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv« (Joh 7:17).

Tjeneste til gavn for andre, studium og bøn fører til tro på dette værk og derpå til kundskab om dets sandhed. Det har altid været en personlig søgen, således som det altid vil være i fremtiden.

Vi taler ofte om Wilford Woodruffs omvendelse af De Forenede Brødre i England, hvor omkring 1800 mennesker blev døbt ind i Kirken. Men lad os ikke glemme at hver enkelt af dem måtte vandre ensomme ad stien til omvendelse, tro på Herren Jesus Kristus, og til accept af den kendsgerning at det fordums evangelium på ny er kommet til jorden i denne den lovede uddeling af tidernes fylde.

De beslutninger vi træffer individuelt eller personligt, bliver det stof vore liv væves af. Dette stof bliver smukt eller grimt alt efter hvilke tråde det væves af. Jeg ønsker at sige især til de unge mænd, som er her at I ikke kan engagere jer i upassende opførsel uden at skade skønheden af jeres livs stof. Umoralske gerninger af enhver art vil væve grimme tråde ind i stoffet. Uhæderlighed af enhver art vil skade stoffet. Beskidt og vanhelligende sprog vil overskygge mønstrets skønhed.

»Vælg kun ret, når du skal til at vælge« er den opfordring, der lyder til os hver især (*Salmer og sange*, nr. 155).

Lad mig afslutningsvis sige, at jeg glæder mig over dette store værks vidunderlige, tapre og sejrrige fortid. Jeg glæder mig over nutiden, da du og jeg står som vægtere på tårnene. Jeg ser ud i fremtiden med håb, forsikring og en fast tro.

Gud vor evige Fader lever. Dette er hans værk, beregnet på at »tilvejebringe udødelighed og evigt liv« for hans sønner og døtre i alle tider (Moses 1:39).

Jesus er Kristus, den lovede Messias, som kom til jorden under de mest ydmyge omstændigheder, som vandrede på Palæstinas støvede veje, mens han underviste og helbredte, han, som døde på Golgatas grusomme kors og opstod på den tredje dag. Dette er hans kirke. Den bærer hans navn. Vi er hver især hans tjenere. Præstedømmet, som vi bærer, er hans præstedømme, og vi udøver det i hans navn. Det blev overdraget Joseph Smith og Oliver Cowdery af dem, som besad det fordums, og de havde modtaget det af Herren selv. Evangeliet er fredens, fremgangens, sikkerhedens, frelsens og ophøjelsens vej. Denne, den sidste og endelige uddeling, blev indvarslet ved Faderens og Sønnens strålende tilsynekomst for den unge Joseph Smith.

I og jeg, mine brødre, har modtaget dette hellige præstedømme ved håndspålæggelse fra dem, som har myndighed. Vi må leve, så vi er værdige til det. Vi må værne om det. Vi må ære det. Vi må benytte det i retfærdighed til velsignelse for andre. Gud hjælpe os til at være trofaste mod den store og hellige tillid, som er blevet vist os hver især, det beder jeg ydmygt om samtidig med, at jeg efterlader jer min velsignelse, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Mødet søndag formiddag
Den 2. april 1995

Barmhjertighed – den guddommelige gave

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Skulle I eller jeg have begået fejl eller talt uvenligt til en anden, er det godt at tage skridt til at få bragt sagen ud af verden og komme videre i vores liv.

For kort tid siden læste jeg en lang rapport om den vold og blodsudgydelse, der bliver ved med at hærge det land, der engang var Jugoslavien. Drabene og lemlæstelserne synes at blive ved på trods af indsatsen for at skabe fred. Beretningen om en snigskytte, som tog sigte og slukkede et lille barns liv, gjorde ondt i min sjæl. Jeg spurgte stille: *Hvor er dog den guddommelige egenskab barmhjertighed?*

Krigens grusomhed synes at frembringe had og ligegyldighed med et menneskes liv. Sådan har det altid været. Og dog, midt i alt det nedværdigende skinner nu og da et uudslukkeligt lys af barmhjertighed.

I de fjernsynsudsendelser, der blev vist i forbindelse med 50-året for D-dag, invasionen i Normandiet, blev den forfærdelige pris i menneskeliv meget levende beskrevet. Gribende førstehåndsberetninger fra soldater, der deltog, blev fortalt. Jeg husker især en kommentar fra en amerikansk infanterist, som fortalte, at han efter en dag med voldsomme kampe så op fra sit lille skyttehul for blot at se en fjendtlig soldat, der havde sin riffel rettet lige mod amerikanerens hjerte. Infanteristen fortalte: »Jeg følte, at jeg snart skulle krydse dødens bro, som fører til evigheden. Til min forbløffelse sagde min fjende til mig på gebrokkent engelsk: 'Soldat, for dig er denne krig forbi!' Han tog mig til fange og frelste således mit liv. En sådan barmhjertighed vil jeg aldrig glemme.«

Tidligere og i en anden konflikt – nemlig den amerikanske borgerkrig – illustrerer en historisk dokumenteret beretning mod forbundet med barmhjertighed.

Fra den 11. til den 13. december 1862 angreb nordstaternes styrker Marye's Heights, en stor bakke med udsigt over Fredericksburg i Virginia, hvor 6.000 sydstatstropper ventede på dem. Sydstatstropperne sad i sikre forsvarspositioner bag en stenmur, som løb langs bakkens fod. Desuden stod de i fire rækker på en lavereliggende vej bag muren ude af syne for nordstatstropperne.

Nordstatstropperne – over 40.000 – indledte en række selvmordsangreb hen over åbent land. De blev mejet ned af geværilden; ingen kom nærmere end 40 m fra stenmuren.

Hurtigt blev jorden foran sydstaternes positioner oversået med hundreder, derpå tusinder af faldne nordstatssoldater i deres blå uniformer – over 12.000 før solnedgang. De sårede råbte på hjælp og lå i den bitre kulde hele den forfærdelige nat.

Den næste dag, en søndag, kom kold og tåget. Da morgentågen lettede, kunne de smertefulde råb fra de sårede stadig høres. Endelig havde en ung sydstatssoldat, en 19-årig sergent, fået nok. Den unge mands navn var Richard Rowland Kirkland. Til sin kommandant udbrød Kirkland: »Hele natten og hele dagen har jeg hørt de stakkels mænd råbe på vand, og jeg kan ikke holde det ud længere. Jeg ... beder om tilladelse til at gå ud og give dem vand.« Hans anmodning blev først afslået, fordi det var for farligt. Men til sidst fik han tilladelse, og snart så tusinder af forbløffede mænd på begge sider den unge soldat, med flere feltflasker omkring halsen, klatre over muren og gå hen til den nærmeste sårede nordstatssoldat. Han hævede den sårede mands hoved, gav ham blidt noget at drikke og dækkede ham til med sin egen frakke.

Derfra gik han til den næste af de sårede – og den næste og den næste. Da Kirklands hensigt blev åbenlys, hørtes nye råb om »vand, vand, for Guds skyld vand« over hele marken.

Mormontabernakelkoret dirigeret af Jerold D. Ottley.

Nordstatssoldaterne var i begyndelsen for overraskede til at skyde. Snart begyndte de at råbe hurra for den unge sydstatsmand, da de så, hvad han gjorde. I mere end halvanden time fortsatte sergent Kirkland sin barmhjertighedsgerning.

Det er tragisk, at Richard Kirkland selv blev dræbt nogle få måneder senere i slaget ved Chicamauga. Hans sidste ord til sine kammerater var: »Red jer selv og fortæl min far, at jeg døde rigtigt.« Kirklands Kristuslignende barmhjertighed gjorde hans navn synonymt med barmhjertighed for generationen efter Borgerkrigen – i både Nord og Syd. Han blev kendt af soldaterne på begge sider af konflikten som »englen fra Marye's Heights.« Hans barmhjertige gerning er mindet med et bronzemonument, som i dag står foran stenmuren ved Fredericksburg. Monumentet viser sergent Kirkland, der løfter en såret nordstatssoldats hoved for at give ham lidt forfriskende vand. En tavle til ære for Kirkland hænger i den episkopale kirke i Gettysburg i Pennsylvania. Med enkel veltalenhed fanger den det centrale i den unge soldats barmhjertige mission. Der står: »En menneskekærlig helt, med fare for sit eget liv gav han sin fjende noget at drikke ved Fredericksburg.«[1]

William Shakespeares ord beskriver Kirklands dåd:

Barmhjertighedens sjæl er ikke tvang;
den falder som den milde regn fra himlen
på stedet nedenfor. Den virker dobbelt:
Velsigner den, der får, og den, der giver …
den er selve Guds symbol.[2]

To fremragende rådgivere til præsident David O. McKay, fyldt med tro, gav os evigtvarende råd om den største nådegerning, mennesket nogensinde har oplevet. Præsident Stephen L. Richards sagde: »Frelseren selv erklærede, at han kom for at opfylde loven, ikke for at nedbryde loven; men med loven brugte han princippet om barmhjertighed til at mildne dens håndhævelse og til at bringe håb og opmuntring til overtræderne om tilgivelse gennem barmhjertighed og omvendelse.«[3]

Præsident J. Reuben Clark jun. vidnede: »Ved I hvad, jeg tror, at Herren vil hjælpe os. Jeg tror, at hvis vi går til ham, vil han give os visdom, hvis vi lever retfærdigt. Jeg tror, at han vil besvare vore bønner. Jeg tror, at vor himmelske Fader ønsker at frelse hver eneste af sine børn. Jeg tror ikke, han har til hensigt at lukke nogen af os ude på grund af en ubetydelig overtrædelse, en lille forglemmelse med at overholde en regel eller bestemmelse. Der er de helt fundamentale ting, som vi skal overholde, men han vil ikke være nidkær med de mindre ting.

Jeg tror, at hans juridiske opfattelse af sin behandling af sine børn kan udtrykkes på denne måde: Jeg tror, at han i sin retfærdighed og barmhjertighed vil han give os den maksimale belønning for vore handlinger, give os alt det, han kan give, og på den anden side tror jeg, at han vil udmåle til os den mindste straf, som det er muligt for ham at udmåle.

Jeg tænker ofte på, at en af de smukkeste ting i Kristi liv var hans ord på korset, da han led dødskvaler ved en død, som siges at være den mest smertefulde måde, man i oldtiden kunne finde på, døden på korset, efter at han uretfærdigt, illegalt og i modstrid med alle regler om nåde var blevet dømt og derpå korsfæstet. Da han var blevet naglet til korset og skulle til at opgive sit liv, sagde han til sin Fader i Himlen, som de omkringstående vidnede: 'Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.'[4]«[5]

I Mormons Bog beskriver Alma smukt det foregående med sine ord: »Og nådens plan kunne ikke blive iværksat, uden at der blev gjort en forsoning; derfor soner Gud

selv for verdens synder for at iværksætte nådens plan og tilfredsstille retfærdighedens krav, så Gud kan være en fuldkommen og retfærdig Gud og tillige en barmhjertig Gud.«[6]

Med baggrund i denne viden spørger vi os selv: *Hvorfor ser vi da til alle sider tilfælde, hvor mennesker nægter at tilgive hinanden og udvise den rensende handling bestående af barmhjertighed og tilgivelse? Hvad er det, der blokerer vejen for denne helende salve til at rense menneskers sår? Er det stædighed? Kan det være stolthed? Måske mangler had stadig at smelte og forsvinde.* »Bebrejdelser holder sår åbne. Kun tilgivelse heler!«[7]

For nylig læste jeg om en ældre mand, der havde boet sammen med sin bror i en lille et-rums hytte i nærheden af Canisteo i New York siden deres ungdom. Ved sin brors begravelse fortalte han, at de efter et skænderi havde delt rummet midt over med en kridtstreg, og ingen havde krydset stregen eller talt et ord til den anden siden den dag – for 62 år siden! Hvilken menneskelig tragedie – altsammen på grund af mangel på barmhjertighed og tilgivelse.

Til tider kan behovet for barmhjertighed findes nær vore hjem og i enkle omgivelser. Vi har et 4-årigt barnebarn, som hedder Jeffrey. En dag havde hans 15-årige bror, Alan, lige lavet en yderst svær og ret opfindsom tegning af en hel by på familiens computer. Da Alan forlod værelset i blot et øjeblik, gik lille Jeffrey hen til computeren og kom til at slette programmet. Da Alan kom tilbage, blev han rasende, da han opdagede, hvad hans lillebror havde gjort. Da Jeffrey kunne mærke, at der ville blive ballade, løftede han sin finger og pegede hen mod Alan, og udbrød lige fra sit hjerte og sjæl: »Husk, Alan, Jesus sagde: 'Man må ikke gøre små drenge fortræd.'« Alan begyndte at grine – vreden svandt og barmhjertigheden vandt.

Der er personer blandt os, som torturerer sig selv gennem deres manglende evne til at vise barmhjertighed eller til at tilgive andre deres formodede fornærmelser eller krænkelser, uanset hvor små de måtte være. Til tider fremsættes udtalelsen: »Jeg kan aldrig tilgive den eller den person.« En sådan indstilling er nedbrydende for en persons velvære. Det kan forgifte sjælen og ødelægge ens liv. I andre tilfælde kan en person tilgive en anden, men kan ikke tilgive sig selv. En sådan situation er endnu mere nedbrydende.

Tidligt i min kaldelse som medlem af De Tolvs Råd gik jeg til præsident Hugh B. Brown med en oplevelse, hvor en fin person ikke kunne tjene i en wardskaldelse, fordi han ikke kunne vise barmhjertighed over for sig selv. Han kunne tilgive andre, men ikke sig selv; barmhjertighed var tilsyneladende uden for hans rækkevidde. Præsident Brown foreslog, at jeg talte med personen og rådede ham langs disse linier: »Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil, men af jer forlanges det, at I tilgiver alle mennesker.«[8] Derpå fra Esajas og Lære & Pagter: »Er jeres synder som skarlagen, kan de blive hvide som sne; er de røde som purpur, kan de blive som uld.«[9] »Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu.«[10]

Med et eftertænksomt udtryk i ansigtet tilføjede præsident Brown: »Fortæl den mand, at han ikke skal vedblive med at huske det, som Herren har sagt, han er villig til at glemme.« Sådanne råd vil være med til at rense sjælen og forny ånden hos enhver, der anvender dem.

Profeten Joseph opfordrede til at »være barmhjertige, så skal I finde barmhjertighed. Søg at være med til at frelse sjæle, tilintetgør dem ikke; thi I ved, at der bliver mere glæde i himmelen over én synder, som omvender sig, end over ni og halvfems retfærdige, som ikke trænger til omvendelse.«[11]

Til tider kan en lille fejltagelse nage og bringe uro og hjertekval til ham eller hende, der gemmer og ruger på denne og ikke får den rettet. Vi kan alle komme ud for en sådan oplevelse. Lad mig berette et eksempel for jer med en smuk afslutning. For nylig modtog jeg et brev med en nøgle vedlagt. Der stod:

Kære præsident Monson
For 13 år siden til sommer boede min mand og jeg på Hotel Utah. Som et minde om vores ferie tog jeg denne hotelnøgle og har følt dårligt ved det lige siden. Jeg ved, at Kirken ejer det tidligere Hotel Utah, og derfor returnerer jeg denne nøgle til dig – til Kirken – i et forsøg på at få dette på plads. Jeg er ked af, at jeg tog nøglen. Vil du ikke nok tilgive mig.

Jeg tænkte ved mig selv: *Hvilken ærlighed; brevskriveren må være åndeligt følsom.* Jeg svarede således:

Kære søster
Tak for dit betænksomme brev og for nøglen til Hotel Utah, som du returnerede. Mit hjerte blev rørt af din oprigtighed. Selv om selve nøglen ikke vejede meget, har det åbenbart været en tung byrde for dig i så lang tid. Selv om nøglen kun har ringe værdi, er dens tilbagelevering af langt større værdi. Jeg er beæret ved at tage imod nøglen og vid, at du bestemt er tilgivet. Modtag venligst den vedlagte gave med mine bedste ønsker.

Nøglen blev returneret til hende, monteret på en attraktiv tavle.

Skulle I eller jeg have begået fejl eller talt uvenligt til en anden, er det godt at tage

skridt til at få bragt sagen ud af verden og komme videre i vores liv. »Den, der ikke kan tilgive andre, nedbryder den bro, hvor over han selv må gå, hvis han nogensinde skal nå himlen, for alle har brug for at blive tilgivet.«[12]

Et af de mest rørende eksempler på barmhjertighed og tilgivelse er den velkendte beretning i Jesu liv, da han »gik ud til Oliebjerget.

Ved daggry var han atter på tempelpladsen; hele folket kom hen til ham, og han satte sig ned og underviste dem.

Men så kommer de skriftkloge og farisæerne med en kvinde, der var grebet i ægteskabsbrud; de stiller hende foran ham og siger til ham: 'Mester, denne kvinde er grebet på fersk gerning i ægteskabsbrud, og i loven har Moses påbudt os at stene den slags kvinder; hvad siger du?'

Det sagde de for at sætte ham på prøve, så de kunne anklage ham. Men Jesus bøjede sig ned og gav sig til at skrive på jorden med fingeren.

Da de blev ved med at spørge ham, rettede han sig op og sagde til dem: 'Den af jer, der er uden synd, skal kaste den første sten på hende.'

Og han bøjede sig igen ned og skrev på jorden.

Da de hørte det, gik de væk, én efter én, de ældste først, og Jesus blev alene tilbage med kvinden, som stod foran ham.

Jesus rettede sig op og sagde til hende: 'Kvinde, hvor blev de af? Var der ingen, der fordømte dig?'

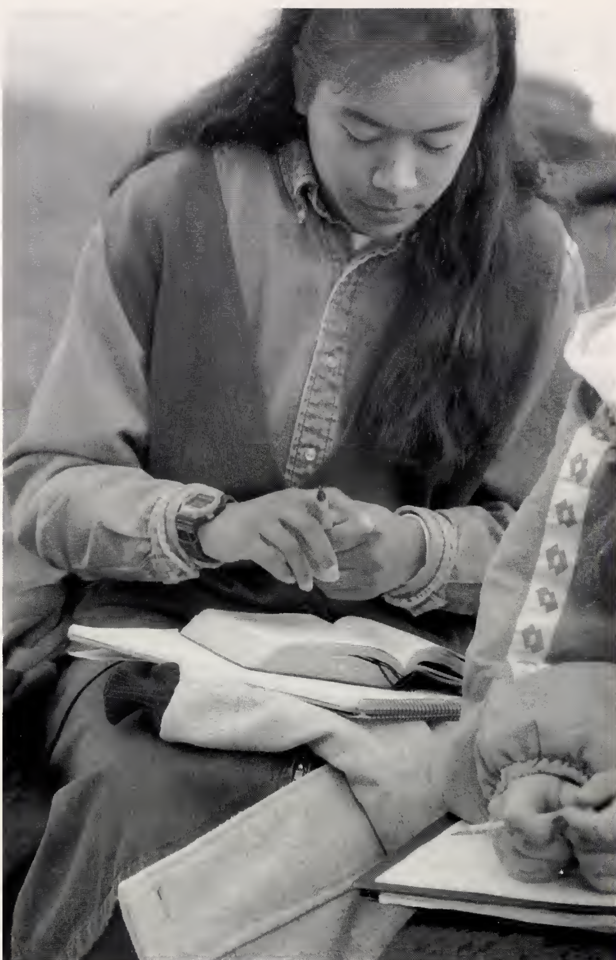
Hun svarede: 'Nej, Herre, ingen.' Så sagde Jesus: 'Heller ikke jeg fordømmer dig. Gå, og synd fra nu af ikke mere.'«[13]

Sandets flugt bortviskede hurtigt det, Frelseren havde skrevet, men for evigt vil den barmhjertighed, han viste, blive husket.

O, se hvilken kærlighed, Jesus har vist mod mig,
at han for min frelse og salighed ofred sig,
at lide og dø for en synder så arm som jeg,
at give mig bolig og tage mig hjem til sig.
Ja, ofte jeg tænker på sårene i hans kød,
de smerter, han led for at frelse min sjæl fra død.
O, hvor jeg vil stræbe i alting at være god,
indtil i hans nærhed jeg knæler for tronens fod.[14]

Da den samme Jesus »så skarerne, gik han op på bjerget og satte sig, og hans disciple kom hen til ham. Og han tog til orde og lærte dem: ... Salige er de barmhjertige, for de skal møde barmhjertighed.«[15]

Min oprigtige og ydmyge bøn denne sabbatsdag er, at hver eneste af os må være givere og modtagere af barmhjertighed – den guddommelige gave. I Jesu Kristi navn. Amen. □

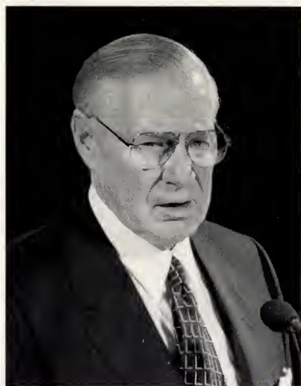
NOTER

1. *The Battle Fredericksburg,* Eastern Acorn Press, 1990; »He Gave His Enemy Drink,« *CWT Illustrated,* oktober 1962, s. 38-39. Oplysninger om Richard Kirkland tilvejebragt af ansatte ved Fredericksburg and Spotsylvania National Military Park, National Park Service, U.S. Department of the Interior.
2. *Købmanden i Venezia,* 4. akt, 1. scene, linie 184-195.
3. I Conference Report, 3. april 1954, s. 11.
4. I Conference Report, 3. oktober 1953, s. 84.
5. J. Reuben Clark jun., i Conference Report, 30 september 1955, s. 24.
6. Alma 42:15.
7. Fra *O Pioneers!* af Willa Cather.
8. L&P 64:10.
9. Es 1:18.
10. L&P 58:42.
11. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 90.
12. George Herbert.
13. Joh 8:1-11.
14. *Salmer og sange*, nr. 114.
15. Matt 5:1-2, 7.

Arvinger til Guds rige

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Vores virkelige styrke er ikke så meget i vores forskellighed, men i vores åndelige og doktrinære enighed.

Mine kære brødre og søstre og venner, stående på denne talerstol som det nyeste medlem af Det Første Præsidentskab i denne kirke mindes jeg Salomos ord. Han sagde: »Nu har du, Herre min Gud, gjort din tjener til konge ... skønt jeg er ganske ung og uerfaren.«[1] Som Salomo beder jeg om, at Gud vil give mig et forstående hjerte. Vi savner vores kære ven præsident Howard W. Hunter, mere end vi kan give udtryk for. Vi ærer og priser hans navn. Hans minde vil hos os være velsignet for evigt.

Præsident Hinckley har æret mig ud over min formuleringsevne ved at bede mig om at tjene som hans andenrådgiver. Jeg tror, at selv ikke min mor nogensinde drømte om, at hendes søn ville sidde i disse stole.

Som jeg forklarede i går aftes ved præstedømmemødet, har min langvarige tilknytning til præsident Gordon B. Hinckley velsignet mig i det meste af mit liv som voksen. Som I ved, er han en mand med usædvanlige gaver og talenter. Alle disse mange år har han undervist, vejledt og velsignet os alle. I årenes løb har jeg set ham vokse i styrke, når Herren igen og igen har kaldet ham og gjort ham større. Han har båret stadig større byrder og ansvar i mange kaldelser, herunder som rådgiver til tre af Kirkens præsidenter. Han har æret hver eneste kaldelse, han har modtaget med stor inspiration, intelligens og energi på en enestående måde. Hans virke har velsignet Guds værk over hele verden.

Jeg føler mig også privilegeret ved at have arbejdet så nært sammen med præsident Thomas S. Monson, lige siden han var den nyeste apostel. Præsident Monson er velsignet med en stor forstand og mange evner. Han har altid været en fremragende leder som dreng og som voksen. Store ansvar kom til ham meget tidligt i livet for at forberede ham. Han er en mand med en stor, men enkel tro. Hans udadvendte og omsorgsfulde hjerte har velsignet denne kirkes medlemmer utroligt i de mange år, han har virket.

I dag vil jeg gerne tale til Kirkens medlemmer over hele verden. Jeg håber, vi kan overvinde eventuelle forskelle på grund af kultur, race eller sprog. Siden Kirkens første tid har generalautoriteter og missionærer rejst over store dele af jorden for at forkynde Jesu Kristi evangelium, som det blev gengivet til profeten Joseph Smith, og for at etablere Kirken med nøgler og myndighed i mange lande. En gribende og glædelig del af vores tjenestegerning har været at tilbede sammen med vidunderlige mennesker fra mange kulturer og etniske grupper. Det har styrket min sjæl at mærke deres åndelige styrke og deres kærlighed – og at vise dem kærlighed.

Nu åbner dørene sig til flere og flere ikke-industrialiserede lande. I nogle af disse lande er en stor procentdel af befolkningen fattige. Mange har langt mindre muligheder end andre til at erhverve livets behageligheder og tilmed nogle af dets nødvendigheder. Vi har set mænd og kvinder, der arbejder til de segner fra solopgang til solnedgang for en slik. Alligevel viser deres spontane smil og glade ansigtsudtryk, at de har fundet et mål af lykke i deres lod i livet.

Nogle kunne sige: »Hvor er retfærdigheden, når det er en kendsgerning, at nogle af Guds børn har så gode sundhedsforhold og så meget af denne verdens goder, mens andre har næsten ingenting?« Alt for mange af dem, som har i overflod, virker utaknemmelige for det, de har. Men vi ser også gavmildhed hos medlemmerne af denne kirke, der udviser stor bekymring for andre over hele verden, som mangler livets nødvendigheder. De bidrager gavmildt til at hjælpe de fattige

i mange lande, selv om vi ingen medlemmer har der. Humanitær hjælp er givet til 114 lande siden 1985.[2]

Jeg har lært at beundre, respektere og elske de gode mennesker fra enhver race, kultur eller land, som jeg har været privilegeret at besøge. Det er min erfaring, at ingen race eller klasse virker bedre end andre, når det gælder åndelighed og trofasthed. De, der virker mindre åndeligt omsorgsfulde er de personer, der – uden hensyn til race, kultur eller nationalitet – er omtalt af Frelseren i lignelsen om sædemanden, som »kvæles af livets bekymringer og rigdomme og nydelser, så de ikke bærer moden frugt.«[3]

En af denne nations ledende meningsmålere, Richard Wirthlin, har gennem målinger identificeret et udtryk for grundlæggende behov hos mennesker i USA. Disse behov er: Selvagtelse, fred i sindet og personlig tilfredshed. Jeg tror, at disse behov findes hos Guds børn overalt. Hvordan kan disse behov dækkes? Jeg vil foreslå, at der bag hver af disse behov ligger et krav om at fastslå sin egen personlige identitet som et Guds barn. Alle tre behov kan, uanset etnisk baggrund, kultur eller nationalitet, imødekommes, hvis vi ser på det guddommelige, som ligger i os. Herren har selv sagt: »Og Ånden giver hvert menneske, som kommer til verden, lys, og Ånden oplyser hvert menneske i verden, der lytter til hans røst.«[4]

Præsident David O. McKay har sagt:

»I almindelighed er der i hvert menneske noget guddommeligt, som stræber efter at skubbe ham fremad og opad. Vi tror, at denne kraft i det indre er ånden, der kommer fra Gud. Mennesket levede, før det kom til denne jord, og det er her nu for at forsøge at fuldkommengøre denne ånd i sit indre. På et tidspunkt i livet er ethvert menneske sig et ønske bevidst om at komme i kontakt med det guddommelige. Menneskets ånd rækker ud efter Gud. Denne følelse er universel, og alle mennesker bør helt bogstaveligt være involveret i det samme store værk – søgen efter og udvikling af åndelig fred og frihed.«[5]

Når Guds ydmyge tjenere – generalautoriteter, missionærer og andre – rejser over hele verden, er vi nødt til at spørge: Hvad kan vi gøre for jordens folk? Hvad kan vi give, som ingen andre kan? Hvad kan retfærdiggøre det store forbrug af kræfter, tid og midler for at »gå ud i alverden,«[6] således som Frelseren befalede. Vi kan ikke ændre landenes økonomi. Vi forsøger ikke at vælte regeringer. Svaret er enkelt. Vi kan tilbyde det håb, Frelseren lovede: »Fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende.«[7] Tilværelsen forandres, når Guds tjenere underviser Guds børn overalt i at acceptere og holde Guds befalinger. Enhver kan, uanset kulturel eller økonomisk baggrund, gå til dybderne i sine åndelige brønde og drikke af det vand. »Men den, der drikker af det vand,« som Frelseren sagde, »skal aldrig i evighed tørste. Det vand ... skal i ham blive en kilde, som vælder med vand til evigt liv.«[8] De grundlæggende behov hos menneskeheden, som dr. Wirthlin identificerede – selvagtelse, fred i sindet og personlig tilfredshed – kan fuldt ud dækkes ved trofast lydighed mod Guds befalinger. Dette gælder for ethvert menneske i ethvert land eller enhver kultur.

Selv om mange mangler livets fornødenheder, finder jeg trøst i Nephis ord. »Men de var alle ét, Kristi børn og arvinger til Guds rige.«[9]

Efterhånden som vi kommer ind i flere og flere lande i verden, finder vi en rig kulturel forskellighed i Kirken. Og alligevel kan der overalt være »enhed i troen«.[10] Hver gruppe medbringer særlige gaver og talenter til Herrens bord. Vi kan alle lære meget værdifuldt af hinanden. Men hver enkelt af os bør også frivilligt søge at nyde alle de forenende og frelsende pagter, ordinanser og lærdomme, som findes i Herren Jesu Kristi evangelium.

I denne store spredning af folk, kulturer og omstændigheder mindes vi, at alle er lige for Herren, for som Paulus belærte: »For I er alle Guds børn ved troen, i Kristus Jesus.

Alle I, der er døbt til Kristus, har jo iklædt jer Kristus.

Her kommer det ikke an på at være jøde eller græker, på at være træl eller fri, på at være mand og kvinde, for I er alle én i Kristus Jesus, og hører I Kristus til, er I også Abrahams afkom, arvinger i kraft af Guds løfte.«[11]

Vi mister ikke vores identitet ved at blive medlemmer af denne kirke. Vi bliver arvinger til Guds rige, idet vi har tilsluttet os Kristi legeme og åndeligt tilsidesat nogle af vore personlige forskelle for at forenes i en større åndelig sag. Vi siger til alle, som har tilsluttet sig Kirken, behold alt det, der er ædelt, godt og opløftende i jeres kultur og personlighed. Men for præstedømmets nøglers myndighed og magt må alle forskelle vige, når vi søger at blive arvinger til Guds rige, bliver ét ved at følge dem, der har præstedømmets nøgler, og søger det guddommelige i os. Alle er velkomne og påskønnede. Men Gud har kun et celestialt rige.

Vores virkelige styrke ligger ikke så meget i vores forskellighed, som i vores åndelige og doktrinære enighed. Dåbsbønnen og dåb ved nedsænkning i vand er fx det samme over hele verden. Nadverbønnerne er de samme overalt. Vi synger de samme salmer til Guds pris i alle lande.

Denne kirkes høje moralske standarder gælder for alle medlemmer i alle lande. Der belæres om ærlighed og retskaffenhed overalt, og det forventes overalt. Kyskhed før ægteskabet og absolut troskab over for sin hustru eller mand efter ægteskabet kræves af Kirkens medlemmer overalt. Medlemmer, der bryder disse høje standarder for moralsk opførsel, risikerer at miste deres medlemskab af Kirken overalt i verden.

Kravene for at komme i templet forandrer sig ikke fra sted til sted. Hvor der er et tempel, giver præstedømmets myndighed ikke større eller mindre velsignelser et sted i forhold til et andet. Tempeltjeneste er et perfekt eksempel på vores enhed som medlemmer af Kirken. Vi besvarer alle de samme spørgsmål om værdighed for at komme i templet. Alle mændene klæder sig ens. Alle kvinderne klæder sig ens. Vi lægger verdens bekymringer bag os, når vi træder ind i templet. Alle modtager de samme velsignelser. Alle indgår de samme pagter. Alle er

Mormontabernakelkoret dirigeret af Jerold D. Ottley.

lige over for Herren. Alligevel er der i vores åndelige enhed stor plads til alles individuelle personlighed og udtryksform. Inden for disse rammer er alle arvinger til Guds rige. Præsident Hunter udtrykte det godt: »Nøglen til en forenet kirke er en forenet sjæl, en sjæl, der har fred med sig selv og ikke er præget af indre konflikter og spændinger.«[12]

Den åndelige rigdom ved vore møder synes at være upåvirket af bygningerne eller landet, hvor vi forsamles. For mange år siden rejste vi til Manaus i Brasilien, en by, der ligger omgivet af junglen langt oppe ad Amazonfloden, for at møde missionærerne og den håndfuld hellige, der boede der. Vi samledes i et meget beskedent hjem uden glas i vinduerne. Vejret var ekstremt varmt. Børnene sad på gulvet. Missionspræsidenten, præsident Helio da Rocha Camargo, ledte mødet og kaldte en trofast bror til at bede indledningsbønnen. Den ydmyge mand svarede:

»Jeg vil med glæde bede, men må jeg også bære mit vidnesbyrd?« En søster blev bedt om at dirigere. Hun svarede: »Jeg vil meget gerne dirigere, men må jeg ikke også bære mit vidnesbyrd.« Og sådan var det gennem hele mødet med alle, der på nogen måde gjorde noget. Alle følte sig tilskyndet til at bære deres dybe vidnesbyrd om Frelseren og hans mission og om gengivelsen af Jesu Kristi evangelium. Alle, som var til stede, gik dybt ned i deres sjæl til deres åndelige rødder, idet de huskede Frelserens ord om, »hvor to eller tre er forsamlet i mit navn, dér er jeg midt iblandt dem.«[13]

Dette gjorde de mere som arvinger til Guds rige end som brasilianske medlemmer af Kirken.

Mangfoldigheden af sprog og kulturer er både en mulighed og en udfordring for Kirkens medlemmer. At alle skal høre evangeliet på deres eget sprog kræver en stor indsats og mange ressourcer. Ånden er imidlertid en højere kommunikationsform end sproget. Vi har deltaget i mange møder, hvor ordene var fuldstændig uforståelige, men Ånden vidnede stærkt om Jesus Kristus, verdens Frelser og Forløser. Forhåbentlig vil ingen minoritetsgruppe, selv hvis der er tale om sprogforskelle, nogensinde føle sig så uvelkomne i »Kristi legeme«,[14] at de ville ønske at tilbede udelukkende i deres egen etniske kultur. Vi håber, at medlemmer i enhver dominerende kultur vil række ud til dem i evangeliets broderskab og søsterfællesskab, så vi fuldt ud kan etablere et samfund af hellige, hvor alle vil føle sig behøvede og velkomne.

Åndelig fred findes ikke i en race, en kultur eller en nationalitet, men snarere gennem vores forpligtelse over for Gud og over for evangeliets pagter og ordinanser. Hver enkelt af os må uanset nationalitet gå dybt ind i de inderste kroge af vores sjæl for at finde det guddommelige, der ligger dybt i vores indre, og for oprigtigt at bønfalde Herren om en begavelse i form af særlig visdom og inspiration. Først når vi så inderligt når det inderste af vores væsen, kan vi opdage vores sande identitet, vores selvagtelse og vores formål i livet. Først når vi søger at blive renset for selviskhed, for bekymring om anerkendelse og velstand, kan vi finde en behagelig lettelse for denne verdens ængstelse, fortræd, smerte, elendighed og bekymringer. På denne måde, sagde præsident J. Reuben Clark, kan vi »bringe de slumrende åndelige rigdomme til at blomstre og bære frugt.«[15] Gud vil ikke alene hjælpe os med at finde en guddommelig og evigtvarende glæde og tilfredshed, men han vil forandre os, så vi kan blive arvinger til Guds rige.

Dette er virkelig redningen af det hellige i vores indre. Vi har myndigheden i vores væsen til at reagere på livets udfordringer på enhver måde, vi måtte ønske. Vi vil således mestre enhver situation. Som Frelseren sagde til de syge kvinde: »Din tro har frelst dig.«[16]

Jeg har en sikker viden om, at Jesus er vores guddommelige Frelser og Forløser og Søn af Gud Faderen. Jeg ved, at han lever med en sikker opfattelse så hellig, at jeg ikke kan udtrykke det. Jeg ved og vidner med fuldstændig vished, at Joseph Smith fik gengivet nøglerne til tidernes fylde, og at hver præsident for Kirken har besiddet disse nøgler, som præsident Gordon B. Hinckley gør i dag. I Jesu Kristi navn. Amen. □

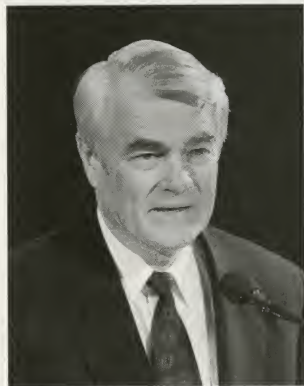
NOTER

1. 1 Kong 3:7.
2. »Helping Hearts and Hands Span the Globe,« *Church News*, 11. februar 1995, s. 8-10.
3. Luk 8:14.
4. L&P 84:46.
5. I Conference Report, oktober 1963, s. 7.
6. Mark 16:15.
7. L&P 59:23.
8. Joh 4:14.
9. 4 Nephi 1:17.
10. Ef 4:13.
11. Gal 3:26-29.
12. *That We Might Have Joy*, (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1994), s. 50.
13. Matt 18:20.
14. 1 Kor 10:16-17.
15. Som citeret i *Omsorg på Herrens måde: Vejledning for ledere om velfærd*, s. i.
16. Matt 9:22.

Ægteskabet og lykkens store plan

Ældste Joe J. Christensen
De Halvfjerds' Præsidium

Her kommer otte praktiske forslag, som forhåbentlig kan være af værdi og styrke vore ægteskaber, nu og i fremtiden.

Barbara og jeg er blevet velsignet med seks børn. For nogle år siden tog vi dem alle hen for at besøge deres bedsteforældre, og min far sagde: »Joe, jeg tror, du og Barbara har sat noget i gang, som I ikke kan standse.« Ved denne påske erklærer vi for til hele verden, at Jesus er Kristus, og at gennem hans hellige præstedømme og dets beseglingsmagt behøver ægteskaber og familier aldrig at standse – aldrig at få en ende.

I dag vil jeg gerne tale til jer alle om vore ægteskaber. Her kommer otte praktiske forslag, som forhåbentlig kan være af værdi og styrke vore ægteskaber, nu og i fremtiden.

HUSK DEN CENTRALE BETYDNING AF DIT ÆGTESKAB

Lyt til disse ord fra ældste Bruce R. McConkie om betydningen af ægteskabet i vor himmelske Faders store plan for lykke.

»Fra vores fødsel på jorden til det øjeblik, vi bliver gift i templet, drejer alt i det evangeliske system om at forberede os og gøre os egnede til at indtræde i denne hellige ægteskabspagt, som gør os til mand og hustru i dette liv og i den tilkommende verden ...

Der er intet i denne verden, der er så vigtigt som skabelsen og fuldkommengørelse af familieenheder« (»Salvation Is a Family Affair,« *Improvement Era*, juni 1970, s. 43-44).

BED FOR DIT ÆGTESKABS SUCCES

For en del år siden var det almindeligt for en generalautoritet at besøge en mission og interviewe alle missionærerne.

Ældste Spencer W. Kimball, som da var medlem af De Tolvs Kvorum, talte med en ældste, som næsten var færdig med sin mission.

»Nå ældste, hvad er dine planer, når du bliver afløst?«

»Jeg planlægger at gå på college igen,« hvorpå han med et smil tilføjede, »så håber jeg at blive forelsket og gift.«

Ældste Kimball gav dette kloge råd: »Bed ikke kun om at blive gift med den, du elsker. *Bed i stedet om at elske den, du bliver gift med.*«

Vi bør bede om at blive mere venlige, høflige, ydmyge, tålmodige, tilgivende og *især* mindre egoistiske.

For at erkende vore personlige problemer eller svagheder, som hindrer os i at blive bedre ægtefæller, bør vi komme til Herren i bøn og nyde godt af frugterne af dette store løfte fra Mormons Bog: »Og dersom menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem deres svaghed ... thi dersom de ydmyger sig for mig og har tro på mig, vil jeg gøre det svage stærkt for dem« (Ether 12:27).

Og derfor har vi brug for at bede. Mange kirkeledere og ægteskabsrådgivere fortæller, at de ikke har set et ægteskab i alvorlige problemer, hvor ægteparret stadig bad sammen dagligt. Når problemer opstår, og ægteskabet er truet, kan det vigtigste middel være at bede sammen.

LYT

Afse tid til at lytte til din ægtefælle, ja, planlæg at gøre det regelmæssigt. Tal med hinanden og bedøm, hvordan du klarer dig som ægtefælle.

Bror Brent Barlow stillede et spørgsmål til en gruppe præstedømmebærere: »Hvor mange af jer kunne tænke sig at modtage en åbenbaring?« Hver eneste hånd blev hævet. Han foreslog så, at de alle gik hjem og spurgte deres hustru, hvordan de kunne blive en bedre ægtemand. Han tilføjede: »Jeg fulgte mit eget råd og fik en meget lærerig samtale

med min hustru Susan på over en time den eftermiddag!« (*Ensign*, september 1992, s. 17). En samtale som denne kunne være en åbenbaring for os alle.

Har nogen af jer brødre nogensinde hørt jeres hustru sige noget i denne retning, som jeg hørte for nylig: »Joe, lytter du?« Hun var ikke den eneste, som overvejede, om jeg lyttede. For nogen tid siden tog jeg en lur, og vores lille barnebarn Allison kom, løftede det ene af mine øjenlåg og sagde: »Bedstefar, er du derinde?« Vi bør være nærværende og lydhøre over for vores ægtefælle.

UNDGÅ »UAFLADELIGE NÅLESTIK«

Vær ikke for kritisk over for hinandens fejl. Erkend, at ingen af os er fuldkommen. Vi har alle stadig langt igen, før vi er lige så Kristuslignende, som vores ledere har opfordret os til at blive.

»Uafladelige nålestik« (som præsident Kimball kaldte det) kan svække næsten ethvert ægteskab (»Marriage and Divorce,« *Brigham Young University 1976 Speeches of the Year*, Provo, Utah: University Publications, 1977, s. 148).

Normalt er vi hver især yderst opmærksomme på vore egne svagheder, og vi behøver ikke jævnlige påmindelser. Yderst få mennesker har forandret sig til det bedre på grund af stadig kritik og hakken. Hvis vi ikke er forsigtige, er noget af det, vi tilbyder som *konstruktiv* kritik, faktisk *destruktiv*. Nogle gange er det bedst at lade noget være usagt.

Som nygift læste søster Lola Walters i et ugeblad, at et ægtepar for at styrke deres ægteskab burde have en regelmæssig og åbenhjertig samtale, hvor de kunne nævne enhver opførsel, de fandt generende. Hun skrev:

»Vi skulle nævne fem ting, som generede os, og jeg begyndte ... Jeg fortalte ham, at jeg ikke kunne lide den måde, han spiste grapefrugt på. Han skrællede den og spiste den som en appelsin! Ingen andre, jeg kendte, spiste grapefrugt på den måde. Kunne en pige forventes at tilbringe et helt liv og tilmed evigheden med at betragte sin mand spise grapefrugt på samme måde som en appelsin?

Da jeg var færdig med mine fem, var det hans tur til at fortælle, hvad han ikke kunne lide ved mig ... Han sagde: 'Helt ærligt, jeg kan ikke komme i tanke om noget, som jeg ikke kan lide ved dig, min skat.'

Gisp.

Jeg vendte hurtigt ryggen til, for jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle forklare de tårer, der fyldte mine øjne og løb ned ad ansigtet ...«

Søster Walters konkluderede: »Hver gang jeg hører om et ægtepar, som ikke kan sammen, tænker jeg altid på, om de lider af det, jeg nu kalder for grapefrugt-syndromet« (*Ensign*, april 1993).

Ja, til tider er det bedre at lade noget være usagt.

HOLD JERES FORHOLD LEVENDE

Afse tid til at gøre noget sammen – kun I to. Selv om det er vigtigt at være sammen med børnene som familie, har I brug for regelmæssig tid alene sammen hver uge. Ved at afsætte tid til det fortæller det jeres børn, at I føler, at jeres ægteskab er så vigtigt, at I er nødt til at pleje det. Det kræver beslutsomhed og planlægning.

Det behøver ikke være dyrt. At tilbringe tid sammen er det vigtigste element.

Da min svigerfar engang forlod huset efter frokost for at vende tilbage til arbejdet i marken, sagde min svigermor: »Albert, kom så tilbage lige nu og fortæl mig, at du elsker mig.« Han grinede og sagde i sjov: »Elsie, da vi blev gift, fortalte jeg dig, at jeg elskede dig, og hvis det nogensinde ændrer sig, skal jeg nok fortælle dig det.« Det er svært at bruge vendingen »jeg elsker dig« for ofte. Brug den dagligt.

VÆR HURTIG TIL AT SIGE UNDSKYLD

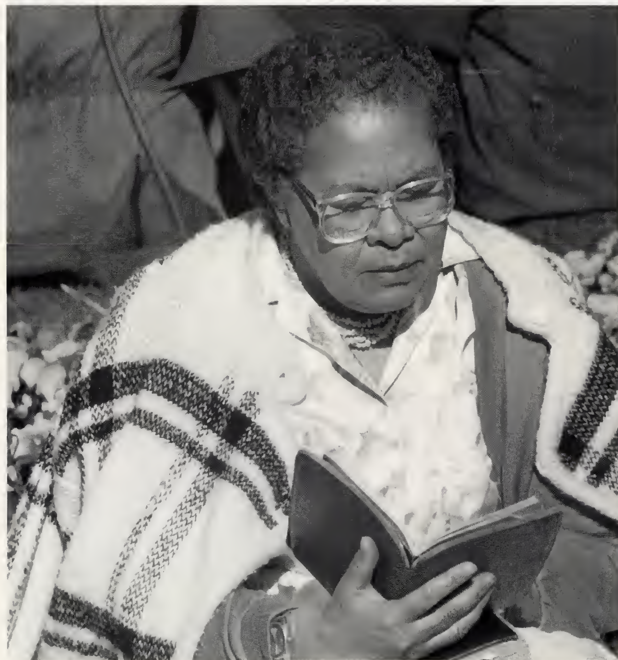
Selv om det kan være svært at udtrykke det, så vær hurtig til at sige: »Undskyld, vil du tilgive mig,« selv når du ikke har hele skylden. Virkelig kærlighed udvikler sig hos dem, der er beredvillig til at indrømme personlige fejl og forseelser. Når uenigheder opstår, er det vigtigt at kunne drøfte og løse dem, men der er tilfælde, hvor det er bedst at holde en lille pause. At holde mund og tælle til ti eller endda hundrede er meget vigtigt. Og en sjælden gang kan det være gavnligt at lade solen gå ned over jeres vrede, så I udhvilede og rolige kan vende tilbage til problemet næste morgen med en bedre chance for en løsning.

Nu og da hører vi noget i denne retning: »Vi har været gift i 50 år, og vi har aldrig været uenige.« Hvis det er tilfældet, så er en af parterne for domineret af den anden eller, som nogen udtrykte det, »fremmed over for sandheden.« Ethvert intelligent par vil have meningsforskelle. Vores udfordring er at sikre os, at vi ved, hvordan vi løser dem. Det er en del af processen med at gøre et godt ægteskab bedre.

LÆR AT BRUGE MINDRE, END I TJENER

Nogle af de vanskeligste udfordringer i ægteskabet udspringer af økonomien. »Det amerikanske advokatsamfund ... angav, at 89% af alle skilsmisser kan spores tilbage til skænderier og beskyldninger om penge« (*Ensign*, juli 1975, s. 72).

Vær villig til at udsætte eller undvære nogle indkøb for at holde jer inden for jeres budget. Betal først jeres tiende og undgå så vidt muligt gæld. Husk, at det bringer lykke at bruge 250 kr. mindre om måneden, end I tjener, og det bringer elendighed at bruge 250 kr. mere. Måske kommer der et tidspunkt, hvor det er nødvendigt at hente saksen og kreditkortene frem og udføre det, ældste Holland kalder »plastic-kirurgi« (ikke plastis*k* kirurgi) (se *Ensign*, juni 1986, s. 30).

VÆR EN VIRKELIG PARTNER I OPGAVERNE I HJEMMET OG I FAMILIEN

Vær ikke som manden, der sidder i stolen og forventer at blive opvartet, fordi han mener, at hans opgave er at forsørge familien, og at det kun er hustruen, der står for det huslige og passer børnene. Opgaven med at passe hus og familie er mere end en persons ansvar.

Husk på, at I er i dette partnerskab sammen. Barbara og jeg har opdaget, at vi kan rede seng hver morgen på mindre end et minut, og så skal det ikke gøres mere den dag. Hun siger, at hun lader mig gøre det, for at jeg kan føle mig godt tilpas hele dagen, og jeg tror, at der er noget rigtigt i det.

Find tid til at studere skrifterne sammen og følg dette gode råd fra præsident Kimball:

»Når en mand og en hustru ofte sammen tager til det hellige tempel, knæler i bøn i deres hjem sammen med deres familie, går hånd i hånd til deres kirkemøder, bevarer sig fuldstændig kyske, mentalt og fysisk ... og begge arbejder sammen på at opbygge Guds rige, da er lykken størst« (*Marriage and Divorce*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1976, s. 24).

Sammenfatning:

- Husk dit ægteskabs centrale betydning.
- Bed for dets succes.
- Lyt.
- Undgå »uafladelige nålestik.«
- Hold jeres forhold levende.
- Vær hurtig til at sige undskyld.
- Lær at bruge mindre, end I tjener.
- Vær en virkelig partner i opgaverne i hjemmet og i familien.

Jeg vidner om, at Jesus er Kristus. Graven var tom på tredjedagen, og »ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus« (1 Kor 15:22). Således kan vi med taknemmelighed for beseglingsmagten i Jesu Kristi gengivne evangelium sammen med digteren med forvisning sige: »Jeg vil kun elske dig højere efter døden« (Elizabeth Barrett Browning, »How Do I Love Thee?«). I Jesu Kristi navn. Amen. □

»Fornægt jer selv alt, hvad der er ugudeligt«

Ældste Neal A. Maxwell
De Tolv Apostles Kvorum

De fleste større sociale og politiske problemer kan ganske enkelt ikke løses uden store doser af selvfornægtelse.

Jeg tilslutter mig velkomsten af ældste Henry B. Eyring til De Tolv Apostles Kvorum, som præsident Boyd K. Packer så dygtigt præsiderer over. Ældste Eyring er en særlig blanding af intelligens og blidhed. Jeg fryder mig ved at opretholde præsident James E. Faust, min sidekammerat i 14 år og arbejdsfælle i forskellige civile sammenhænge og i kirkeopgaver i over 30 år. Jeg er velsignet med fem vidunderlige søstre, men ingen brødre. Præsident Faust har været en sådan bror for mig i mange år.

Jeg fornyer med glæde min opretholdelse af præsident Thomas S. Monson, som i samme tidsrum har givet mig muligheder, har belært mig og opmuntret mig. Han er sommetider bedst kendt for sin utrolige hukommelse, men hans stille, venlige gerninger er af langt større betydning. I 1935 blev en hjemvendt missionær, ældste Gordon B. Hinckley, bedt om at tale med Det Første Præsidentskab på grund af sin særlige indsats i Storbritannien. Hans 15-minutters aftale strakte sig over næsten halvanden time. Imponeret bad Det Første Præsidentskab ham om at hjælpe med missioneringen, og han har sjældent forladt Kirkens administrationsbygning siden.

Men nu sidder han ydmygt i den midterste stol i Det Første Præsidentskabs rådsværelse, hvortil han ydmygt kom for 60 år siden!

Præsident Hinckley er en blanding af det praktiske og det åndelige. Han har en forstand, der er udstyret med ufravigelige principper. Når vi helt korrekt beskriver ham som havende en god dømmekraft, et godt humør, god vilje og som værende en god lytter, så er det fælles tillægsord *god*. Godhed er således nøglen til så meget af det, der udgør præsident Hinckley, som jeg med glæde opretholder som vores præsident, profet, seer og åbenbarer, den høje kaldelse, der er kommet efter en usædvanlig forberedelse til en exceptionel Kristi discipel.

Jesu instruktioner om at være discipel indebærer både handlinger og rækkefølgen: »Hvis nogen vil følge efter mig, skal han *fornægte* sig selv og dagligt *tage* sit kors *op* og *følge* mig« (Luk 9:23; fremhævelse tilføjet). Et andet sted har Moroni erklæret behovet for, at vi fornægter os selv »alt, hvad der er ugudeligt« (Moroni 10:32), hvilket omfatter både de større og de mindre synder. Selv om klippeblokke kan spærre vejen for os, så kan løst grus også bremse os. Selv en lille sten kan blive en anstødssten.

Kong Benjamin og Paulus fremhævede begge den medfødte svaghed hos det naturlige menneske, som ikke er vendt mod Gud, og som anser det åndelige som »dårskab« (se Mosiah 3:19; 1 Kor 2:13, 14; Kol 3:9). At aflægge det naturlige menneskes synspunkter og lyster er således en stor del af at fornægte sig selv, en proces, der sommetider er ledsaget af bitter skam og gennemgribende anger (se JSO Luk 14:28).

Men alligevel bliver individets lyster i vor tid langt fra fornægtet, de bliver tværtimod dyrket! En forfatter bemærkede, at dette mantra har sin egen uophørlige rytme, og det er »Mig ... Mig ... Mig ... Mig!« (David Frum, *Dead Right*, New York: BasicBooks, 1994, s. 203, der citerer Tom Wolfe, »The Me Decade and the Third Great Awakening,« i *Purple Decade*, New York: Farrar Straus Giroux, 1982, s. 293).

Sanselig lykke er stadig en illusorisk lykke. Selv acceptable fornøjelser er flygtige som de ting, der skaber dem, mens glæde er lige så varigt som de ting, der skaber det!

Af alle skadevoldende »ismer« i dag, kræver hedonisme (søgen efter nydelse) den største pris. Det er naivt at sige, at livsnydere blot følger en anden og lige så gyldig livs-

opfattelse. Det gjorde garasenernes svin også! For 25 år siden advarede historikeren John Lukacs meget indsigtsfuldt om, at seksuel umoralitet ikke kun var en marginal udvikling, men i stedet midtpunktet for vor tids moralske krise (se John Lukacs, *The Passing of the Modern Age*, New York: Harper & Row, Publishers, 1970, s. 169). Nogle mente, at Lukacs overdrev, men overvej de efterfølgende og dybt alvorlige tragedier: Børn der får børn, ugifte mødre, børn uden forældre, hundredtusinder af faderløse børn samt voldsom ægteskabelig utroskab. Disse og beslægtede konsekvenser truer med at abortere samfundets fremtid, selv før fremtiden kommer! Alligevel er de, der søger kødets lyster, uvillige til at fornægte sig selv, selv om hele samfundet lider af en forfærdelig lavine af konsekvenser.

Overvej denne alvorlige prognose: »Omkring 40% af børn i USA vil blive lagt i seng i et hjem, hvor deres far ikke bor« (David Blankenhorn, »Life Without Father,« *USA Weekend*, 26. februar 1995, s. 6-7).

Nogle skønner, at det vil stige til 60%. Samme kommentator har skrevet: »Faderløshed er lokomotivet, der fremmer vore mest presserende sociale problemer, fra kriminalitet til ungdomsgraviditeter til vold i hjemmet« (ibid.) Sådanne resultater, brødre og søstre, udgør desværre USAs mest brutale nationalprodukt, frembragt i den åndelige slum, der er skabt af voksende verdslighed!

I Ordsprogenes Bog læser vi: »For budet er lampe« (Ordsp 6:23). Når et samfund er formørket, mister det sin evne til at skelne mellem rigtigt og forkert samt viljen til at erklære, at noget *i sin natur* er forkert. Uden lampen vil vores verden opdage, at den desperat bygger midlertidige forsvarsværker, sætter nye grænser, til stadighed falder tilbage og er uvillig til at konfrontere problemerne. Et samfund, der tillader alt, vil til sidst miste alt!

Uanset om man erkender det eller ej, har samfundet derfor en enorm indsats på højkant i forbindelse med befolkningens personlige moral! Alligevel er der i dag så megen hedonisme og højtråbende retfærdiggørelse og så lidt skamfuldhed i det stille. Ingen er ansvarlige for dårlige handlinger, og alt kan undskyldes af en eller anden årsag.

Når alt således stilles på hovedet, er det ikke mærkeligt, at ofre ofte forsømmes, og de skyldige af og til glorificeres. Tilsvarende er der i stedet for virkelige bekendelser forskellige variationer af »Jeg håber, jeg kan tilgive mig selv.« Som modsætning hertil vidste de spørgende apostle, hvad retning de vendte; idet de alle ivrigt spurgte Jesus om det forestående forræderi: »Det er vel ikke mig, Herre?« (Matt 26:22).

Store synder vokser truende og konstant ud af sumpen af selvforkælelse og selvmedlidenhed. Men de mindre synder avles også

der, som insekter i mudderet, herunder et stadig grovere sprog. Men hvorfor skulle vi forvente, at de, der »vil det kødelige«, vil vogte deres tunge? (Rom 8:5).

For nogle er »bugen ... deres gud«, ligesom andre former for anatomisk troskab! (Fil 3:19). Nogle få livsnydere praler faktisk af deres skam, og tilmed med »griskhed« i deres urenhed (Ef 4:18, 19). Desværre er der også enkelte, som misunder de ugudelige. Stadig andre beklager sig over, at de ugudelige ser ud til at slippe godt fra det! (Se Ordsp 23:17; Mal 3:14-15).

Det er ironisk, at livsnydere midt i deres iver efter at opleve bestemte ting bliver ufølsomme. Mennesker, som misbruger deres evne til at føle, når til sidst et punkt, hvor de mister en stor del af deres evne til at føle! Med tre profeters ord er sådanne personer »uden følelser« (se 1 Nephi 17:45; Ef 4:19; Moroni 9:20).

Når et folk fortsætter »principløst«, vil de inden længe også være »uden civilisation«, »uden barmhjertighed« og »uden følelse« (se Moroni 9:11-20). Sådanne personer oplever ikke virkelig glæde som fx at være dybt taknemmelig over for en gavmild Gud eller glæden ved at hjælpe dem op, som »hænger ved synd« (2 Nephi 4:28), eller ved med glæde at undvære ros og anerkendelse, så den i stedet kan flyde til tørstende sjæle.

Vores fysiske omgivelser og vores families omgivelser trues ligeledes af egoisme, men nogle bekymrer sig kun om huller i ozonlaget, mens strukturen hos mange familier, der mangler lampen, minder om en schweizerost.

Selvfølgelig kan vi ikke vifte med en tryllestav og på stedet ordne familierne. Nogle diger og sandsække må placeres langs flodløbet, men det virkelige problem ligger ved familiens udspring. Mange ting vil ikke blive bedre, før vi får bedre familier, men det vil kræve meget mere selvfornægtelse, ikke mindre. De fleste større sociale og politiske problemer kan ganske enkelt ikke løses uden store doser af selvfornægtelse, og det er ret ironisk en egenskab, der bedst udvikles i kærlige familier, hvor lampen er tændt.

I mellemtiden forbliver mennesker frie til at vælge mellem det, der vedrører øjeblikket, og det, som vedrører evigheden (2 Nephi 2:27). I betragtning af det valg nogle træffer, ender vi alle med mere beskyttet pornografi end beskyttede børn. Selvbeherskelse er naturligvis bedre end censur, men at påtvinge livsnydere selvbeherskelse er som at hindre Dracula i at kredse omkring en blodbank!

Det er ikke mærkeligt, at de fleste af de ti bud er selvfornægtende »Du må ikke.« Vor himmelske Fader elsker sine børn fuldstændigt, men han kender også vore tendenser fuldstændigt. At lyve, stjæle, myrde, misunde, være seksuelt umoralske, forsømme forældre, bryde sabbatten og vidne falsk – det sker alt sammen, fordi nogen fejlagtigt søger øjeblikkets glæde for sig selv uden hensyn til guddommelige standarder eller menneskelige konsekvenser. Som forudsagt er den etiske relativisme nu i et stejlt stigende crescendo: »Enhver vandrer på sin egen vej og efter sin egen guds billede, hvis billede er i verdens lignelse …« (L&P 1:16).

Uden lampens perspektiv er store fordrejninger resultatet (se Jakobs Bog 4:13). Jeg husker stadig, da jeg læste, at en nazistisk leder plejede at lytte til Haydns musik, mens han betragtede jøder blive gasset. Han var sikkert stolt af sin musikpåskønnelse.

Det siges, at Mussolini fik Italiens tog til at køre til tiden – et virkelig fordel for passagererne, men ingen kompensation for de forfærdelige konsekvenser af hans totalitære styre og de titusinder, der mistede livet.

Vi beundrer alle den unge David for at besejre den hånende Goliat. Men Davids tapre gerninger i ungdommen kan ikke kompensere for hans senere utroskab med Urias' hustru. Brødre og søstre, når alt tages i betragtning, hvem skadede David mest – Goliat eller Urias? Eller sig selv?

På samme måde efterlader Guds anden befaling »Elsk din næste« ikke plads til racisme. Og dog er det ikke nok at være fri for racisme, hvis man samtidig er slavebundet af andre lyster. Jesus fremhævede behovet for proportioner, da han sagde, der er »det i loven, der vejer tungere«, selv blandt meget godt (Matt 23:23). Til den unge mand, der holdt befalingerne, svarede Jesus: »En ting mangler du« og henviste til en forkert tilknytning til materielle besiddelser (Mark 10:21). De fleste af os mangler mere end kun én ting. Når vi kommer Herren nærmere, har han lovet at »vise os vores svaghed« (se Ether 12:27). Derfor er generel godhed ingen undskyldning for at undgå at arbejde på de områder, hvor vi stadig har mangler.

Enhver liste over vore nuværende personlige laster er faktisk et indeks – men et omvendt indeks over glæder – glæder, som vi ikke vil opleve, før vi fornægter os selv visse ting. I mellemtiden kan fraværelsen af store synder i vores liv lulle os ind i en ligegyldighed over for tilsyneladende små synder. Manglende besøg og omsorg for forældre er at svigte at ære sin far og mor. I sin mindre udgave kan mangel på selvbeherskelse føre til uvenlige bemærkninger til en ægtefælle, men i ekstreme tilfælde kan det medføre misbrug i familien og tilmed mord. Tendensen til at slå igen, når vi bliver generet, gør os ofte affejende og uforskammede, som om andre mennesker kun var en funktion og ikke brødre og søstre. Således er overdreven selvoptagethed som et giftigt udslip, hvorfra alle dødbringende synder breder sig (se Ordsp 6:16-19). Unge forældre ved, hvordan blot en halv kop spildt mælk synes at brede sig over det halve køkkengulv. Små synder breder sig også sådan.

Med sin fuldkomne og åndelige symmetri er Jesus virkelig »vejen og sandheden og livet«, og hans vej står i skarp modsætning til verdens veje (Joh 14:6). Jesu fuldkomne karakter er således ikke kun hellig, men fuldstændig komplet og færdig. Uden Jesu guddommelige karakter kunne han ikke have udført den forbløffende forsoning! Og han har bedt os om at blive langt mere som han (Matt 5:48; 3 Nephi 12:48; 27:27). Selv om byrden er tung, kan det gøres let at være discipel (Matt 11:30). Herren kan »lette byrderne«, og/eller vore skuldre kan styrkes så meget, at vi »ikke bukker under« (Mosiah 24:14; 1 Kor 10:13).

Derfor bestod et virkeligt og personligt offer aldrig i at placere et dyr på alteret. I stedet er det en villighed til at lægge dyret i os på alteret og lade det opbrænde! Det er et offer til Herren af »et sønderknust hjerte og en angergiven ånd« (L&P 59:8) – en forudsætning for at tage korset op, mens vi »aflægger alle vore synder for at kende« Gud (Alma 22:18), for fornægtelsen af os selv går forud for den fuldstændige accept af ham. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Dette er Mesterens værk

Præsident Gordon B. Hinckley

Vi er alle fælles om denne store stræben. Vi er her for at hjælpe vor Fader med hans værk og hans herlighed.

Mine brødre og søstre, hvor I end er, mine kære venner og fæller i dette store værk, som I nok kan forstå, er det en meget højtidelig og hellig anledning for mig. Ydmygt søger jeg Helligåndens vejledning, mens jeg kæmper med at udtrykke mit hjertes følelser for jer. Hvis jeg på grund af omstændighederne taler uforholdsmæssigt meget om noget personligt, så håber jeg, I vil tilgive mig. Jeg taler om dette som et vidnesbyrd.

Vi har den sidste tid sørget over vores kære ven og leder, Howard W. Hunters bortgang, Kirkens 14. præsident og profet for folket. Hans periode i embedet var kort, men de gode resultater, han efterlod, var enorme. Mild af væsen, stille i sin optræden, ikke desto mindre var han manden, hvis stærke overbevisning om sandheden af dette værk, gjorde ham stærk og overbevisende i hans forsvar for et Kristuslignende liv.

Han led fysisk meget, før han endelig blev taget fra os om morgenen den 3. marts 1995. Over 25.000 mænd, kvinder og børn gik forbi hans båre, da han lå på lit de parade i den smukke hal i Kirkens administrationsbygning. Med korte skridt kom de en af gangen, ærbødigt og af kærlighed til den mand, som de havde opretholdt blot nogle få måneder forinden.

Onsdag den 8. marts 1995 blev hans begravelse afholdt i det historiske Tabernakel og udsendt vidt og bredt. Denne højtidelighed var et passende minde for en stor og god mand, som nu tilhører evigheden.

Vores hjerte rækker ud i kærlighed og sympati til hans sørgende enke og til hans sønner og deres familier, som nu strækker sig over tre generationer. Gid de må blive trøstet, holdt oppe og velsignet af ham, der erklærede: »Det er mig, der trøster jer« (Es 51:12).

Ved præsident Hunters bortgang blev Det Første Præsidentskab opløst. Bror Monson og jeg, der havde tjent som hans rådgivere, indtog vore pladser i De Tolvs Kvorum, som blev den præsiderende myndighed i Kirken.

For tre uger siden i dag samledes alle nulevende ordinerede apostle fastende og i bøn i det øvre værelse i templet. Her sang vi en hellig salme og bad sammen. Vi modtog Herrens nadver og fornyede i det hellige, symbolske minde vore pagter og vores forhold til ham, der er vor guddommelige Forløser.

Det Første Præsidentskab blev derpå reorganiseret i henhold til en veletableret praksis gennem mange generationer.

Der var ingen valgkampagne, ingen strid, ingen ambition om embedet. Det var stille, fredeligt, enkelt og helligt. Det skete efter det mønster, som Herren selv har fastlagt.

Jeg har fra mange mennesker modtaget hilsener med lykønskninger og udtryk for tillid. De er kommet fra medlemmer af Kirken og fra nogle, der ikke tilhører vores tro. Til hver enkelt ønsker jeg at sige tak. Jeg ved udmærket, at det ikke er manden, de lykønsker, men rettere embedet.

I går formiddag samledes Kirkens medlemmer over hele verden i en højtidelig forsamling. I hævede jeres hænder, uden tvang og af egen fri vilje, for at bekræfte den handling, som apostlene foretog for tre uger siden, og for at opretholde dem, der er kaldet til at tjene jer.

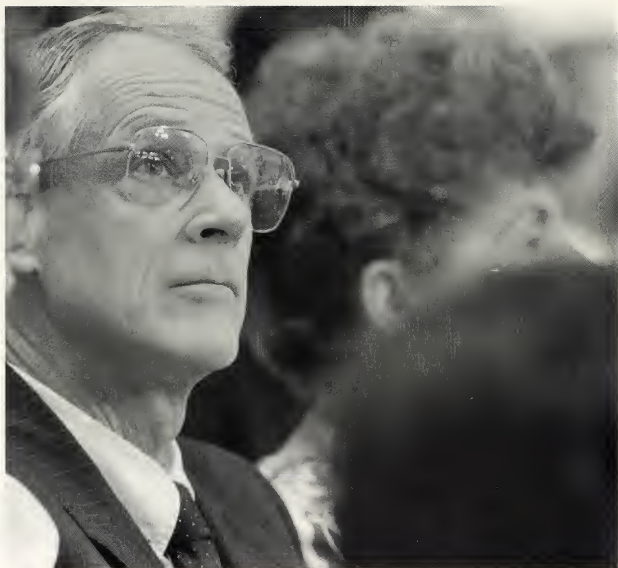
Det har været mit særlige privilegium at tjene som rådgiver til tre storslåede præsidenter. Jeg tror, jeg ved lidt om betydningen af store ansvar. Men på trods af alt det har jeg i de sidste par dage været overvældet af følelser af utilstrækkelighed og af total afhængighed af Herren, som er min leder, og hvis kirke dette er, samt af styrken hos disse

gode mænd, der er mine rådgivere, mine kære Brødre blandt De Tolv, De Halvfjerds og Biskoprådet samt Kirkens medlemmer over hele verden. Jeg leder efter ord, der kan udtrykke omfanget af min taknemmelighed og min påskønnelse og min kærlighed.

For mange år siden holdt jeg en tale om ensomheden, når man er leder. Nu forstår jeg for første gang det fulde omfang af den ensomhed. Jeg ved ikke, hvorfor denne kappe er faldet på mine skuldre. Jeg formoder nogle af jer også undrer sig. Men her er vi. Det er sket.

I sådanne situationer går ens tanker tilbage gennem hele ens liv, ja, tilmed længere. Jeg er kun tredje generation i Kirken. Min bedstefar blev som dreng døbt i sommeren 1836 i Ontario i Canada. Hans mor var enke, og hun tog med tiden sine to drenge til Springfield i Illinois. Der fra gik min bedstefar til Nauvoo, hvor han lyttede til profeten Joseph Smith. Da vores folks udvandring begyndte i 1846, var han 18 år gammel og fuld af styrke, evner og tro. Han var udlært som vognmager og smed. Han var blandt dem, præsident Young bad om at blive en tid i Iowa for at hjælpe dem, der stadig var på vej vestpå. Han blev gift i 1848 og drog afsted mod denne dal i foråret 1850.

Et sted undervejs på denne anstrengende rejse blev hans unge hustru syg og døde. Med sine egne hænder gravede han en grav, tilhuggede brædder til en kiste og begravede hende, hvorpå han med tårer i øjnene tog deres 11 måneder gamle barn i sine arme og marcherede videre til Great Salt Lake-dalen.

Han war blandt dem, som gentagne gange blev kaldet af præsident Young til at påtage sig en række vanskelige opgaver i forbindelse med at bosættelsen af vore medlemmer i disse bjergdale. Han tjente som præsident for Millard Zions Stav, da den omfattede et stort område i det centrale Utah, og rejste tusinder af kilometer med hest og vogn i udførelsen af sin gerning. Han gav så gavmildt af sine midler til oprettelse af skoler, at hans på et tidspunkt betragtelige bo var beskedent, da han døde.

Min far var tilsvarende en mand med stor tro, som tjente Kirken uden forbehold i mange egenskaber. I mange år præsiderede han over det, der dengang var den største stav i Kirken med over 15.000 medlemmer. Min mor og mine bedstemødre var tilsvarende kvinder med stor tro, hvis liv ikke altid var let på grund af de krav, Kirken stillede. Men de beklagede sig ikke. De gik til deres opgaver med godt humør og hengivenhed.

Disse forfædre er jeg meget taknemmelig for, og jeg føler stor kærlighed til dem og også en næsten overvældende forpligtelse til at leve op til den arv, som de har givet videre til mig. Til min elskede hustru gennem 57 år udtrykker jeg stor påskønnelse. Hvor tomt ville vores liv ikke være uden disse vore vidunderlige partnere. Hvor taknemmelig jeg er for denne kostelige kvinde, som har gået ved min side i solskin og blæst. Vi er ikke så høje og ranke, som vi engang var, men vores kærlighed til hinanden er ikke formindsket.

Jeg taler ligeledes med tak til mine børn og børnebørn og oldebørn, som har æret os ved at leve et godt liv.

Til hver enkelt af jer udtrykker jeg min store påskønnelse. Jeg har haft lejlighed til at rejse vidt og bredt i denne Kirke i de 37 år, jeg har tjent som generalautoritet. Overalt, hvor jeg er kommet, har jeg mødt vidunderlige mennesker. Der er så meget godt i de sidste dages helliges tilværelse. Der findes utrolige udtryk for tro i den indsats, I yder. Jeg ved lidt om de ofre, mange af jer yder. Jeg ville ønske, jeg havde evnen til at udtrykke mine følelser af kærlighed og taknemmelighed til jer. Jeg står som jeres tjener og lover jer og Herren min hele indsats, ligesom jeg beder om jeres fortsatte tro og bønner og opløftede hænder.

Jeg er fuldt ud klar over, at jeg ikke er en ung mand, nu hvor jeg påtager mig ansvaret for dette hellige embede. Søster Hinckley og jeg har lært, at de såkaldte gyldne år er foret med bly. Men jeg mener, at jeg ærligt kan sige, at jeg ikke føler mig gammel. Jeg kan ikke benægte min fødselsattest, men jeg kan stadig opleve en næsten ungdommelig overstrømmende begejstring for dette den Almægtiges kostelige værk.

Jeg elsker denne Kirkes medlemmer i alle aldre, af alle racer og fra mange nationer.

Jeg elsker børn. De ligner hinanden meget over hele verden. Uanset hudfarve og leveforhold, så bærer de i sig en skønhed, der kommer af uskyld og af den kendsgerning, at det ikke er længe siden, at de boede hos deres Fader i Himlen. Hvor er I dejlige, hvor I end er, I dyrebare børn.

Jeg elsker Kirkens ungdom. Jeg har igen og igen sagt, at vi tror, vi aldrig har haft en bedre generation end denne. Hvor er jeg taknemmelig for jeres retskaffenhed, for jeres ambition om at uddanne jeres forstand og jeres hænder til godt arbejde, for jeres kærlighed til Herrens ord og for jeres ønske om at vandre i sandhed, dyd og godhed.

Jeg nærer en uhyre respekt for fædre og mødre, som opdrager deres børn i lys og sandhed, som har bøn i deres hjem, som sparer riset og styrer med kærlighed, som ser på deres børn som deres største aktiver, som skal beskyttes, uddannes og velsignes.

Jeg elsker de ældre, som har stået oprejst i livets storme, og som uanset stormens styrke er gået fremad og holdt fast i troen. Må jeres ældre år være fyldt med lykke og med tilfredse minder om et vellevet liv.

Afsluttende vil jeg gerne efterlade jer med en tanke, som jeg håber, I aldrig vil glemme.

Denne Kirke tilhører ikke dens præsident. Dens overhoved er Herren Jesus Kristus, hvis navn vi alle har påtaget os. Vi er alle fælles om denne store stræben. Vi er her for at hjælpe vor Fader med hans værk og hans herlighed »at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39). Jeres forpligtelse er lige så stor på jeres ansvarsområde, som min forpligtelse er på mit område. Ingen kaldelse i denne Kirke er lille eller uden betydning. Vi påvirker alle i udførelsen af vores opgave andre. Til os hver især har Herren sagt om vores ansvar: »Vær derfor trofast og pas det embede, hvortil jeg har kaldet dig. Styrk de svage, støt de nedhængende hænder og styrk de matte knæ« (L&P 81:5).

»Og når du gør dette, vil du gøre dine medmennesker det allerbedste og fremme hans ære, som er din Herre« (L&P 81:4).

Endvidere: »Og dersom du er tro indtil enden, skal du få udødelighedens krone og evigt liv i de boliger, som jeg har beredt i min Faders hus« (L&P 81:6).

Vi er alle ét i sind, af én tro og ét i troen i denne store sag.

I har lige så stor mulighed for at være tilfreds i udførelsen af jeres pligt, som jeg har i min. Fremgangen af dette værk vil blive afgjort af vores fælles indsats. Uanset hvad jeres kaldelse er, er den fyldt med de samme muligheder for at opnå det gode, som min er. Det, der virkelig betyder noget, er, at dette er Mesterens værk. Vores opgave er at gå omkring og gøre godt, som han gjorde.

Hvis jeg i mit virke har såret nogen, da siger jeg undskyld. Jer, som af en hvilken som helst grund befinder jer uden for Kirkens favn, som I engang holdt af, indbyder jeg til at komme tilbage og nyde den lykke, I engang kendte. I vil finde mange med udstrakte arme, som vil byde jer velkommen og hjælpe jer.

Jeg bønfalder vore medlemmer overalt om at leve med respekt og påskønnelse for dem, der ikke er af vor tro. Der er et stort behov for høflighed og gensidig respekt blandt personer med forskellig tro og holdninger. Vi må ikke være tilhængere af nogen lære om etnisk overlegenhed. Vi lever i en verden med forskellighed. Vi kan og skal respektere andre, hvis lære vi måske ikke er enig i. Vi må være villige til at forsvare andres rettigheder, som måske er ofre for fanatisme.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på denne udtalelse af Joseph Smith fra 1843:

»At det er vist, at jeg har været villig til at dø for en 'mormon'. Jeg erklærer frimodigt for Himlen, at jeg er lige så villig til at dø for at forsvare en presbyterianer, en baptist eller et godt menneske fra en hvilken som helst anden trosretning; for de samme principper, som forurettter en sidste dages hellig, forurettter også en katolik eller et menneske fra enhver anden trosretning« (*History of the Church*, 5:498).

Nu, mine brødre og søstre, tiden er kommet for os til at stå lidt mere ranke, at løfte vores blik og udvide vores forstand i en større forståelse af den storslåede, tusindårige mission for denne Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Dette er tiden til at være stærk. Det er en tid til at bevæge sig fremad uden tøven og med fuldt kendskab til omfanget og betydningen af vores mission. Det er tid til at gøre det, der er ret, uanset følgerne. Det er en tid, hvor vi bør overholde befalingerne. Det er en tid til at række ud med venlighed og kærlighed til dem, der er i en ulykkelig situation, og til dem, der vandrer i mørke og smerte. Det er en tid til at være hensynsfulde og gode, anstændige og høflige over for hinanden i alle forhold. Med andre ord – til at blive mere Kristuslignende.

Vi har intet at frygte. Gud står ved roret. Han vil gribe ind til fordel for dette værk. Han vil udøse velsignelser over dem, som vandrer i lydighed mod hans befalinger. Sådan har hans løfte lydt. Om hans evne til at holde det løfte, kan ingen af os tvivle.

Den lille sten, der blev revet ud af bjerget uden hænder, som det blev vist i Daniels syn, ruller frem for at opfylde hele jorden (se Dan 2:44, 45).

Ingen magt under himlen kan standse den, hvis vi vil vandre i retfærdighed, og hvis vi er oprigtige og trofaste. Den Almægtige selv er vores overhoved. Vor Frelser, som er vor Forløser, den store Jehova, den mægtige Messias, har lovet: »Jeg vil gå foran jer. Jeg vil være på jeres højre og venstre side; min Ånd skal være i jeres hjerter og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer« (L&P 84:88).

Han sagde: »Frygt derfor ikke, lille hjord! Gør godt! Lad jord og helvede forene sig imod dig; thi dersom I er bygget på min klippe, kan de ikke få overhånd ...

Vend alle jeres tanker mod mig. Tvivl ikke, frygt ikke.

Betragt sårene i min side og naglegabene i mine hænder og fødder; vær tro; hold mine bud, og I skal arve himmeriges rige« (L&P 6:34, 36-37).

Forenede og arbejdende hånd i hånd skal vi gå fremad som tjenere for den levende Gud og udføre hans elskede Søns, vor Mesters værk, ham, som vi tjener, og hvis navn vi søger at herliggøre.

Jeg gentager, at dette er den Almægtiges værk. Han lever, vor Fader og vor ven. Det er vor Forløsers værk, han, som af ufattelig kærlighed gav sit liv for os hver især. Det er et guddommeligt værk genoprettet gennem en udvalgt profet. Det er et værk, som vi indvier vores liv til, mens vi nedkalder udsøgte velsignelser over jer, vore fæller. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Mødet søndag eftermiddag
Den 2. april 1995

En udvalgt kvinde

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

Med al den forvirring, der hersker i verden i dag om kvindens rolle, står søster Hinckley som et værdigt forbillede for dem, som stadig kæmper for at finde den rette balance i livet.

Ægteskabet er en guddommelig institution, skabt af Gud. At opnå succes i hjemmet er en himmelsk udfordring – ingen anden succes kan erstatte den. Men medmindre en mand og hustru lærer at arbejde sammen som ét, kan ægteskabet også være et helvede.

Der er alt for mange ulykkelige ægteskaber i verden i dag. Der er for mange ægteskaber, som ikke holder og ender før tiden i skilsmisse. Der er for mange børn, som stille lider af mangel på støtte og omsorg, fordi deres forældres ægteskab er ulykkeligt eller opløst.

Før Gud skabte kvinden, vidste han, at mennesket ikke burde være alene. Efter skabelsen af Eva, den første kvinde, oprettede Herren ægteskabet og instruerede derpå den første mand, Adam: »Derfor forlader en mand sin far og mor og binder sig til sin hustru, og de bliver ét kød« (1 Mos 2:24).

Adam lærte, at ægteskabets bånd er stærkere end noget andet familiebånd. De hellige ægteskabsbånd opfordrer til enighed, troskab, respekt og gensidig støtte. Vi ved fra skrifterne, at Adam og Eva lærte denne lektie. På den tid, hvor de blev uddrevet af haven, står der, »at Adam begyndte at dyrke jorden og at have herredømme over alle markens dyr og at spise sit brød i sit ansigts sved, som jeg, Herren, havde befalet ham. Og Eva, hans hustru, arbejdede også med ham« (Moses 5:1).

Intet enkelt problem er årsag til større bekymring blandt Kirkens ledere og nationernes ledere end den alarmerende vækst i opløste ægteskaber i dag. Statistikker viser, at stærke ægteskaber skaber stærke familier. Opløsningen af familien er årsag til alvorlige sociale problemer, som ødelægger vores samfund – bl.a. større fattigdom, forbrydelser og ungdomskriminalitet.

Foreningen af mand og hustru er ikke noget, der skal behandles letsindigt. Ægteskabspagten er afgørende, for at Herren kan nå sine guddommelige mål. Herren har til stadighed erklæret, at hans guddommelige love blev givet for at sikre og beskytte den hellige forening af mand og hustru.

Meget af det, vi lærer som medlemmer af Kirken, skyldes eksempler. Vi lærer lige så meget af vore profeter ved det, de gør, som ved det, de siger. Ved at betragte præsident Kimball, præsident Benson og præsident Hunter har Kirkens mænd lært utroligt meget om, hvordan de bør behandle deres hustru – med mildhed, venlighed og hengivenhed. Kirkens kvinder har lært en tilsvarende lektie, når de betragtede disse store profeters hustruer. De lærte, hvordan de kunne være en velafbalanceret og dygtig person, mens de forblev en støtte og hjælp for deres mand. Det smukke forhold mellem præsident og søster Hinckley er for både mænd og kvinder i Kirken et smukt eksempel at betragte og følge.

Der vil blive sagt, skrevet og optegnet meget om præsident Hinckley i den tid, han præsiderer over Kirken. Meget mindre vil blive skrevet om hans ægtefælle Marjorie. Til jer, som ikke har haft lejlighed til at møde søster Hinckley, vil jeg gerne fortælle noget om hende. Hun har været og vil fortsat være et stort eksempel for kvinderne i Kirken og i verden. Hun er en loyal støtte og ledsager for vores præsident.

Søster Hinckleys rødder stikker dybt i den rige pionermuld, hvilket har efterladt et uudsletteligt mærke i hendes liv og karakter. Hun skrev dette om sin oldefar:

»En smuk søndag morgen i efteråret 1841 gik min oldefar, William Evans, som dengang var 16 år, ned af gaden i Liverpool i England på vej til kirke. Pludselig hørte han sang, som begejstrede ham mere end alt an-

det, han havde hørt tidligere. Han fulgte lyden ned i en smøge og op af nogle vakkelvorne trapper ind i et lokale, hvor nogle få mennesker afholdt et møde. John Taylor, som senere blev præsident for Kirken, og som havde en smuk tenorstemme, sang. Sangen var så smuk, at William blev for at høre prædikenen.

Da William kom hjem, blev han irettesat af sin storebror David for ikke at stå på sin sædvanlige plads i koret. Da William blev bedt om at forklare sin opførsel, svarede han: 'Jeg har været, hvor du burde have været, og jeg er ikke tilfreds, før I alle hører den vidunderlige sandhed, som jeg har hørt denne formiddag.'

William og David blev omvendt til evangeliet, og de var derpå med til at omvende andre familiemedlemmer« (*Ensign*, juli 1981, s. 48).

Søster Hinckley bemærkede: »Jeg synger aldrig Kirkens salmer uden at huske, at det var salmesang, der åbnede evangeliets dør for min familie og gjorde det muligt for mig at kunne nyde alle de velsignelser, der har fulgt siden« (s. 48).

Præsident Hinckley fortalte ved genindvielsen af templet i Manti følgende historie om søster Hinckleys bedstefar (femte session, 15. juni 1985). Han sagde:

»I går morges, da søster Hinckley og jeg ankom, blev vi ført hen til templets østlige dør. Jeg formoder, de ønskede at få os ind uden problemer. Men under alle omstændigheder blev vi ledsaget til den østlige tempeldør, og døren blev åbnet (der er to døre, faktisk to par), men den, vi kom gennem, blev der åbnet – en meget, meget stor og tung dør – godt tre tommer tyk. Smukt forarbejdet, smukt sat sammen og ophængt på kraftige hængsler. Og det var en meget rørende oplevelse, fordi det var hendes bedstefar, gift, med et barn og et andet på vej, der placerede disse døre på deres hængsler, da han var 24 år gammel. I forbindelse med ophængningen af disse meget tunge døre fik han brok, som blev indeklemt brok. Han led af forfærdelige smerter i flere dage og døde så. Helt bogstaveligt en martyr for troen, som havde fået ham til at arbejde på dette tempel som møbelsnedker i lange perioder, hvor han som kompensation kun fik et pund smør eller et dusin æg nu og da.«

Vi får i disse to historier om søster Hinckleys forfædre et glimt af hendes baggrund og enestående karakter. For ser I, søster Hinckley har den samme åbenhed for Ånden som hendes oldefar og det samme forhold til arbejde og ofre som sin bedstefar.

I årenes løb har min hustru og jeg været privilegeret ved at rejse sammen med præsident og søster Hinckley på mange opgaver. På vores rejser har vi altid oplevet søster Hinckley som positiv og i godt humør. Hendes entusiasme og støtte opmuntrer helt klart hendes mand. Rejserne har ofte været lange og trættende. Rejseplanerne har ikke altid været ideelle. Indkvarteringen har ikke altid været fire-stjernet, nogle gange langt fra. Men midt i forvirringen, ubehaget og vanskelighederne har søster Hinckley bevaret sin ro og sin medfødte glade natur. Hver gang vi træder ud af et fly for at hilse på de hellige et nyt sted, er hendes venlige og kærlige ånd smittende. Hun har sat en standard for at støtte sin mand som præstedømmeleder, som virkeligt bringer det bedste frem i dem begge.

Søster Barbara Smith kom med denne observation, da præsident og søster Hinckley ledsaget af deres børn fejrede deres guldbryllup, mens han udførte en opgave: »På en typisk aften er præsident Hinckley udmattet efter en dag med møder herunder aftenmåltidet med lokale ledere. Søster Hinckley deltager i samtalen med sin mand og lederne en tid og smutter derpå stille væk for at sikre sig, at alt er vel med familien.

Man kan i dette fornemme den omhyggelige måde, hvorpå søster Hinckley i årenes løb har været i stand til at dække sine børns behov og samtidig støtte sin mand i hans vigtige rolle i arbejdet i vor Faders rige« (Barbara B. Smith og Shirley W. Thomas, *Women of Devotion*, Salt Lake City: Bookcraft, 1990, s. 5).

Hvilket eksempel hun er for hustruer til præstedømmeledere over hele verden!

Selv med presset fra tjeneste i Kirken væltet over familien Hinckley har søster Hinckley altid bevaret en balance mellem sine to evige kaldelser – som hustru og som mor. Hendes succes i rollen som mor fremgår tydeligt af børnene – Dick, Clark, Kathleen, Virginia og Jane. Hvert af disse børn gør deres forældre ære. Søster Hinckley har sagt dette om at være mor:

»Det er mødre til små børn, jeg gerne vil tale til først. Disse er gyldne år for dig. Det er år, hvor du sikkert vil udføre det vigtigste arbejde i dit liv. Ønsk ikke årene væk, hvor du passer små børn. Livet er det, der sker med dig, mens du lægger andre planer. Det er en tid, hvor du har store muligheder for at opbygge riget. Når du lærer dine børn at elske deres himmelske Fader, har du udført noget af det største, du nogensinde vil gøre. Hvis du kan være hjemmegående, så vær taknemmelig for det. Hvis ikke, må du gøre det, der er bedst for dig. Jeg har aldrig følt behov for at undskylde min rolle som fuldtids-hjemmegående. Det er meget travle dage for dig. Jeg har set kvinder i alle situationer – kinesiske kvinder, der reparerede veje, europæiske kvinder, der arbejdede på markerne, asiatiske kvinder, der fejede gader – men det er min overbevisning, at ... mormonkvinder er blandt de mest arbejdende kvinder i verden. De planter haver, konserverer, syr og finder tilbud. De arbejder for velgørende formål. De bringer mad til nybagte mødre og syge i deres nabolag. De tager sig af deres forældre. De bestiger bjerge med primaryspejdere, går til deres børns sportsaktiviteter, sidder på klaverbænken, mens datteren øver sig, besøger templet og bekymrer sig over at få deres dagbog ført ajour. Mit hjerte svulmer af stolthed, når jeg ser dem komme ind i kirken om søndagen, nogle så tidligt som kl. 8.30 om morgenen – deres børn er alle rene og skinner, deres arme fyldt med materialer, når de er på vej til klasser, hvor de vil undervise andre kvinders børn. De gør rent i deres hjem med kun lidt eller ingen hjælp, hvorpå de forsøger at være skønheden i deres mands liv, når han kommer hjem om aftenen.

Men husk, mine kære unge venner, at I nu udfører det værk, som Gud ønsker, at I gør. Vær taknemmelig for muligheden« (»Building the Kingdom from a Firm Foundation,« i Mary E. Stovall og Carol Cornwall Madsen, red., *As Women of Faith: Talks Selected from the BYU Women's Conferences*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1989, s. 5).

Moderskabet er den ædleste og største af alle kaldelser.

Søster Hinckley, du er en inspiration for os alle. Du søger flittigt de sandheder, som Herren har åbenbaret for vores vækst og udvikling her i livet på jorden. Dit ønske om at kende disse sandheder har holdt dig travlt beskæftiget med at studere evangeliet. Når der har været mulighed for det, har du regelmæssigt tilmeldt dig institutklasser for at uddybe din viden. Den viden er tydelig, når du taler til og underviser de hellige. Den er især tydelig, når du står foran grupper af fuldtidsmissionærer. Her er du i dit es. Du inspirerer dem, og hvor de dog reagerer på dine instruktioner.

Med al den forvirring, der hersker i verden i dag om kvindens rolle, står du som et værdigt forbillede for dem, som stadig kæmper for at finde den rette balance i livet. Gid de må lytte, når du erklærer, at det er dejligt at være 80 år, for du kan se tilbage på et liv fyldt med præstationer, vækst, forståelse, tro, støtte og opfyldelse af ønsker. Du har udtalt:

»I modsætning til rygtet *er* dette gyldne år, hvis man har et rimeligt godt helbred. Mine kære jævnaldrende, i denne alder behøver vi ikke mere at konkurrere med nogen. Vi behøver ikke at bevise noget. Vi kan bare nyde det hele. Hvor mange af jer har fortalt jeres børn, hvor vidunderligt det er at have denne alder?« (»Building the Kingdom,« s. 10).

Præsident Hinckley kom med denne kompliment til dig, da De Tolv Apostles Kvorum samledes i templet i Salt Lake City den dag, hvor han blev ordineret og indsat som Kirkens præsident. I det, jeg husker, sagde han: »Hun er en kvinde med stor tro. Hun er en vidunderlig mor. Hvor jeg dog elsker hende.«

Søster Hinckley, du er et vidunderligt eksempel for os alle.

Må Herren fortsat velsigne dig med et godt helbred og et langt, langt liv.

Må hver af os fange den begejstrede følelse, du har for vor Herres og Frelsers evangelium, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Find tilgivelse

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

Omvendelsens skridt ... frembringer renhed, fred i sindet, selvrespekt, håb og til sidst en ny person med et fornyet liv og en mangfoldighed af muligheder.

For nylig så jeg, da jeg kørte på en ukendt vej, et stort midlertidigt vejskilt, som sagde: »Dårlig vej forude«, og det var sandt. Hvis jeg ikke var blevet advaret, ville den oplevelse være endt galt. Sådan er livet. Det er fyldt med ujævne steder. Nogle er prøvelser, som skal gøre os stærkere. Andre skyldes vores egen ulydighed. Nyttige advarsler i vores tilværelse kan også redde os fra ulykke. En dårlig vej præsenterer de samme forhindringer for hver eneste rejsende, indtil andre reparerer dem. Livets landevej er anderledes.

Vi møder hver især enestående udfordringer, som er beregnet til at give os udvikling. Forkerte valg kan også skabe flere forhindringer på vejen. Men vi har stadig evnen til at jævne vejen, til at fylde hullerne og til at forskønne vores vej.

Processen hedder omvendelse; målet er tilgivelse.

Hvis I har ignoreret advarslerne, og jeres liv er blevet beskadiget eller standset på grund af en dårlig vej, så er der mulighed for hjælp. Derigennem kan I forny og genopbygge et beskadiget liv. I kan begynde forfra og ændre kurs fra en nedadgående, snoet og skuffende vej til supermotorvejen til fred og lykke.

Jeg ønsker at hjælpe jer med at finde den hjælp. For at gøre det, er det nødvendigt at give jer lidt baggrundsinformation, der vil gøre dette middel mere logisk og give trinene bedre mening.

Ethvert forkert valg, vi træffer, enhver synd, vi begår, er et brud på en evig lov. Det brud medfører normalt negative følger, som vi ret hurtigt genkender. Der er også andre konsekvenser af vore handlinger, som vi måske ikke er opmærksomme på. De er imidlertid lige så virkelige. De kan have en enorm effekt på kvaliteten af vores liv her og vil helt sikkert få stor virkning på livet herefter. Vi kan af os selv intet gøre for at opfylde retfærdighedens krav ved brud på en lov, der er evig. Medmindre retfærdighedens krav betales, vil vi hver især lide uendelige negative konsekvenser.

Kun Jesu Kristi liv, lærdomme og især forsoning kan befri os fra en ellers umulig situation. Vi har alle begået fejl, store eller små, som vil holde os borte fra Guds nærhed, hvis de ikke løses. Af denne årsag er Jesu Kristi forsoning den allervigtigste begivenhed, der nogensinde er sket eller vil ske. Denne uselviske handling med uendelige konsekvenser blev udført af en enkelt storslået person og har evige virkninger for hver eneste af vor himmelske Faders sønner og døtre – uden undtagelse.[1] Den knuser dødens bånd. Den berettiger, at vi bliver endelig dømt af Mesteren.[2] Den kan forhindre en evighed under djævelens kontrol.[3] Den åbner portene til ophøjelse og evigt liv for alle, som kvalificerer gennem omvendelse og lydighed.[4]

Forløseren kan retfærdigvis betale vores personlige behov og skænke tilgivelse gennem omvendelsens nådefulde vej.[5] En fuldstændig omvendelse er absolut nødvendig, for at forsoningen kan udføre sit fuldstændige mirakel i jeres liv. Når vi forstår forsoningen kan vi se, at Gud ikke er et jaloux væsen, som fryder sig over at forfølge dem, der træder ved siden af. Han er en fuldstændig fuldkommen, barmhjertig, forstående, tålmodig og tilgivende Fader. Han er villig til at bønfalde, rådgive, styrke, opløfte og forstærke. Han elsker hver af os så meget, at han var villig til at lade sin fuldkomne, syndfri, absolut lydige og totalt retfærdige Søn opleve ubeskrivelige pinsler og smerte samt give sig selv som et offer for alle.[6] Gennem forsoningen kan vi leve i en verden, hvor der er absolut retfærdighed i dens sfæ-

re, så der kan være orden i verden. Men den retfærdighed er mildnet gennem barmhjertigheden, som opnås ved lydighed mod Jesu Kristi lærdomme.

Hvem af os har ikke behov for omvendelsens mirakel? Uanset om vores liv er let plettet eller voldsomt forvrænget på grund af fejltrin, er principperne for helbredelse de samme. Længden og omfanget af behandlingerne er afhængige af forholdene. Vores mål må bestemt være tilgivelse. Den eneste mulig vej til det mål er omvendelse, for der står skrevet: »*At der ikke findes nogen anden vej eller noget andet middel, hvorved menneskene kan blive salige uden ved Jesu Kristi forsonende blod* …

Herren … skulle ikke komme og forløse sit folk *i* deres synder, men forløse dem *fra* deres synder. Og ham er givet magt af Faderen til at forløse dem *fra* deres synder *gennem omvendelse*.«[7]

Lydighed og tro på Frelseren giver jer styrke til at modstå fristelse. Helaman belærte: »Det er på vor Forløsers klippe, på Kristus, Guds Søn, I må bygge jeres grundvold, så at når djævelen sender sine mægtige vinde … ja, når al hans hagl og frygtelige uvejr skal ramme jer, at det da ingen magt skal få over jer til at drage jer ned i … den evige pines afgrund på grund af klippen, som I er bygget på, hvilken er en sikker grundvold … som menneskene ikke kan falde på, dersom de bygger derpå.«[8]

Tilgivelse kommer gennem omvendelse. Hvad er omvendelse? Hvordan opnås den? Hvad er dens konsekvenser? Disse virker måske som enkle spørgsmål, men det er klart, at mange ikke ved, hvordan man kan omvende sig.

I *Tilgivelsens mirakel* giver Spencer W. Kimball en fortræffelig vejledning til tilgivelse gennem omvendelse. Den har hjulpet mange med at finde vejen tilbage. Han identificerer fem væsentlige elementer i omvendelse.

Sorg for synd: Studér og overvej for at afgøre, hvor alvorlig Herren anser din synd for at være. Det vil bringe en lægende sorg og anger. Det vil også medføre et oprigtigt ønske om forandring og villighed til at underkaste sig ethvert krav for tilgivelse. Alma lærte: »Retfærdigheden fremkommer med alle dens krav, og nåden gør ligeledes fordring på alt, hvad der tilhører den; og således bliver ingen salige, uden de, der oprigtigt angrer.«[9]

Aflæggelse af synd: Dette er en ufravigelig, permanent beslutning om ikke at gentage overtrædelsen. Ved at holde fast ved denne beslutning behøver vi aldrig at føle den bitre eftersmag af den synd igen. Husk: »Men til den sjæl, som synder, skal de tidligere synder vende tilbage.«[10] Joseph Smith erklærede: »Omvendelse er noget, man ikke kan drive spøg med hver dag. Daglig overtrædelse og daglig omvendelse er ikke det, der behager Gud.«[11]

Bekendelse af synd: Man skal altid bekende sine synder for Herren. Hvis det er alvorlige synder som umoralitet, skal de også bekendes til en biskop eller stavspræsident. Prøv at forstå, at bekendelse ikke er omvendelse. Det er et nødvendigt skridt, men det er ikke i sig selv tilstrækkeligt. Delvis bekendelse ved at nævne mindre synder vil ikke hjælpe dig med at løse en mere alvorlig og skjult overtrædelse. Afgørende for tilgivelse er villighed til fuldt ud at afsløre for Herren og, hvor det er nødvendigt hans præstedømme-dommer, *alt*, hvad du har gjort. Husk: »Den, der vil skjule sine overtrædelser, går det ikke godt, men den, der bekender dem og holder op med dem, finder barmhjertighed.«[12]

Kompensation for synd: Man må så vidt muligt genoprette alt, der er stjålet, beskadiget eller besmittet. Villig kompensation er et konkret tegn for Herren på, at man har besluttet sig for at gøre alt i sin magt for at omvende sig.

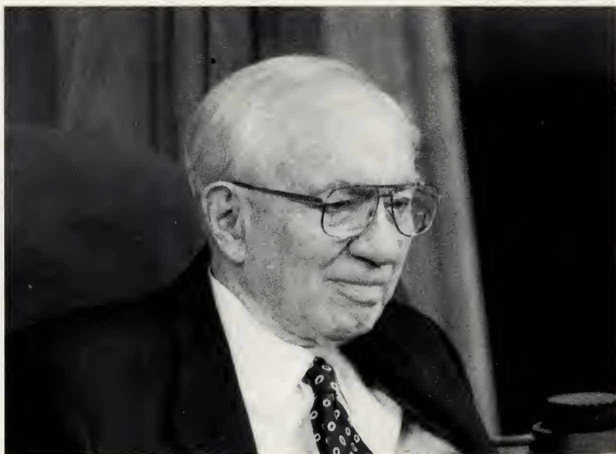
Lydighed over for *alle* befalingerne: Fuld lydighed bringer evangeliets fulde kræfter ind i dit liv med styrke til at fokusere på aflæggelse af bestemte synder. Det omfatter meget, som du måske ikke indledningsvis betragter som en del af omvendelse, som at overvære møder, betale tiende, tjene andre og tilgive andre. Herren har sagt: »Dog skal den, der omvender sig og *holder Herrens befalinger, tilgives*.«[13]

Jeg vil tilføje et sjette trin: Anerkendelse af Frelseren. Af alle de nødvendige skridt til omvendelse vidner jeg om, at det allervigtigste for dig er at have en overbevisning om, at tilgivelse kommer på grund af Forløseren. Det er afgørende at vide, at du kun kan blive tilgivet på hans betingelser. Bemærk Almas erklæring: Jeg var »i den bitreste kval og sjæleangst; og først da jeg råbte til den Herre Jesus Kristus om nåde, fik jeg forladelse for mine synder. Men jeg råbte til ham og fik fred i sjælen.«[14] Du vil få hjælp, når du udøver *tro på Jesus Kristus*.[15] Det vil sige, at du stoler på ham og stoler på hans lærdomme. Satan ønsker, at du tror, at alvorlige overtrædelser ikke kan overvindes helt. Frelseren gav sit liv, således at følgerne af al overtrædelse kan lægges bag os, bortset fra udgydelse af uskyldigt blod og fornægtelse af Helligånden.

Frugten af virkelig omvendelse er tilgivelse, som åbner døren til at modtage alle de pagter og ordinanser, der findes på denne jord, og nyde de deraf følgende velsignelser. Når en person, der har omvendt sig, bliver døbt, er alle tidligere synder tilgivet, og de behøver ikke at blive husket. Når omvendelse er fuldstændig, og man er blevet renset, kommer der et nyt syn på livet og dets storslåede muligheder. Hvor storslåede er ikke Herrens løfte: »Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu.«[16] Herren er og vil altid være tro mod sine ord.

Trøst dig ikke med, at dine overtrædelser ikke er kendt af andre. Det svarer til en struds, der har begravet sit hoved i sandet. Den ser kun mørke og føler sig godt skjult. I virkeligheden er den ufatteligt iøjnefaldende. Tilsvarende ses alle vore gerninger af vor Fader i Himlen og hans elskede Søn. De ved alt om os.

Hor, utugt, homoseksuelle handlinger og andre afvigelser, der i alvor nærmer sig disse, er ikke acceptable, alternative levemåder. De er alvorlige synder. At begå fysisk og seksuelt misbrug er alvorlige synder. Sådanne alvorlige synder kræver megen omvendelse for at blive tilgivet. Præsident Kimball lærte: »Enhver tilgivelse er betinget. Plasteret må være lige så stort som såret. Fasten, bønnerne, ydmygheden må være lige så stor eller større end synden.«[17] »Det er utænkeligt, at Gud tilgiver alvorlige synder efter nogle få anmodninger. Han vil sikkert vente, til der har været en lang, varig omvendelse.«[18]

Præsident Gordon B. Hinckley.

Hvis du har overtrådt alvorligt, vil du ikke finde nogen varig glæde eller trøst i det, du har gjort. At undskylde en overtrædelse ved at skjule den kan synes at løse problemet, men det gør det ikke. Fristeren har til hensigt at offentliggøre dine mest pinlige handlinger, når det kan skade dig mest. Løgne væver et mønster, der bliver stadig strammere og bliver en fælde, som Satan vil udløse for at skade dig.

Sommetider er omvendelsens skridt i begyndelsen vanskelige og smertefulde ligesom rensningen af et stykke beskidt tøj. Alligevel frembringer de renhed, fred i sindet, selvrespekt, håb og til sidst en ny person med et fornyet liv og en mangfoldighed af muligheder.

Skriften vil hjælpe dig med at vide, hvad du skal gøre: »Ikke desmindre fastede og bad de ofte og blev stærkere og stærkere i deres ydmyghed, så at sjælen opfyldtes af glæde og trøst … på grund af deres hjerters hengivenhed for Gud.«[19]

Afsluttende opfordrer jeg af hele mit hjertes mildhed og oprigtighed hver enkelt af jer til omhyggeligt at gennemgå jeres liv. Er I afveget fra de standarder, som I ved, bringer lykke? Er der et mørkt hjørne, der trænger til at blive renset ud? Gør I nu noget, som I ved er forkert? Fylder I jeres sind med urene tanker? Når det er fred og ro, og I kan tænke klart, fortæller jeres samvittighed da, at I skal omvende jer?

Omvend jer, for at opnå fred nu og evigtvarende lykke. Åben jeres hjerte for Herren og bed ham om at hjælpe jer. I vil opnå tilgivelsens velsignelse, fred og kundskab om, at I er blevet renset og gjort hel. Find mod til at bede Herren om styrke til at omvende jer *nu*. Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om, at Jesus Kristus er Forløseren. Jeg ved, at han lever. Jeg bærer vidnesbyrd om, at han personligt elsker jer og vil hjælpe jer.

Modtag tilgivelse ved at omvende jer *nu*. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Se Mosiah 5:10-13.
2. Se 2 Nephi 2:10.
3. Se 2 Nephi 9:7-9.
4. Se 2 Nephi 2:5-8.
5. Se Alma 42:15.
6. Se Helaman 5:9.
7. Helaman 5:9-11; fremhævelse tilføjet.
8. Alma 42:24.
9. Alma 42:24.
10. L&P 82:7.
11. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 175.
12. Ordsp 28:13.
13. L&P 1:32; fremhævelse tilføjet.
14. Alma 38:8.
15. Se Alma 11:40, 2 Nephi 9:22-24.
16. L&P 58:42.
17. *Tilgivelsens mirakel*, s. 310.
18. *The Teachings of Spencer W. Kimball, red. Edward L. Kimball*, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, s. 85.
19. Helaman 3:35.

Højtideligholdjeres pagter

Søster Bonnie D. Parkin
Andenrådgiver i Unge Pigers præsidentskab

Pagter hjælper mig med at fokusere på det større perspektiv og ikke kun det umiddelbart nærværende ... Pagter hjælper mig med at påvirke andre positivt. Mine pagter kan ikke forhandles.

Præsident Hinckley, som leder for Kirkens unge piger, tillad mig da at tale for dem og sige, at vi elsker, støtter og opretholder dig som vores profet.

Kære brødre og søstre, at stå her så hurtigt efter min kaldelse er som at blive kastet i en bjergsø med iskoldt vand – jeg forsøger stadig at komme mig over chokket. Ser I, jeg er mor til fire sønner. Ja, det er rigtigt. Sønner. Man skulle tro, at jeg blev kaldet som spejderleder for primarydrenge. I stedet er mit mangeårige ønske om døtre blevet opfyldt to gange. Første gang med fire fantastiske svigerdøtre, og anden gang med en halv million unge piger over hele verden. Hver især er enestående og personligt kendt af vor himmelske Fader. Hvordan ved jeg dette? Fordi vor himmelske Fader har udstrakt sin kærlige hånd fra himlen for at holde om og hjælpe *mig*, Bonnie Parkin. Fordi lyset fra hans Søn har varmet min sjæl. Fordi jeg har aflagt løfter, indgået pagter, som har forandret mit liv, mens jeg har holdt dem.

Har pagter fornyet jeres liv? Højtideligholder I dem?

For nylig rejste vi til Pasadena i Californien til velsignelsen af vores første barnebarn, Jordan Emily. Det var en enestående oplevelse af to grunde: For det første troede min mand og jeg, at en Parkin ikke kunne få piger. Og for det andet var denne velsignelse det første officielle skridt i hendes liv på jorden som datter af Gud. Vi føler stor glæde, når vi ser frem til de muligheder, hun har her.

Jordan var heldig. Hun blev født hos forældre, der var beseglet i templet under den nye og evige pagt. Forudsat hendes forældre forbliver trofaste over for denne aftale, vil Jordan nyde godt af de pagter ved at være i et hjem, der for det meste er fyldt med fred, kærlighed, beskyttelse og forståelse. At være født i pagten er ikke et privilegium for alle medlemmer af Kirken, men velsignelserne ved indgåelse af pagter er åbne for alle, der er værdige dertil.

Vi håber, at lille Jordans liv som trofast sidste dages hellig vil udvikle sig fra en baby, der modtager en præstedømmevelsignelse, til et Guds barn, der modtager dåbspagter, til en ung pige, der holder disse første løfter og forbereder sig til at være værdig og egnet til at indgå og holde hellige pagter, til en kvinde, der indgår tempelpagter, til en hustru, der besegles med forjættelsens Helligånd, og endelig til en ophøjet datter, som vender hjem til vor himmelske Faders åbne arme. Det er vores rejse som hellige.

Vi taler så ofte om at indgå og holde pagter, men præcis hvad betyder det? Ved dåben viser vi, at vi er »villige til at bære hinandens byrder, så de bliver lette ... sørge med dem, som sørger ... trøste dem, der har trøst behov og stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder« (Mosiah 18:8-9). Og det er kun begyndelsen! I templet indgår vi endvidere pagt om at være lydige, at ofre, at holde os selv rene og værdige, at bidrage til udbredelsen af sandheden, at være kyske, at bede, at efterleve evangeliet og at være evigt trofaste.

Vor himmelske Fader kender os personligt. Pagterne, som vi indgår med ham, indgås individuelt. Præsident Howard W. Hunter har sagt: »Det har altid imponeret mig, at Herren tager sig af os personligt, individuelt. Vi gør meget i grupper i Kirken ... men mange af *de væsentlige* ting – de vigtigste – udføres individuelt. Vi velsigner nyfødte enkeltvis, selv om de er tvillinger eller trillinger. Vi døber og bekræfter børn hver for sig. Vi tager nadveren, ordineres til præstedømmet eller gennemgår templets ordinanser som enkeltpersoner – hvor en person udvikler et forhold til vor Fader i Himlen ... *Him-*

len fokuserer på den enkelte, på hver eneste enkeltvis« (»Eternal Investments,« tale til seminar- og institutlærere, 10. februar 1989, s. 4; fremhævelse tilføjet). Disse enkelte forpligtelser indgået direkte med vor himmelske Fader er noget, vi skal højtideligholde og helligholde! Husker I, hvad der skete, da Alma indbød sit folk til at indgå disse pagter? De glædede sig! De »klappede i hænderne af glæde.« Jeg undrer mig over, hvorfor vore pagter så ofte føles mere som forpligtelser end privilegier.

Hvordan havde du det sidste gang, du modtog nadveren? Grundede du over de pagter, der bliver indgået i dåbsbassinnet og i templet? Nadveren gør os i stand til at forny vore pagter. Hvis vi derfor holder disse pagter ærligt og fuldstændigt, kan vi føle os lige så friske og rene, som vi gjorde, da vi blev døbt. Vi kan føle os lige så engageret i en tempelbesegling, som vi gjorde som nygifte. Vi kan føle os lige så elsket af Gud som den søde lille Jordan, da hun modtog sit navn og sin velsignelse. Pagter holder os nye.

Forandrer disse pagter det, I gør til *hverdag*? Det burde de. Selv om det kan være en kamp at holde dem.

Vi hører om hellige, der holder fast ved deres pagter mod selv store odds, og ved at gøre det finder de fornyelse og fred – ikke blot i det tilkommende liv, men i *dette* liv. For ligesom det er vanedannende at bryde pagter, er det vanedannende at holde pagter.

Vi har alle været ofre for ondskab og uretfærdighed, smerte og lidelser. Jeg kender en kvinde, som var et offer. Hendes mand valgte at være hende utro. Hun led, og det gjorde ondt. Det tog mange år, men livet blev bedre, for hun forblev trofast over for sine pagter.

Der er både høje bølger og roligt vand i livet. Som Ether fortæller os: »Håb kommer af tro og er et anker for menneskesjælene, som vil gøre dem sikre og standhaftige, altid rige på gode gerninger til forherligelse af Gud« (Ether 12:4). Pagter forankrer os til en solid klippe, som midt i stormen gør vores løfter *ikke kun meningsfulde for evigheden, men afgørende for dagen i dag.* Har jeres pagter påvirket jer til at synge sangen om den forløsende kærlighed?

Ved et hjælpeforeningsmøde drøftede en gruppe kvinder, hvordan man lærer unge at indgå og holde pagter. En kvinde, som virkelig kæmpede med sin teenage-datter, lyttede, mens kvinderne talte om tro og bøn, om at være et godt eksempel og om skrifterne. Til sidst udbrød hun: »Jeg har prøvet alt det! Og det virker ikke!« Stille tilføjede hun: »Kærlighed er det eneste, der virker for os lige nu.« Denne gode søster stolede på, at hendes pagt om at være kærlig (selv over for hendes datter) på en eller anden måde kunne betyde noget. Og det gør det.

En anden ung pige, Katie, var på lejr. Hun følte sig vred og forladt på grund af overvældende familieproblemer. En leder viste interesse i et forsøg på at leve op til sin hellige kaldelse, og han skrev et kort til hende og sagde: »Jeg elsker dig. Jeg tror på dig. Du har et vidnesbyrd, for jeg har hørt dig bære det på disse måder.« Derpå skrev han disse måder. Kortet kom lige i rette tid; Katie blev styrket til at efterleve *sine* pagter, fordi en anden stræbte efter at efterleve sine.

Mark, en gymnasieelev i mit ward, rejste sig for nylig ved et fastemøde og talte om, hvordan han fandt styrke til at efterleve sine pagter. Han sammenfattede sin opskrift kort og letfatteligt. Han sagde: »Et skriftsted om dagen holder Satan væk.«

Hvad er belønningerne for at holde sine pagter? Den milde kong Benjamin udtalte: »På grund af den pagt, I har gjort, skal I kaldes Kristi børn ... og under dette navn er I blevet frigjort« (Mosiah 5:7-8). Og vi vil »blive forløst af Gud og blive regnet til dem, der hører til den første opstandelse, så vi må have det evige liv« (Mosiah 18:9).

Brødre og søstre, at holde pagterne vil hjælpe jer med at mindes den Ene, som I er forbundet til, og jeres byrder vil blive lettere.

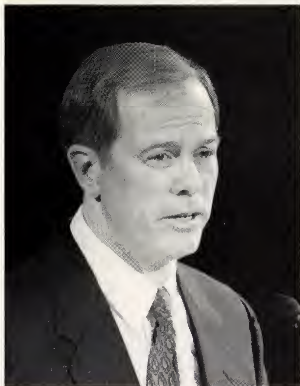
Hvis I er snublet i jeres pagter, så tab ikke modet! Frelseren ønskede så meget, at vi skulle opnå vore forjættelser, at han har sørget for en evigtvarende forløsning. Hvis jeres hjerte ikke synger sangen om den forløsende kærlighed, vend da tilbage til jeres pagter. Prøv at holde dem. Ligesom vores nye barnebarn kan også I være rene. Fornyelsen af jeres pagter vil vække jer ligesom dejligt koldt vand på en varm dag. Husk da på, at millioner af kirkemedlemmer over hele kloden dagligt holder deres pagter imod alle odds. *Det kan I også gøre.*

Hvis I kun husker én ting af det, jeg siger i dag, da husk *at holde fast ved jeres pagter og højtideligholde dem*. Mine pagter er udtryk for min tro; de er grunden til, at jeg står foran jer i dag. Pagter hjælper mig med at fokusere på det større perspektiv og ikke kun det umiddelbart nærværende. Når mine sønner har været på mission, har jeg set pagter fremme Herrens værk. Pagter hjælper mig med at påvirke andre positivt. Mine pagter kan ikke forhandles. De gør retfærdige beslutninger lettere. Jeg beder ydmygt om, at vore pagter må blive en større grund til højtideligholdelse og styrke i vores liv, så vi må vandre oprigtigt og trofast, at når vi mest har brug for Herrens hånd, så vil den være der. Jeg skatter højt de pagter, han har indgået med mig, og håber af hele mit hjerte, at vi alle vil leve trofast efter dem. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Påskebetragtninger

Ældste Andrew W. Peterson
De Halvfjerds

»For Gud har ikke givet os en fej ånd, men en ånd med kraft og kærlighed og besindighed. Skam dig derfor ikke ved vidnesbyrdet om vor Herre« (2 Tim 1:7-8).

Om to uger fejrer vi påske. Vore tanker og følelser vil forhåbentlig fokusere på Jesus Kristus. For mange mennesker vil dette være endnu en påske, som blot kommer og går. For nogle vil denne påske være en tid med meditation, overvejelser og taknemmelighed.

Der er en bestemt påske, som jeg tydeligt husker. Jeg oplevede den for 27 år siden som missionær i det nordlige Argentina. Vores mission havde sendt missionærer ind i det sydlige Bolivia. Denne påskesøndag tilbragte jeg i Quiriza i Bolivia, en lille landsby ved bjergenes fod i Altiplano i det sydlige Bolivia. Jeg husker landsbybeboernes forberedelse til den påske. Stemningen, musikken og følelsen fra den oplevelse husker jeg den dag i dag.

Tidligt om morgenen påskesøndag spurgte ældste Arce mig, om jeg ville ledsage ham på et besøg hos en undersøgerfamilie. Kort efter gik vi ned ad jordveje i en lille landsby med lerhytter på begge sider. Vi besøgte undersøgerfamilien og gennemgik nogle vigtige spørgsmål som: Hvor kommer vi fra, hvorfor er vi her, og hvor skal vi hen. Vi tegnede med vore fingre på jordgulvet. Ånden var tilstede. Vi opfordrede dem til at blive døbt, og de accepterede. Et smukt dåbsmøde blev afholdt samme eftermiddag. Vi døbte i San Juan de Oro-flodens mudrede vande i nærheden. Årstiderne i Sydamerika er modsat her – når det er forår her, er der efterår der.

De, der skulle døbes, forsvandt bag store stakke af nyhøstede majsstængler for hurtigt at dukke frem iklædt smukt, hvidt dåbstøj. Jeg kan stadig for mit indre øje se deres brune hud, sorte hår og strålende smil. Den stærke følelse den påskesøndag bringer stadig tårer til mine øjne, når jeg overvejer Kristi altomfattende invitation til at komme til ham.

For mig, der har tjent som missionær i hans navn blandt disse mennesker, førte det til tanker om Jesus, der talte til sine disciple, mens han var på jorden. Han sagde: »Jeg har også andre får, som ikke hører til denne fold; også dem skal jeg lede, og de skal høre min røst, og der skal blive én hjord, én hyrde« (se John 10:16).

Før vi forlod Quiriza i Bolivia for at vende tilbage til Argentina bad vi en særlig bøn. Sammen med en kær missionærkammerat knælede jeg under stjernerne på en grusfodboldbane, hvor vi på skift udgød vores hjerte for vor himmelske Fader. Vi udtrykte kærlighed og taknemmelighed for folket, for vores missionspræsident og for privilegiet ved at være missionærer. Vi aflagde løfter om at hjælpe folket.

Årene siden min mission har givet muligheder for at opfylde disse missionærløfter. Jeg vendte hjem og blev gift med min skolekæreste, Christine Swensen. Hun er en vidunderlig ægtefælle, og jeg elsker hende højt. Hun arbejdede som sygeplejerske og hjalp mig gennem tandlægestudiet. Da mit studium var ved at være færdigt, og vi havde været gift i seks år, havde vi stadig ingen børn. Så blev en dør åbnet, en mulighed viste sig, og Ashley kom ind i vores liv. Vores kære, dyrebare Ashley.

Et år senere rejste vi til Bolivia for at hente Joshua hjem fra et børnehjem. Han var to år gammel. Jeg kan stadig se den kønne lille dreng komme gående hen mod mig med åbne arme og sige: »Papa, papa.«

Megan kom derpå – mindre end 24 timer gammel, da vi hentede hende hjem. Derpå tilbage til Bolivia efter Daniel, kun fem måneder gammel, da vi holdt om ham for første gang.

Flere år senere sluttede Jennifer sig til vores familie, mens vi præsiderede over Merida-missionen i Mexico – en køn to-uger

gammel pige fra Guatemala født i Mexico. Hun åbnede hjertet hos vore missionærer og medlemmer i det sydlige Mexico. Natalie Joy kom ind i vores familie, tre uger før vores mission sluttede. Hendes mellemnavn Joy (glæde) er en evig påmindelse om det vidnesbyrd, vi modtog om, at hun skulle optages i vores familie.

Efter 16 års ægteskab og seks adoptioner sluttede Anne og Andrew sig helt naturligt til vores familie til deres brødres og søstres store glæde og lykke. Som familie er vi evigt taknemmelige for den besegling, som templet giver medlemmer af Jesu Kristi Kirke mulighed for.

Med de særlige løfter til Herren aflagt under stjernerne i Bolivia ved påsketid i 1968 i tankerne går der ikke en dag, hvor Chris og jeg ikke omfavner vore børn og mærker Guds kærlighed til alle sine børn. Og nu vil denne påske i 1995 ligesom påsken 1968 være en påske, der aldrig vil blive glemt.

For seks måneder siden opretholdt vi som medlemmer af Kirken præsident Howard W. Hunter som den 14. præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg blev ved den konference opretholdt som ny halvfjerdser. I begyndelsen af marts gik præsident Hunter bort. Mit sind er fyldt med minder om ham. Vi vil aldrig glemme præsident Hunters ord til vore børn, da jeg blev indsat: »Vi elsker jer. Vi ønsker, I skal have det rart sammen med os. Vi ønsker, I skal føle det, som om vi var familie.« Efter vores indsættelse gav præsident Hunter, præsident Hinckley og præsident Monson hvert af vores børn hånden – et højt skattet øjeblik. Seks måneder efter den indsættelse står jeg nu foran jer for første gang for at tale som generalautoritet i Tabernaklet.

Og præsident Gordon B. Hinckley er blevet opretholdt som den 15. præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Under et besøg i Sydamerika for 27 år siden talte ældste Gordon B. Hinckley til missionærerne. Han var yngre dengang. Han havde kun tjent som apostel i syv år. Han læste et skriftsted op og udstedte en invitation. Han belærte ud fra det andet brev til Timotheus: »For Gud har ikke givet os en fej ånd, men en ånd med kraft og kærlighed og besindighed. Skam dig derfor ikke ved vidnesbyrdet om vor Herre« (2 Tim 1:7-8).

Ældste Hinckley opfordrede missionærerne til ikke at frygte og ikke skamme sig over deres vidnesbyrd om Jesus Kristus. Hans opfordring rørte som missionær mit hjerte dengang, og det er lige så betydningsfuldt for mig og dig i dag. Herren har oprejst en ny profet; en, som er uden frygt; en, som er fyldt med kraft og kærlighed og med en klar forstand; en, som ved sit eksempel minder os om aldrig at skamme os over vores vidnesbyrd om Herren.

Må dette blive en påsketid fyldt med meditation, overvejelse og taknemmelighed. Må vi beslutte os til at være lydige over for profetiske opfordringer fra dem, der bærer rigets nøgler. En yndlingssalme lyder:

Der er solskin i min sjæl i dag,
mer hellig lys og skøn
end himmelhvælvets lyse lag,
mit lys det er Guds Søn.
(*Salmer og sange*, nr. 149).

Jesus er mit lys. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Et bord omringet af kærlighed

Ældste LeGrand R. Curtis
De Halvfjerds

Tænk på potentiellet i en familie, som knæler om et bord (uden fjernsyn), som beder, anråber om hjælp og takker vor himmelske Fader for modtagne velsignelser.

Der er blevet skrevet meget om hjemmets betydning. Præsident Marion G. Romney har fortalt os »at grunden til samfundets livsfarlige sygdom er familiens ustabilitet«.[1] Vi erkender, at nogle hjem er store, rigt udsmykkede, ja næsten luksuøst. Andre hjem er små og ydmyge, med få møbler. Dog kan ethvert »hjem blive en himmel på jord, hvor vi fyldes med kærlighed – en del af himlen, hvor vi gerne vil være« (*Hymns*, nr. 298) som en af vore elskede salmer minder os om.

Et vigtigt stykke inventar, som findes i de fleste hjem, er et køkkenbord. Det kan være lille, stort eller i form af en skranke, med kun lidt plads til at anbringe mad og køkkenredskaber. Dets primære funktion synes at være et sted, hvor de forskellige familiemedlemmer kan modtage føde.

Ved denne særlige lejlighed, er det mit ønske at henlede jeres opmærksomhed på en dybere og langt vigtigere funktion for køkkenbordet, end blot at være et sted, hvor vi indtager føde for vores fysiske velbefindende.

En familie har almindeligvis to eller flere medlemmer i forskellig alder. Familieenheden har behov for at mødes – helst dagligt – ikke blot for at spise, men også for at bede – tale – lytte – berette – lære – og udvikles sammen. Præsident Gordon B. Hinckley har sagt det så godt: »Min bøn – og jeg ville ønske, jeg kunne udtrykke det mere elegant – er en bøn om at redde børnene. Alt for mange af dem lever med smerte og frygt, ensomt og ulykkeligt. Børn har brug for solskin. De har brug for lykke. De har brug for kærlighed og omsorg. De har brug for venlighed, fornyelse og ømhed. Hvert eneste hjem kan, uden hensyn til husets pris, tilvejebringe kærlige omgivelser, der fører til frelse.«[2]

De fleste familiemedlemmer er underkastet de mange kræfter, der findes i verden uden for hjemmet, såvel som den magtfulde indflydelse fra radio, fjernsyn, video og bånd, som vi bringer ind i hjemmet.

Forestil jer en familie samlet om et bord for at spise – en familie, der taler om evangeliet – taler om talerne og budskaberne ved nadvermødet – som taler om det sidste nummer af *Stjernen* – som taler om skolen med alt hvad den medfører – som taler om generalkonferencen – som taler om søndagsskolens lektier – som lytter til god musik – som taler om Jesus Kristus og hans lærdomme. Listen kunne fortsættes i det uendelige. Ikke blot forældre, men alle familiens medlemmer ville gøre klogt i at lytte omhyggeligt ved bordet, og sikre sig, at alle tilstedeværende har rige muligheder for at deltage.

Tænk på potentiellet i en familie, som knæler om et bord (uden fjernsyn), som beder, anråber om hjælp og takker vor himmelske Fader for modtagne velsignelser – som lærer børn i alle aldersgrupper vigtigheden af en kærlig Fader i himlen. Familiebøn med de små kan sagtens udvikle de ældre, som en dag vil bede med deres familier.

Præsident Thomas S. Monson formulerer det så udmærket: »Herren pålagde os at vi skulle holde familiebøn, da han sagde: Bed altid til Faderen i mit navn i jeres familie, så jeres hustruer og børn må blive velsignet (3 Nephi 18:21).

Følg med mig ind hos en typisk sidste dages hellig familie, der beder til Herren. Far, mor og børnene knæler, bøjer hovedet og lukker øjnene. En behagelig, kærlig, enig og fredfyldt ånd fylder hjemmet. Når faderen hører sin lille søn bede til Gud om, at hans far vil gøre det rette og være lydig mod Herrens befalinger, tror du da, at en sådan far vil finde det svært at leve op til sine elskede søns bøn? Når en teenage-datter hø-

rer sin kærlige mor bønfalde Herren om, at datteren vil blive inspireret ved udvælgelsen af sine venner, samt om at hun må forberede sig til et tempelægteskab, tror I da ikke, at en sådan datter vil søge at ære sin mors ydmyge, oprigtige bøn. Denne mor, som hun elsker så højt. Når far, mor og børn oprigtigt beder om, at familiens sønner vil leve værdigt, så de med tiden vil modtage et kald til at tjene som ambassadører for Herren i Kirkens missionsmarker, begynder vi da ikke at se, hvordan sådanne sønner vokser op med et overvældende ønske til at tjene som missionærer?«[3]

Mange har spurgt: »Hvordan turde du sende dine forældre og dine børn ud i verden hver dag uden at samles og tale med Herren?« Vise forældre vil gennemgå deres tidsplaner og planlægge mindst en gang om dagen, hvor de kan samle familien for at deltage i bønnens velsignelser. Meget hurtigt lærer de små i familien at tage deres tur, og de lærer de dyrebare værdier ved familiebøn.

Jeg har tidligere udtalt, at »hjemmet bør være et lykkeligt sted, fordi alle prøver at gøre det lykkeligt. Det siges, at lykke skabes i hjemmet, og vi bør bestræbe os på at gøre vore hjem lykkelige og behagelige for os selv og for vore børn. Et lykkeligt hjem er centreret om evangeliets lærdomme. Det kræver en konstant og omhyggelig indsats fra alle involverede.«[4]

En travlt optaget teenager i en større familie kiggede over al den tid, der gik med den daglige familiebøn. Da den vise mor bad næste gang udelod hun med vilje at nævne navnet på det barn, der klagede. Da bønnen var ovre, sagde det travle barn: »Mor, du nævnte ikke mig i din bøn!« Den kærlige mor forklarede, at hun reagerede blot på den fremsatte klage. Det travle barn udbrød: »Udelad ikke mig!«

Se for jer et bord, hvorpå skrifterne ligger åbne fremme. En familie, som taler om de mange sandheder og lektioner, der er at tilegne sig! Dette er i sandhed et bord omringet af kærlighed!

Pædagoger er enige om at børn har behov for at læse mere uden for skolen. Vi kan velsigne vore børn ved dagligt at læse skrifterne med dem – ved køkkenbordet.

At finde et tidspunkt, hvor familien kan mødes ved køkkenbordet, vil måske kræve store tilpasninger og omhyggelig planlægning, men hvad er af større betydning end familiens enhed, familiens åndelige vækst, end de broer der opbygges mellem familiemedlemmerne, når de taler, lytter og debatterer, alle omgivet af kærlighed. Vores største succes er simpelthen at forsøge – igen og igen. Der findes mange kræfter i verden i dag, der forsøger at formindske familiens og hjemmets betydning. Vise forældre stræber efter at styrke familiebåndene, øge åndeligheden i hjemmet samt fokusere på Jesus Kristus og på tempeltjeneste. Præsident Howard W. Hunter har fortalt os: »Jeg beder om, at vi vil behandle hinanden med mere venlighed, mere høflighed, mere ydmyghed og tålmodighed og mere tilgivende. For det andet og i den samme ånd opfordrer jeg også Kirkens medlemmer til at bruge Herrens tempel som det store symbol på deres medlemskab og den himmelske ramme for deres pagter. Det er mit hjertes inderligste ønske, at hvert eneste medlem af Kirken vil være værdigt til at komme i templet.«[5]

Det råd givet af præsident Hunter kan i høj grad forstærkes ved det, der finder sted rundt om spisebordet.

I vore hjem bør vi behandle andre som Goethe sagde så rammende: »Hvis du behandler en person som han er, vil han forblive, som han er. Men hvis du behandler ham, som om han var, hvad han kunne blive og burde blive, vil han blive det, han burde blive.«[6]

Præsident Boyd K. Packer har sagt: »At bringe noget fra himlen ind i hjemmet vil sikre at familiens medlemmer vil stige til deltagelse i Kirkens aktiviteter. Familieaftenen er selvfølgelig som skabt for dette formål – et møde i hjemmet, der kan organiseres til at passe til ethvert formål, og det er lige så meget et kirkemøde eller kan være, som de møder, der afholdes i kirkebygningen.«[7] Dette råd passer også med det, ældste Dean L. Larsen har fortalt os: »Vore kirkebygninger er ikke de eneste steder, hvor vi kan tilbede. Vore hjem bør ligeledes være steder, hvor vi tilbeder. Det ville være godt, hvis vi hver dag kunne 'gå hjem til kirke.' Der burde ikke være noget sted, hvor Herrens ånd er mere velkommen og lettere tilgængelig end i vore egne hjem.«[8]

Idet vi virker for at opbygge alt dette i vore hjem, gør vi vel i at erindre den vigtige udtalelse, som præsident Harold B. Lee fremsatte: »Husk nu, at det vigtigste af Herrens værk, som I og jeg nogensinde vil komme til at udføre, vil være det arbejde, vi udfører inden for vores eget hjems vægge.«[9]

Det er min bøn i dag, at vi hver især vil se omhyggeligt på vort hjem og på køkkenbordet, og bestandigt stræbe efter at bringe himlen ind i vores hjem og komme til Jesus Kristus. I Jesu Kristi navn. Amen. □

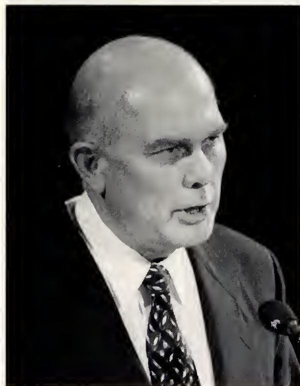
NOTER

1. *Ensign*, februar 1972, s. 57.
2. *Stjernen*, januar 1995, s. 57.
3. *Pathways to Perfection*, (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1973), s. 26.
4. *Stjernen*, januar 1991, s. 11.
5. *Stjernen*, Kirkenyt, august 1994, s. 4, 5.
6. I Emerson Roy West, *Vital Quotations*, (Salt Lake City: Bookcraft, 1968), s. 171.
7. *Ensign*, februar 1972, s. 71.
8. *Stjernen*, januar 1990, s. 58.
9. *Styrkelse af hjemmet*, pjece, 1973, s. 9.

Frafald og genoprettelse

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

Formålet med Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er at hjælpe alle Guds børn med at forstå deres muligheder samt opnå deres højeste mål.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har mange trospunkter fælles med andre kristne kirker. Men vi har forskelle, og de forskelle forklarer, hvorfor vi sender missionærer til andre kristne, hvorfor vi bygger templer foruden kirker, og hvorfor vores tro bringer os så megen lykke og styrke til at klare udfordringerne i livet og i døden. Jeg ønsker at tale om nogle af de vigtige tilføjelser, vores lærdomme giver den kristne tro. Mit emne er frafald og genoprettelse.

Sidste år fandt arkæologer en romersk fæstning og by i Sinaj ikke langt fra Suezkanalen. Selv om den engang var en større by, var dens placering blevet tildækket af ørkensandet, og dens eksistens glemt i århundreder (se »Remains of Roman Fortress Emerge from Sinaj Desert,« *Deseret News*, 6. oktober 1994, s. A20). Fund som disse modsiger den almindelige antagelse, at viden vokser med tiden. Rent faktisk mindskes menneskehedens generelle viden på nogle punkter, når vigtige sandheder bliver forvrænget eller ignoreret og til sidst glemt. Fx var de nordamerikanske indianere på mange områder bedre til at leve i harmoni med naturen, end vores moderne samfund er. Tilsvarende har moderne kunstnere og håndværkere været ude af stand til at genopdage nogle af fortidens overlegne teknikker og materialer som fx fernisen på en Stradivarius-violin.

Vi ville være klogere, hvis vi kunne genoprette viden om nogle væsentlige områder, som er blevet forvrænget, ignoreret eller glemt. Dette gælder også religiøs viden. Det forklarer behovet for den genoprettelse af evangeliet, vi forkynder.

Da Joseph Smith blev bedt om at forklare de væsentligste lærdomme i vores tro, skrev han det, vi nu kalder Trosartiklerne. Den første trosartikel siger: »Vi tror på Gud, den evige Fader, på hans Søn Jesus Kristus og på den Helligånd.« Profeten erklærede senere, at »evangeliets enkle og første principper« omfatter at kende »med vished Guds karakter« (*Times and Seasons*, 15. august 1844, s. 614). Vi må begynde med sandheden om Gud og vores forhold til ham. Alt andet følger af det.

Sammen med resten af kristendommen tror vi på Guddommen bestående af Faderen, Sønnen og Helligånden. Vi bærer imidlertid vidnesbyrd om, at disse tre medlemmer af Guddommen er tre adskilte og separate personer. Vi bærer også vidnesbyrd om, at Gud Faderen ikke kun er en ånd, men er en herliggjort person med et følbart legeme, ligesom hans opstandne Søn, Jesus Kristus, er.

Da dette første gang blev kommunikeret til menneskeheden af profeter, var de lærdomme, vi nu har i Bibelen, »tydelige og klare og aldeles ypperlige og let at forstå« (1 Nephi 14:23). Selv i de overleverede og oversatte udgaver, vi har i dag, bekræfter sproget i Bibelen, at Gud Faderen og hans opstandne Søn, Jesus Kristus, er håndgribelige og adskilte personer. For at citere blot to af mange sådanne lærdomme erklærer Bibelen, at mennesket blev skabt i Guds billede, og den beskriver tre adskilte medlemmer af Guddommen, der var til stede ved Jesu dåb (se 1 Mos 1:27; Matt 3:13-17).

Som kontrast hertil afviser mange kristne tanken om en håndgribelig, personlig Gud og en Guddom med tre adskilte personer. De tror, at Gud er en ånd, og at Guddommen kun er en Gud. Ud fra vores synspunkt er disse begreber tegn på det frafald, som vi kalder det store frafald.

Vi fastholder, at de begreber, der benævnes med vendinger, der ikke kommer fra skriften, som »det ufattelige mysterium om Gud« og »mysteriet om den hellige treenig-

hed«, kan føres tilbage til græsk filosofi. Disse filosofiske begreber forandrede kristendommen i de første par århundreder efter apostlenes død. Filosofferne hævdede fx dengang, at fysisk stof var ondt, og at Gud var en ånd uden følelser eller lidenskaber. Personer med denne overbevisning, herunder lærde mænd, som blev indflydelsesrige nyomvendte til kristendommen, havde svært ved at acceptere de enkle lærdomme i den tidlige kristendom: En enbåren Søn, som sagde, at han var sin himmelske Faders udtrykte billede, og som lærte sine tilhængere at være ét, ligesom han og hans Fader var ét, og en Messias, som døde på et kors og senere viste sig for sine tilhængere som et opstandent væsen med kød og ben.

Kollisionen mellem den spekulative verden i græsk filosofi og den enkle, bogstavelige tro og skikke hos de første kristne skabte voldsom strid, som truede med at øge de politiske forskelle i det splittede romerske imperium. Det ledte kejser Konstantin til at indkalde til det første samlede kirkemøde i 325 e.Kr. Beslutningerne på dette råd i Nikæa forbliver den vigtigste enkeltbegivenhed siden apostlenes død i formuleringen af det moderne kristne begreb om Gud. Den nikænske trosbekendelse fjernede forestillingen om Faderen og Sønnen som adskilte personer ved at definere Gud Sønnen som værende af »samme substans som Faderen«. Andre kirkemøder fulgte, og fra deres beslutninger og fra kirkeledere og filosoffers værker kom en syntese af græsk filosofi og kristen lære, hvori ortodokse kristne i dag har mistet fylden af sandheden om Guds natur og om Guddommen. Konsekvenserne forbliver i de forskellige kristne trosbekendelser, som erklærer Guddommen med kun et væsen, og som beskriver dette enkelte væsen eller Gud som »ufatteligt« og »uden legeme, dele eller lidenskaber«. En af de fremtrædende kendetegn ved læren i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er dens afvisning af alle disse trosbekendelser, der er fremkommet efter Bibelens tilblivelse (se Stephen E. Robinson, *Are Mormons Christians?*, Salt Lake City: Bookcraft, 1991; *Encyclopedia of Mormonism*, red. Daniel H. Ludlow, 4 bind, New York: MacMillan Publishing Co., 1992, opslag: Apostasy; Doctrine; God the Father og Godhead).

Ældste Helvécio Martins fra De Halvfjerds, til højre, sammen med en konferencegæst.

I den proces, vi kalder frafaldet, blev den håndgribelige, personlige Gud beskrevet i Det Gamle og Det Nye Testamente erstattet af den abstrakte, ufattelige gud defineret gennem et kompromis med spekulative principper i græsk filosofi. Teksten i Bibelen forblev den samme, men den såkaldte »skjulte mening« af skriftens ord blev nu forklaret i et sprog fra en filosofi, der var fremmed for troens oprindelse. I filosofiens sprog ophørte Gud Faderen med at være Fader i andet end en allegorisk betydning. Han ophørte med at eksistere som en forståelig og barmhjertig person. Og hans enbårne Søns separate identitet blev opslugt i et filosofisk begreb, der forsøgte at definere en fælles substans og et ufatteligt slægtskab.

Disse beskrivelser af denne religiøse filosofi er bestemt udiplomatiske, men jeg skynder mig at tilføje, at sidste dages hellige ikke overfører sådan kritik til mænd og kvinder, som bekender sig til denne tro. Vi tror, at de fleste religiøse ledere og deres tilhængere er oprigtige troende, som elsker Gud og forstår og tjener ham efter bedste evne. Vi står i stor gæld til de mænd og kvinder, som holdt troens lys og lære i live gennem århundreder frem til vore dage. Vi behøver blot at sammenligne med det mindre lys, der eksisterer blandt mennesker, der er ukendte med Guds og Jesu Kristi navne, for at indse de store bidrag, som kristne lærere har ydet igennem tiderne. Vi ærer dem som Guds tjenere.

Så kom den første åbenbaring. En uskolet dreng søgte kundskab fra den højeste kilde. Han så to personer midt i ubeskrivelig lys og herlighed og hørte den ene sige, mens han pegede på den anden: »Denne er min elskede Søn. Hør ham!« (JS-H 1:17). Den guddommelige undervisning i dette syn indledte genoprettelsen af fylden af Jesu Kristi

evangelium. Gud Sønnen fortalte den unge profet, at alle »trosbekendelser« i kirkerne på den tid »var en vederstyggelighed for ham« (v. 19). Vi bekræfter denne guddommelige erklæring som en fordømmelse af disse trosbekendelser, ikke af de trofaste søgende, som tror på dem. Joseph Smiths første åbenbaring viste, at de fremherskende opfattelser af Guds og Guddommens natur var usande og ikke kunne lede deres tilhængere til den skæbne, Gud ønskede for dem.

Efter en efterfølgende flod af moderne hellig skrift og åbenbaring, erklærede denne moderne profet: »Faderen har et legeme af kød og ben, lige så følbart som et menneskes. Ligeså har Sønnen. Men den Helligånd har ikke et legeme af kød og ben, men er en person, der består af ånd« (L&P 130:22).

Denne tro betyder ikke, at vi påberåber os tilstrækkelig åndelig modenhed til at fatte Gud. Det betyder heller ikke, at vi sætter vore ufuldkomne jordiske legemer lig med hans udødelige, ophøjede væsen. Men vi kan forstå de grundlæggende ting, han har åbenbaret om sig selv og de andre medlemmer af Guddommen. Og den viden er fundamental for vores forståelse af formålet med livet på jorden og vores evige mål som opstandne væsener efter livet på jorden. I den genoprettede Jesu Kristi Kirkes teologi er formålet med livet på jorden at forberede os til at opnå vores fulde muligheder som Guds sønner og døtre – at blive som ham. Joseph Smith og Brigham Young lærte begge, at »intet menneske ... kan kende sig selv, medmindre det kender Gud, og det kan ikke kende Gud, medmindre det kender sig selv« (*Journal of Discourses,* 16:75; se også *The Words of Joseph Smith*, red. Andrew F. Ehat og Lyndon W. Cook, Provo: Religious Studies Center, Brigham Young University, 1980, s. 340). Bibelen beskriver mennesker som »Guds børn« og som »Guds arvinger og Kristi medarvinger« (Rom 8:16-17). Den erklærer også, at »vi lider med ham for også at herliggøres med ham« (Rom 8:17), og at »når han åbenbares, skal vi blive ligesom han« (1 Joh 3:2). Vi forstår disse bibellærdomme bogstaveligt. Vi tror, at formålet med livet på jorden er at erhverve et fysisk legeme samt gennem Jesu Kristi forsoning og ved lydighed mod evangeliets love og ordinanser at kvalificere os til den herliggjorte, opstandne, celestiale tilstand, som kaldes ophøjelse eller evigt liv.

Ligesom andre kristne tror vi på en himmel eller paradiset og et helvede efter livet på jorden, men for os er denne todelte adskillelse af de retfærdige og de ugudelige blot midlertidig, mens de dødes ånder venter på deres opstandelse og endelige dom. De endemål, der følger den endelige dom, er langt mere forskellige. Vores gengivne viden om adskillelsen af de tre medlemmer af Guddommen giver os en nøgle, der hjælper os med at forstå forskellene i opstanden herlighed.

Guds børn vil ved deres endelige dom blive anvist til et herlighedsrige, hvortil deres lydighed har gjort dem egnet.

I sine breve til korintherne beskriver apostlen Paulus disse steder. Han fortalte om et syn, hvor han »blev rykket bort til den tredje himmel« og »hørte uudsigelige ord, som et menneske ikke må udtale« (2 Kor 12:2, 4). Idet han talte om de dødes opstandelse, beskrev han »himmelske legemer«, »jordiske legemer« (1 Kor 15:40) og »legemer som stjernerne« (JSO 1 Kor 15:40), som hver tilhørte en forskellig grad af herlighed. Han sammenlignede disse herligheder med solen, månen og forskellige stjerner (se 1 Kor 15:41).

Vi lærer gennem moderne åbenbaring, at disse tre forskellige grader af herlighed har et forhold til de tre forskellige medlemmer af Guddommen. Den laveste grad er det telestiale hjem for dem, som ikke »modtog ... evangeliet, ej heller Jesu vidnesbyrd, ej heller profeterne« (L&P 76:101), og som må lide på grund af deres ugudelighed. Men selv denne grad har en herlighed, »som overgår al forstand« (L&P 76:89). Dens beboere modtager Helligånden og engles betjening, for selv dem, som har været ugudelige, vil til sidst »arve denne grad af frelse« (L&P 76:88).

Den næste højere grad af herlighed, den terrestriale, »overgår de telestiales herlighed, i glans, i kraft, i magt og herredømme« (L&P 76:91). Det terrestriale er hjemsted for dem, som var »jordens hæderlige mennesker« (L&P 76:75). Dette riges mest fremtrædende egenskab er, at de, som er egnede for terrestrial herlighed, »modtager af Sønnens nærværelse« (v. 77). I vendinger, der er velkendte for alle kristne, kan man sammenligne dette højere rige med himlen, fordi det har Sønnens nærværelse.

I modsætning til den traditionelle kristendom tilslutter vi os Paulus og bekræfter eksistensen af en tredje eller højere himmel. Moderne åbenbaring beskriver den som det celestiale rige – bolig for dem, »hvis legemer er celestiale, hvis herlighed er som solens glans, Guds herlighed« (L&P 76:70). De, der er egnede til dette rige af herlighed, »skal bo i Guds og Kristi nærhed fra evighed til evighed« (L&P 76:62). De, som har opfyldt de højeste krav til dette rige, inklusive trofasthed over for pagter indgået i Guds tempel og ægteskab for evigheden, vil blive ophøjet til en gudlignende tilstand, der omtales som Faderens »fylde« eller evigt liv (L&P 76:56, 94; se også L&P 131; 132:19-20). (Dette mål med evigt liv eller Guds liv bør være velkendt for alle, som har studeret den tidlige kristne lære og tro på guddommeliggørelse eller apoteose). For os er evigt liv ikke en mystisk forening med en ufattelig gud, der er ånd. Evigt liv er et familieliv hos en kærlig Fader i Himlen og med vore forfædre og vore efterkommere.

Teologien i Jesu Kristi gengivne evangelium er omfattende, universelt, barmhjertigt og sandt. Efter den nødvendige oplevelse med et liv på jorden, vil alle Guds sønner og døtre til sidst opstå og gå til et herlighedsrige. De retfærdige – uanset deres nuværende religiøse tilhørsforhold eller tro – vil til sidst gå til et herlighedsrige mere vidunderligt, end nogen af os kan fatte. Selv de ugudelige, eller næsten dem alle, vil til sidst gå til et fantastisk – men lavere – herlighedsrige. Alt dette vil ske på grund af Guds kærlighed til sine børn og på grund af Jesu Kristi forsoning og opstandelse, han, »som herliggør Faderen og frelser hans hænders hele værk« (L&P 76:43).

Formålet med Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er at hjælpe alle Guds børn med at forstå deres muligheder samt opnå deres højeste mål.

Denne kirke eksisterer for at give Guds sønner og døtre midlerne til at komme ind i og opnå ophøjelse i det celestiale rige. Dette er en familieorienteret kirke – i dens lærdomme og i dens skikke.

Vores forståelse af Gud den evige Faders natur og hensigt forklarer vores højeste mål og vores slægtskabsforhold i hans evige familie. Vores teologi begynder med himmelske forældre. Vores højeste mål er at blive som dem. I Faderens nådefulde plan er alt dette muligt gennem Faderens Enbårnes, vor Herre og Frelsers, Jesu Kristi forsoning. Som jordiske forældre deltager vi i evangeliets plan ved at tilvejebringe jordiske legemer for Guds åndelige børn. Fylden af evig frelse er en familiesag.

Det er realiteten af disse storslåede muligheder, der får os til at forkynde vores budskab om den genoprettede kristendom til alle mennesker, selv til gode, aktive kristne med andre trossætninger. Det er derfor, vi bygger templer. Det er den tro, der giver os styrke og glæde til at klare udfordringerne i livet. Vi tilbyder disse sandheder og muligheder til alle mennesker og bærer vidnesbyrd om deres sandhed. I Jesu Kristi navn. Amen.

Vi har et værk at udføre

Præsident Gordon B. Hinckley
Det Første Præsidentskab

Kirken behøver din styrke. Den behøver din kærlighed og loyalitet og hengivenhed. Den behøver lidt mere af din tid og energi.

Mine brødre og søstre, blot et par afsluttende ord. For det første vil jeg gerne sige, at vi har deltaget i et mirakel. Mens jeg har lyttet til alle, der har talt, har jeg bemærket, at der ikke har været gentagelse af noget emne.

Hver eneste mand eller kvinde, som har talt, har valgt sit eget emne. Der er ikke givet opgaver til nogen af talerne om, hvad de skulle sige. Og alligevel passer de alle sammen i en mønster, der er smukt og vidunderligt.

Jeg er Herren dybt taknemmelig for hans mange vidunderlige velsignelser til os. Vi har lyttet til vise og inspirerede råd. Vi er blevet instrueret og vi er blevet opbygget.

For en uge siden blev der afholdt en konference for Unge Piger i dette Tabernakel. Det var inspirerende at se deres ansigter, tusinder af dem. Man kunne ikke se dem uden at få en følelse af fred og vished vedrørende dette værks fremtid. Konferencens tema var en appel til de unge piger om at læse skrifterne.

Jeg ser tilbage på min egen ungdom. Hverken unge mænd eller unge piger læste ret meget i skrifterne på den tid. Hvilken vidunderlig ændring er der ikke blevet tilvejebragt. En ny generation vokser op, som er bekendt med Herrens ord. Selv om de vokser op i verdslige omgivelser fyldt med umoralitet og snavs af enhver art, er vores unge mennesker for det meste i stand til at klare den udfordring at leve i verden uden at tage del i verdens onder. Det samme gælder for de unge mænd som for de unge piger. I aftes var tabernaklet fyldt med fædre og sønner hundredtusindvis var forsamlet i bygninger overalt i Kirken. Det er vidunderligt at føle denne unge generations puls. Selvfølgelig er der nogen, der ikke lever, som de burde. Det har været tilfældet siden det store krig i himlen, beskrevet af Johannes Åbenbareren. Det handlede dengang om handlefriheden, således som det også gør i dag. Der var valg, der skulle træffes, ligesom i dag.

»Og der blev krig i himlen. Mikael og hans engle gik i krig med dragen, og dragen og dens engle tog kampen op,

men kunne ikke stå sig, og de havde ikke længere deres plads i himlen.

Den blev styrtet, den store drage, den gamle slange, som hedder Djævelen og Satan, og som forfører hele verden – styrtet til jorden, og dens engle blev styrtet ned sammen med den« (Åb 12:7-9).

Den gamle kamp fortsætter, kampen uden ende, som skyldes handlefrihed. Nogle vælger desværre det forkerte. Men mange, rigtigt mange, vælger det rette, og blandt dem er der utroligt mange af vore unge mænd og unge piger. De fortjener og behøver vores taknemmelighed. De behøver vores opmuntring. De har brug for den slags eksempler, som vi kan være for dem. Må de blive velsignet i deres stræben efter at leve et dydigt liv, hvor de lærer og vokser i tro og hensigt, »mer nu end før vil vi kæmpe og stride, tro stå til Herren, om end vi må lide« (*Salmer og sange*, nr. 167).

Ved Unge Pigers møde blev der lagt vægt på Almas ord fra det 32. kapitel i Almas Bog. Han belæringer omfatter disse ord: »Men hvis I vil vågne op og bruge jeres evner, prøve mine ord og udøve blot den mindste smule tro« (v. 27).

Mine kære arbejdsfæller, langt flere af os bør vågne op bruge vores evner med hensyn til at forstå de store evige sandheder i Jesu Kristi evangelium. Hver enkelt af os kan gøre det lidt bedre, end vi før har gjort. Vi kan være lidt venligere. Vi kan være lidt mere barmhjertige. Vi kan være lidt mere tilgivende. Vi kan lægge vores fordums svagheder bag os, og gå fremad med fornyet

Ældste L. Tom Perry fra De Tolvs Kvorum og en konferencegæst.

energi og med en ny beslutning om at forbedre verden omkring os, i vore hjem, på vores arbejdsplads og i vores sociale aktiviteter. Vi har arbejde at udføre, du og jeg, ret så meget. Lad os smøge ærmerne op og komme i gang, med en fornyet beslutning, idet vi sætter vores lid til Herren.

Kom, kom, Guds folk, fremad og frygter ej,
kun med mod fremad drag!
Skønt tornestrøet kan synes denne vej,
Gud er med dig hver dag.
(*Salmer og sange*, nr. 16).

Vi kan klare det, hvis vi er bønsomme og trofaste. Vi kan gøre alting bedre, end vi har gjort før.

Kirken behøver din styrke. Den behøver din kærlighed og loyalitet og hengivenhed. Den behøver lidt mere af din tid og energi.

Jeg beder ikke nogen om at give mere på jeres arbejdsgivers bekostning. Vi har en forpligtelse til at være mænd og kvinder af fuldstændig ærlighed og hæderlighed, når det angår den tjeneste, vi yder dem, der beskæftiger os. Jeg beder ikke nogen om at yde mere på familiens bekostning. Herren vil holde jer ansvarlige for jeres børn. Men jeg foreslår, at vi bruger mindre tid på lediggang, på resultatløs kiggen på intetsigende og meningsløse fjernsynsprogrammer. Tiden, vi bruger der, kan anvendes bedre, og konsekvenserne vil være vidunderlige. Det tøver jeg ikke med at forsikre jer om.

Når vi nu, mine brødre og søstre, vender tilbage til vore hjem, lad os da færdes i sikkerhed, i det vi overvejer det, vi har hørt de sidste to dage. Må vi tage hjem med en beslutning om, at vi vil prøve lidt mere at være lidt bedre. Forstå venligst, at vi ikke er uden forståelse for jeres problemer. Vi ved, at mange af jer bærer meget store byrder. Vi anråber Herren på jeres vegne. Vi føjer vore bønner til jeres bønner om, at I må finde løsninger på jeres problemer. Vi velsigner jer, ja, med en apostolsk velsignelse. Vi velsigner jer, at Herren må se på jer med mildhed, at der må være lykke og fred i jeres hjem og i jeres liv, at der må herske en atmosfære af kærlighed og respekt og værdsættelse ægtemænd og hustruer, børn og forældre imellem. Må I »se frem til Gud og leve« (se Alma 37:47) i lykke, i sikkerhed, i fred og i tro. Ved begyndelsen af dette møde sang koret en vidunderlig salme. »Fædrenes rene, stærke tro altid i vore hjerter bo« (*Salmer og sange*, nr. 37). Må Gud velsigne jer, mine elskede fæller i dette storslåede værk, det beder jeg ydmygt om i hans navn, som vi alle tjener, ja, i Herren Jesu Kristi navn. Amen. □

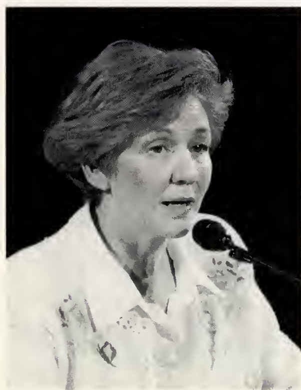

Unge Pigers møde
Den 2. april 1995

At afprøve Guds ord

Virginia H. Pearce
Førsterådgiver i Unge Pigers præsidentskab

Beslut dig, helt for dig selv, til at du vil give dig tid til at læse i skrifterne. Og når du begynder at gøre dette, så læg mærke til, hvilke følelser der følger med.

Slå op i Mormons Bog på Alma, kapitel 31. Profeten Alma tog til Antionums land for at undervise det zoramitiske folk. Mange af zoramiterne ønskede at tilbede Gud, men var forvirrede og modløse.

Alma ønskede, at livet skulle forandre sig for disse gode mennesker.

Han mente, at det at høre og afprøve Guds ord ville være den bedste måde for dem at blive lykkelige og tilfredse.

Han mente, at det at høre ordet faktisk kunne forandre folks sind, hvis de ville afprøve det. Alma kapitel 31, vers 5:

»Og ordets forkyndelse gjorde meget til at få folket til at gøre det, der var retfærdigt; ja, det havde øvet større indflydelse på folkets sind end sværdet eller noget andet, der var hændt dem – derfor mente Alma, at det var nødvendigt at forsøge Guds ords kraft.«

Guds ord er et andet udtryk for »skrifter«.

Alma brugte et sædekorn til at symbolisere ordet. Han lærte de modløse zoramiter, at hvis de ville 'give plads til, at et sædekorn kunne sås i deres hjerter' (Alma 32:28) og så lægge mærke til, om der fulgte gode følelser med, ville de begynde at forstå, og livet ville forandre sig for dem.

Kunne det være en måde at sige: »Beslut dig, helt for dig selv, til at du vil give dig tid til at læse i skrifterne ... Og når du begynder at gøre dette, så læg mærke til, hvilke følelser der følger med.«

Alma belærte derpå, at »når træet begynder at vokse« (Alma 32:37), skal det passes med stor omhu. Kunne det være en måde at sige: »Pas jeres ønske om at læse. Gør nogle ting, som vil holde jer i gang med læsningen og hjælpe jer med at lære på nye måder. Lad andre hjælpe dig med at holde gejsten oppe og lære mere af skrifterne, så ordet vil fortsætte med at vokse.«

Alma belærte, at hvis denne pasning fortsatte i lang tid, ville der komme en vidunderlig frugt. Vær venlige at slå op på Alma, kapitel 32, vers 42:

»Og på grund af jeres flid, jeres tro og jeres tålmodighed i at dyrke ordet, så det må kunne slå rod i jer, skal I lidt efter lidt plukke frugten deraf, som er ganske dejlig, ja, sødere end alt, hvad der er sødt og hvidere end alt, hvad der er hvidt, ja, og renere end alt, hvad der er rent; og I skal gøre jer tilgode med denne frugt, til I er mætte, så I ikke sulter og heller ikke tørster.«

Kunne det være en måde at sige: »Når I fortsætter med at læse og gøre de ting, som I læser om, vil livet efterhånden forandre sig på en måde, som er svær bare at forestille sig. Jeres daglige skuffelser vil erstattes af en viden om, hvor højt Gud elsker jer. I vil gøre jer til gode og blive mætte?«

Hver en sang, hvert et skriftsted, der er læst, hver historie, der er blevet fortalt, og alle de råd, der har lydt i aften, er ment som en opmuntring for hver og en af os til at (1) tage en individuel beslutning om at læse Guds ord, at forstå flere måder, hvorpå man kan (2) passe og nyde læsning af skriften og at (3) kende de gode følelser og forandringer, som med tiden følger med regelmæssig læsning af skriften. Med Almas ord, at (1) give plads, (2) passe, (3) gøre jer tilgode med.

(Søster Pearces bemærkninger afsluttedes med seks unge piger, som læste op af Alma 32:27-28, 42).

»Men hvis I vil vågne op og bruge jeres evner, prøve mine ord og udøve blot den mindste smule tro, ja, om I ikke kunne gøre andet end blot ønske at tro, lad da det ønske virke i jer ...

Nu vil vi sammenligne ordet med et sædekorn. Hvis I giver plads til, at et sædekorn kan sås i jeres hjerter, og det er ægte eller godt, og I ikke kaster det ud ved jeres vantro og derved sætter jer op imod Herrens ånd, da vil det begynde at svulme ... og når I mærker denne svulmen, vil I begynde at sige til jer selv: Det må sandelig være en god sæd, eller ordet er godt, thi det begynder at fylde min sjæl, ja det begynder at oplyse min forstand ... det begynder at blive mig behageligt ...

Og på grund af jeres flid, jeres tro og jeres tålmodighed i at dyrke ordet, så det må kunne slå rod i jer, skal I lidt efter lidt plukke frugten deraf, som er ganske dejlig, ja, sødere end alt, hvad der er sødt ... og renere end alt, hvad der er rent; og I skal gøre jer til gode med denne frugt, til I er mætte, så I ikke sulter og heller ikke tørster.« □

Fedtfrit festmåltid

Bonnie D. Parkin
Andenrådgiver i Unge Pigers præsidentskab

Skrifterne ... vil oplyse jer, opløfte jer, trøste jer, styrke jer. De vil indhylle jer i et varmt tæppe af himmelsk kærlighed.

Er der noget sødere syn end mødre og døtre, der sidder ved siden af hinanden? Når jeg ser ud over dette hav af ansigter her i Tabernaklet og forestiller mig oceaner af unge piger forsamlet i kirkebygninger i hele verden, forbløffes jeg i sandhed. For en bondepige fra Herriman i Utah er det et syn, der gør en ydmyg.

Søstre, jeg ønsker at fortælle jer en hemmelighed. Jeg elsker at spise. Gør I ikke det?

Når der er de rette urter i maden, når den er tilberedt helt rigtigt, når den serveres som et kunstværk, er jeg i den syvende himmel. Jeg kan tage på blot ved at læse et menukort.

Og er I klar over, at Herren ikke forventer, at vi er på slankekur? Tro mig! Slå op på 2 Nephi 9:51. Se nu på allersidste linie. Der står, »lad jeres sjæl fryde sig ved fedmen deraf«. Men hvad skal vi mætte os med? Chokolade?

Se godt efter: Mæt jer med hans *ord*. Hvornår har I sidst mættet jer med ordet? Vidste I, at det at mætte sig kunne være så uskyldigt?

En af de frydefulde ting ved min nye kaldelse er at mætte sig sammen med vores præsidentskab. Vi begynder vores møde med at studere skrifterne. Præsident Hales får os i gang ved at sige: »Er der nogen, der har skrifterne med?« Det er der altid nogen, der har. Vi finder krydshenvisninger, gennemsøger emneregisteret, anvender ideer i vores eget liv, og vi tænker på jer.

At nyde skrifterne sammen på denne måde indbyder Åndens vejledning. Det er en tid, der binder os sammen, hvor vi, udover at dele en rød blyant, deler vores hjertes følelser, vores forståelse og ønsker med hinanden. Vi bliver mere som ét, bedre i stand til at tjene jer. Mætter I jer på denne måde i jeres præsidentskabsmøder i Bikubepige-, Rosenpige- eller Laurbærpigeklassen eller i Unge Pigers præsidentskab? Prøv at indlede de møder med en tanke fra skrifterne. Jeg tror, I vil blive overrasket over den ånd, som det at dele skriftsteder vil bringe.

Jeg var ikke særlig god til at studere skrifterne, da jeg var ung pige. Jeg ville ønske, jeg havde været det! Ikke før jeg boede i Seattle i staten Washington, indså en veninde og jeg, at vi hungrede efter at vide det, som åndelige kvinder i vores ward vidste. Vi ønskede retfærdige børn, der var blevet »fortalt af deres mødre«, at de skulle være troende (Alma 56:47). Og som en god middag bliver evangeliet mere spændende, når man deler det med en ven. Jeg havde Louise Nelson. Vi mættede os sammen.

Jeg husker, at jeg sad på en gammel slidt sofa og læste historier fra skriften for mine sønner. Når vi læste, begyndte en kraft at gennemtrænge vores liv. Jeg lærte, at Ruth forlod sin familie for at slutte sig til de troende, at Sariah opdragede sine børn i ødemarken, at Ester satte sit liv på spil for at redde andre, og vigtigst, at Maria fødte en søn i en halmfyldt stald og lagde ham i en krybbe. Jeg lærte, at Gud udrettede mirakler i andres liv, og at han også kunne udrette mirakler i mit.

Jeg fik øjnene op for skrifterne senere end andre. Men jeg fik øjnene op for dem.

Og nu, som at læse et godt menukort, *hungrer* jeg stadig efter skrifternes vise ord. Hvorfor ikke tage lidt åndelig vægt på?

Det er ikke altid let, og der er ting, jeg stadig ikke forstår. Men når jeg ser bort fra det, tørstende efter Herrens venskab, indgyder skrifterne *Ånden* i min ånd. De vil gøre det samme for jer. De vil oplyse jer, opløfte jer, trøste jer, styrke jer. De vil indhylle jer i et varmt tæppe af himmelsk kærlighed. Hvordan kan jeg vide det? Fordi det gør de for mig. Det er vor himmelske Faders løfte til os. Det er at spise ved Herrens bord. Elskede søstre, jeg inviterer jer til at prøve ordet, at mætte jer. Som Jesus sagde: »Gransk skrifterne ... de vidner om mig« (Joh. 5:39).

Jeg ved, at han lever, at han elsker os, og at hans hånd stadig er udrakt. At jeg må tjene jer og ham, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

»I skal gøre jer til gode med denne frugt«

Jeanette C. Hales
Præsidentinde for Unge Piger

Skrifterne vil hjælpe os til at forbedre vores opførsel, når vi lærer vor Frelser, Jesus Kristus, at kende.

Kort efter at jeg var blevet kaldet præsidentinde for Unge Pigers hovedbestyrelse, modtog jeg et brev fra en ung kvinde fra Nairobi i Kenya – det ligger i Østafrika. Sylvia, som dengang var 15 år, fortalte mig, at hendes far var blevet dræbt i et trafikuheld. Hun sagde:

»Da han døde, følte jeg, at en del af mig også var blevet dræbt. Alt dette har gjort mig til et andet menneske. En jeg ikke bryder mig om. Det har haft indvirkning på mine studier og min åndelige natur. Mine karakterer bliver dårligere. Jeg hader skolen. Nogen gange glemmer jeg at bede. Jeg er ved at tabe min tillid til Gud. Al den varme, sikkerhed og tryghed jeg engang følte er helt forsvundet fra mig.

Søster Hales, vil du ikke nok hjælpe mig. Jeg føler, at hvis jeg ikke gør noget eller får hjælp, vil jeg ødelægge mig selv.« Jeg følte noget presserende i Sylvias indtrængende bøn om hjælp, men jeg var tusindvis af kilometer væk. Jeg skrev omhyggeligt et brev, idet jeg håbede, at min tros ord ville hjælpe hende til at genvinde sin tillid til vor himmelske Fader. Så foreslog jeg: »Læs i skrifterne hver dag. Når du har læst i skrifterne hver dag, så vær sød at skrive og fortæl mig, om det hjælper på hvordan, du har det.«

Flere uger senere skrev Sylvia:

»Jeg var holdt op med at læse i skrifterne; og når jeg læste dem, var det som om jeg ikke kunne forstå dem, og jeg lagde dem væk. Du har givet mig ønsket om at ... søge mere flittigt i skrifterne. Jeg er ved at få øjnene op for den dyrebare, åndelige næring. Tak for forslaget.«

Sylvia fik hjælp, da hun følte sig desperat og alene, men hun opdagede også, at skrifterne kunne hjælpe hende med at forbedre sit liv. Hun skrev senere:

»Jeg har besluttet at arbejde hårdt på at blive et bedre menneske. Jeg skal overvinde nogle af mine dårlige karaktertræk og erstatte dem med gode, og må stå imod mennesker som ønsker at ødelægge mig og ødelægge min tro, især i skolen. Jeg er den eneste sidste dages hellige på vores skole.«

Mens Sylvias forpligtelse til at læse skrifterne fortsatte, indså hun, at vor himmelske Fader ville hjælpe med at vejlede hende med at tage beslutninger. Senere skrev Sylvia:

»Jeg har fået travlt, men jeg har ikke glemt mine skrifter. Jeg ønsker at have tro som Jareds bror eller Nephi, som satte dem i stand til at kende Herrens vilje med dem. Jeg vil tænke over måder, hvorpå jeg kan styrke min tro. Jeg er fyldt 16.«

Som månederne gik, blev Sylvias forståelse af skrifterne større, og hun udtrykte ønske om at hjælpe andre. Hun sagde,

»Jeg elsker at gå i kirke, og det mest spændende er, når jeg for lov til at hjælpe med primarybørnene. Jeg elsker at høre dem synge og læse og sige, hvad de føler.«

Da Sylvia begyndte at hjælpe andre, begyndte hun at forstå vores Frelser bedre. Hun fortalte, hun havde læst om Kristi sidste tid på jorden, korsfæstelsen og opstandelsen. Hun fik en mere klar forståelse af Kristi mission på jorden og hans store kærlighed til os.

Præsident Gordon B. Hinckley bydes velkommen til Unge Pigers møde i Tabernaklet den 25. marts af præsidentskabet for Unge Piger. Fra venstre: Søster Virginia H. Pearce, førsterådgiver, præsident Janette C. Hales og søster Bonnie D. Parkin, andenrådgiver.

Unge piger læser et skriftsted op ved Unge Pigers møde i Tabernaklet den 25. marts.

Sylvia var fortsat udsat for udfordringer og gruppepres, men hun havde fundet en permanent kilde til hjælp i skrifterne. Da hun hørte, at min mor var død, skrev hun for at opmuntre mig og styrke min tro.

Det middel jeg foreslog hende for tre år siden, at læse i skrifterne, var en meget større hjælp, end jeg kunne have givet hende. Studium af skriften gav hende virkelig hjælp i hendes øjeblikkelige krise, men skrifterne er blevet en permanent kilde for hende – en kilde, som altid vil være der. Hun har lært, at vor himmelske Fader ikke vil svigte hende.

Skrifterne har velsignet andre. Mange af jer har læst bogen *Skjulestedet* af Corrie ten Boom. Skrifterne var et svar for hende i en tid, der var langt mere trist, end nogen af os nogensinde vil opleve.

Corrie og hendes søster, Betsy, levede et kristent liv i Holland før anden verdenskrig. De reagerede over for brutaliteten mod jøderne ved at skjule dem i familiens hjem. Da skjulestedet blev opdaget, blev søstrene transporteret til en koncentrationslejr, hvor de led alle de afsavn, som de jødiske fanger led.

På uforklarlig vis var Corrie i stand til at beholde en Bibel. Hun ledte læsning af skrifterne med de andre fanger. Deres fysiske lidelse blev »værre og værre«. Men hun beskrev deres åndelige liv som helt modsat. Hun skrev:

»Vores Bibel var midtpunktet for stadig voksende hjælp og håb. Som hjemløse børn, der flokkes om en brændende ild, samledes vi omkring den, og holdt vores hjerte frem mod dens varme og lys. Jo mere sort natten blev omkring os, desto klarere og sandere og smukkere brændte Guds ord ... Livet ... fik to separate niveauer. Et, det synlige, ydre liv blev mere rædselsfuldt for hver dag. Det andet, det liv vi levede med Gud, blev hver dag bedre, sandhed på sandhed, herlighed på herlighed« (Corrie ten Boom, *Skjulestedet*, Kirkeklokken, Frederiksberg, 1986).

Andre som Sylvia og Corrie ten Boom har vidnet om kraften i skrifterne. Ved at kende skrifterne og stole på vores himmelske Faders ord, var Frelseren selv et eksempel for os. Det er nedskrevet i Lukas det fjerde kapitel, at da Jesus havde fastet i 40 dage og blev fristet af djævelen, antydede djævelen, at hvis Jesus var Guds Søn, kunne han forvandle sten til brød. Selv efter at have fastet i fyrre dage sagde Jesus: »Mennesket skal ikke leve af brød alene« (Lukas 4:4). Jesus kendte profeternes ord. Satan fristede Jesus igen ved at tilbyde ham al magt og herlighed, hvis han ville tilbede Satan. Jesus modstod fristelsen og svarede med ordene: »Der står skrevet: 'Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene'« (Lukas 4:8). Jesus kendte sin Faders vilje og ordene styrkede ham, da han blev fristet.

Skrifternes ord vil styrke jer, når I møder fristelser. Skrifterne er givet til os for at hjælpe os med at finde fred og til at berolige os i krisetider, for at hjælpe os med at finde løsninger på vores udfordringer i hverdagen, for at styrke os, når vi bliver fristet. Skrifterne vil hjælpe os til at forbedre vores opførsel, når vi lærer vor Frelser, Jesus Kristus, at kende. De unge piger i Kirken inviteres i 1995 til at forpligte sig til at læse regelmæssigt i skrifterne.

Forestil jer bare 500.000 unge kvinder over hele verden med åbne skrifter. Jeg ser åbne skrifter på campingture, ved ungdomskonferencer, i Søndagsskolen, læsekonkurrencer eller læsning af skrifterne på et plejehjem. Unge piger læser måske skrifterne for små brødre og søstre eller for bedsteforældre, hvis syn er svækket. Jer ser skrifter på puder, på natborde, til familieaftener. Det ville røre Almas hjerte at se unge piger samlet i kirker og stavscentre i aften med skrifterne i hånden. Vil I alle åbne jeres skrifter og slå op på Alma kapitel 32. Jeg vil læse vers 27 op, og vi vil alle læse vers 28 sammen.

»Men hvis I vil vågne op og bruge jeres evner, prøve mine ord og udøve blot den mindste smule tro, ja, om I ikke kunne gøre andet end blot ønske at tro, lad da det ønske virke i jer, til I tror så meget, at I kan modtage en del af mine ord.

Nu vil vi sammenligne ordet med et sædekorn. Hvis I giver plads til, at et sædekorn kan sås i jeres hjerter, og det er ægte eller godt, og I ikke kaster det ud ved jeres vantro og derved sætter jer op imod Herrens ånd, da vil det begynde at svulme i brystet, og når I mærker denne svulmen, vil I begynde at sige til jer selv: Det må sandelig være en god sæd, eller ordet er godt, thi det begynder at fylde min sjæl, ja, det begynder at oplyse min forstand, ja, det begynder at blive mig behageligt.«

I vers 37 får vi at vide, at efter vi har sået sæden og den begynder at vokse, skal vi »passe det med megen omhu, så det vil slå rod og vokse op og bære frugt.« I vers 41 får vi at vide, hvordan vi skal nære ordet med tro, flid og med tålmodighed og med glæde se hen til frugten. Det er min bøn, at hver ung kvinde i Kirken kan realisere løftet i vers 42, når I har sået sæden og næret den, at »I skal gøre jer tilgode med denne frugt, til I er mætte, så I ikke sulter og heller ikke tørster«.

Dette er vor himmelske Faders løfte til os, hvis vi tager invitationen til følge og prøver ordet. Jeg bærer mit vidnesbyrd om dette løfte i Jesu Kristi navn. Amen. □

Belønningen er anstrengelsen værd

Melanie Eaton
Leland Ward, Spanish Fork Utah West Stake

Den vejledning jeg får ved at studere skrifterne er en beroligende påvirkning, og det bringer fred i mine daglige gøremål.

Jeg er terræn- og langdistanceløber. Til tider kan fem kilometer i hårdt terræn virke som en evighed. Jeg har lært at holde ud til enden og at udholde hårdt arbejde og mange fysiske og følelsesmæssige udfordringer. Nogle gange råber mit indre om at stoppe og opgive løbet eller den svære træning, men jeg er nødt til mentalt og fysisk at holde ud til enden. Jeg har erfaret, at lige meget hvor svært det er at gennemføre et løb eller en hård træning, så er der intet, der kan slå den tilfredsstillelse, jeg får ved at vide, at jeg ikke gav op.

I 3 Nephi, kapitel 15, vers 9, sagde Jesus til nephiterne: »Se, jeg er loven og lyset. Se, på mig og hold ud indtil enden, så skal I leve; thi den, der holder ud indtil enden, ham vil jeg give evigt liv.«

Begrebet udholdenhed kan også anvendes i forbindelse med studium af skrifterne. Det har ikke altid været let for mig at studere skrifterne. De virkede altid for svære, terrænet var for hårdt. I seminar blev jeg opmuntret til at gøre det til en vane at læse i ti minutter hver dag. Jeg blev forsikret om, at det ville være det værd i det lange løb. Jeg påbegyndte min træning.

Hver gang jeg læste i Mormons Bog, fandt jeg forskellige budskaber, som havde relation til de problemer, jeg havde i mit liv. Det var meget spændende for mig, og jeg håber, at I i aften vil blive grebet af denne begejstring. Jeg ved, at det er svært for jer. Vi har alle prøvet det, men jeg lover jer, at hvis I åbner skrifterne og læser hver eneste dag, så vil samme begejstring og vidnesbyrd komme. En af de største velsignelser er, at komme vores himmelske Fader og Jesus Kristus nærmere.

Skrifterne tilvejebringer også mulighed for, at Helligånden kan tilskynde mig til at vælge det rette hver dag. I 2 Nephi, kapitel 32, vers 3, står der: »Engle taler gennem den Helligånds kraft, og derfor taler de Kristi ord. Derfor sagde jeg til jer: Mæt jer med Kristi ord, thi se, hans ord vil fortælle jer alt, hvad I skal gøre.«

Så længe jeg holder ud til enden og gør studium af skrifterne til en livslang vane, vil jeg kunne sige som Paulus (2 Tim 4:7): »Jeg har stridt den gode strid, fuldført løbet og bevaret troen.«

Jeg vidner for jer, at det virkelig har været kampen værd. Jeg elsker Mormons Bog og de sandheder, den indeholder. Det har taget nogle år, og det vil tage mange flere at lære at anvende skrifterne i min hverdag, men den vejledning jeg får ved at studere skrifterne er en beroligende påvirkning af mig, og det bringer fred i mine daglige gøremål. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Stol på Herren

Andrea Allen
Forest Hills Ward, Brigham City Utah Stav

Hvis vi med fast forsæt og af hele vores hjerte søger hjælp og svar, vil vi modtage råd og vejledning fra Herren.

En af mine venner har det svært. Tidligere i år kæmpede hun med nogle problemer, og jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle hjælpe hende. I mine bønner bad jeg min himmelske Fader om at velsigne hende og hjælpe mig med at være en ven for hende. En dag blev hun vred på mig, og jeg forstod ikke hvorfor. Jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle reagere. Jeg ønskede ikke at sige noget forkert, som kunne ødelægge vores venskab, især fordi dette var et tidspunkt, hvor jeg følte, hun havde brug for mig. Men efter hun var blevet vred på mig, tænkte jeg, at det ville blive for svært. Jeg overvejede at give op, fordi jeg havde mistet modet.

En eftermiddag i seminar faldt jeg over et skriftsted i Mosiah, hvor der står: »Og nu, dersom Gud, som har skabt jer, og på hvem jeres liv og alt det, I har og er, beror, skænker jer, hvad end I beder om, som er ret, i tro, stolende på, at I skal få, o, burde I da ikke dele med hinanden af de midler, I har?« (4:21).

Da vidste jeg, at hun havde brug for og stadig har brug for *det, som jeg kan dele med hende*, mit venskab og mit vidnesbyrd. Jeg besluttede da, at jeg ikke ville opgive min ven. Jeg taler med hende hver dag, husker hende i mine bønner og har tro på, at der vil komme noget positivt ud af mine anstrengelser. Jeg er så taknemmelig for, at jeg bad og modtog denne vejledning gennem skrifterne.

Som unge piger konfronteres vi med udfordringer, valg og svære situationer. Ofte tror vi, at vi er stærke nok til selv at klare dem. Vi er ikke stærke nok ... slet ikke alene. Men hvis vi med fast forsæt og af hele vores hjerte søger hjælp og svar, vil vi modtage råd og vejledning fra Herren. Vi må lade Herren hjælpe os. Vi må stole på ham og gøre hans vilje. Når vi har gjort hans vilje, vil vi finde sand lykke og glæde. Vi vil vide, at det, vi har gjort, er rigtigt.

Hvis I slår op i skrifterne på Ordsprogenes Bog, kapitel 3, vers 5 og 6, kan vi læse sammen og lære, at vor himmelske Fader ønsker, vi skal stole på ham.

»Stol på Herren af hele dit hjerte, og støt dig ikke til din egen indsigt.

Hav ham i tankerne på alle dine veje, så vil han jævne dine stier.«

Jeg har et vidnesbyrd om skrifterne. Jeg ved, at hvis vi »stoler på Herren« og læser skrifterne med en bøn i hjertet, vil vi modtage vejledning og råd om, hvad vi bør gøre i alle ting, der bekymrer os. Jeg ved, at når vi følger denne vejledning, vil vi føle Frelserens kærlighed til os. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Celia Baker dirigerer et UP-kor på 360 stemmer fra Centerville-regionen i Utah ved Unge Pigers møde i Tabernaklet den 25. marts.

Han vil være der for at hjælpe

Hilarie Cole
West Jordan 8. Ward, West Jordan Utah Stav

Dagligt studium af skriften minder mig om at have tro på min himmelske Fader.

Vi er alle forskellige. Vi har hver især fået talenter såvel som udfordringer. Nogle af os kan have fysiske eller mentale begrænsninger; andre er måske ensomme eller kommer fra hjem, hvor man ikke underviser i de evangeliske principper. Fordi vor himmelske Fader elsker hver enkelt af os, har han givet os en kilde til trøst og styrke – skrifterne.

Mine kære venner, jeg er taknemlig for denne mulighed for at dele min erfaring med skrifterne med jer.

Da jeg voksede op, var jeg velsignet med at komme fra et hjem, hvor skrifterne var en vigtig del af vores liv.

Jeg er kommet til mange kirkeaktiviteter og hørt venner og familie bære vidnesbyrd om kraften i skrifterne.

Og jeg havde et ønske om at opnå et personligt vidnesbyrd om kraften og sandheden i skrifterne.

Men det kom ikke let. På grund af mit indlæringsproblem var det svært at læse ordene og endnu sværere at forstå dem. Jeg var ofte flov og frustreret. Jeg kunne ikke lide at deltage i Unge Piger, fordi jeg følte mig utilstrækkelig. Jeg var bange for, at jeg ville blive bedt om at læse op. Jeg følte mig mere tryg i min familie, men følte mig fortsat frustreret.

Jeg bad om hjælp og fandt dette skriftsted. Slå op på Moroni 7:33, og jeg vil fortælle jer om mit svar.

»Og Kristus har sagt: Dersom I vil tro på mig, skal I have magt til at gøre alt, hvad jeg anser for gavnligt.«

Hvilket vidunderligt løfte! Hvis jeg vil tro på Herren, vil han hjælpe mig. Han ville hjælpe mig med at forstå skrifterne. Det var nøglen for mig. Ét vers ad gangen, én dag ad gangen og jeg begyndte at forstå. Selv mit skolearbejde gik fremad. Mormons Bog hjalp mig gennem gymnasiet. Jeg har stadig et indlæringsproblem, og jeg møder udfordringer hver dag, men dagligt studium af skriften minder mig om at have tro på min himmelske Fader.

Ligegyldigt hvor I bor, eller hvilken slags familie I kommer fra, så elsker vor himmelske Fader jer. Og han vil være der for at hjælpe og styrke jer, når som helst I har brug for ham. Jeg ved dette, fordi han har været der for mig.

Jeg elsker min familie, som forstår de udfordringer, jeg har.

Jeg er taknemmelig for de ledere, som har arbejdet med mig. Jeg ved, at Kirken er sand. Jeg ved, at skrifterne er der, for at vi alle kan lære af dem. Jeg ved, at Kristus lever. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Vær ledere, som fremmer vækst

Karen Maxwell
Monument Park 2. Ward, Salt Lake Monument Park North Stav

Unge piger vil ... finde indføling og meget praktisk hjælp hos ledere, som har kæmpet for selv at finde tålmodighed og flid.

Jeg er leder for Unge Piger i min stav, og ligesom ledere i ward og stave i hele verden har også jeg søgt efter betydningsfulde måder at nære ordet på. Vi kan med taknemmelighed vende os mod den opskrift, Alma giver os i kapitel 32, vers 41. Han siger: »Men dersom I vil pleje ordet, ja, passe træet, når det begynder at vokse ved jeres tro, med stor flid og tålmodighed og med glæde se hen til frugten deraf, da vil det slå rod, og det skal blive et træ, der vokser op til evigt liv.«

Alma anbefaler, at de, som søger at nære ordet, skal have tålmodighed, stor flid og tro.

Vores tålmodighed må komme af ydmyghed – vi kan ikke fremtvinge denne proces. Præsident Boyd K. Packer påminder os: »Man kan skabe de omstændigheder, der får noget til at gro, man kan nære det og beskytte det, men man kan ikke tvinge det. Man må vente, mens det vokser ... Vær ikke utålmodig efter at opnå stor, åndelig kundskab. Lad den udvikle sig, hjælp den til at vokse, med lad være med at forcere, for ellers kan I skabe mulighed for at blive vildledt« (ældste Boyd K. Packer, »Herrens Lys«, *Stjernen*, juli 1983, side 31).

Når vi involverer de unge piger i planlægningen af firesides, fælles studium og kreative måder at dele deres indsigt på, fremmer vi den vækst, de helt sikkert vil fornemme, når de sætter ordet på prøve. Vi kan skabe muligheder for at studere sammen, dele personlige oplevelser og dele musik og kunst og vidnesbyrd. Vi kan vidne og være rede til at hjælpe.

En gruppe wardspræsidentinder sagde, at de havde haft en alle tiders start, men beklagede sig nu, hvor de havde arbejdet i et par uger med at sætte ordet på prøve. De havde brug for et skub. Det er her, at stor flid bliver vigtig. Vi må fortsætte med at planlægge aktiviteter med et formål, som er centreret om skrifterne, og selv forblive involveret i skrifterne! I en gruppe wardsledere, som havde forpligtet sig til at læse, var der en leder i Unge Piger, som kommenterede, »Jeg er ikke meget for at indrømme det, men I ved, at det her er virkelig svært for mig.« Andre i gruppen satte tydeligvis pris på hendes ærlighed, eftersom de selv efterfølgende gav udtryk for deres egen kamp og behov for at sætte realistiske mål. De unge piger i det ward vil uden tvivl finde indføling og meget praktisk hjælp hos de ledere, som har kæmpet for selv at finde tålmodighed og flid.

Til sidst må vi have tro på, at Jesus kan og vil røre de unge pigers hjerte, når vi sammen arbejder henimod Unge Pigers årlige fest, en verdensomspændende højtideligholdelse.

Tro indeholder altid et element af handling. Joh 7:17 giver os håb om, at »den (unge pige), der vil gøre hans vilje, (hun) skal erkende, om min lære er fra Gud.« (Det er måske ikke helt den måde, I læser det på, men jeg er sikker på, at Nephi ville godkende det, da han også anvendte al hellig skrift på sig selv). Tjeneste og personlige fremgangsprojekter er ordets eller lærens rigtige næring. Vore bestræbelser efter at handle nærer virkelig vore bestræbelser på at kende og dyrke ordet.

Vores tro må absolut også omfatte bønner for og med vore unge piger i deres bestræbelser. Min far har komponeret et stykke, som indeholder denne bøn for os alle:

O Herre, jeg vil høre dit ord,
som du sender mig i din barmhjertighed.
Blødgør mit hjerte, at jeg må opløfte det til dig.
Løs min søgende ånd, at jeg må søge dig.
Hel mit døve øre; rør mine forblindede øjne.
Forstærk min glæde i dig, at jeg må fryde mig i dig,
du Israels Hellige, at jeg må hellige dit navn.
(*The Restoration*, Merrill Bradshaw).

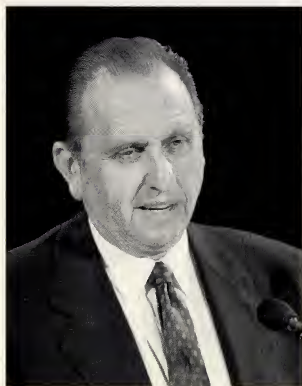
I Jesu Kristi navn. Amen. □

Tid til at vælge

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Lad Herren være din vejleder. Lyt ikke til den ondes overbevisende røst ... Husk i stedet på den milde og altid ægte invitation fra Forløseren: »Og kom så og følg mig.«

Hvilken imponerende og inspirerende menneskemængde I unge piger, jeres mødre og jeres ledere er, når I samles denne aften til denne hellige begivenhed. Vi er alle blevet opløftet af skønheden, ja, den storslåethed, der er afspejlet i, det vi har hørt, det vi har set, og det vi har følt under denne konference. Jeg søger vor himmelske Faders hjælp, nu hvor jeg har det privilegium at tale til jer.

Jeg ved, det er vigtigt for mig at huske på jeres perspektiv. Denne sandhed lærte jeg af et af mine børnebørn. Jeg talte med hendes familie om vigtigheden af at have et tilstrækkeligt stort antal unge mænd og unge piger i et ward for at maksimere de sociale muligheder og sammen at lære evangeliets principper. Jeg bemærkede, »Nå, vidste du, at da ældste Joseph Wirthlin var biskop her i Salt Lake City, havde han et helt kvorum af 48 drenge, som var præster.«

Mit barnebarn, som havde lyttet, men ikke sagt meget udbrød pludselig: »Åh, det ville være vidunderligt!«

Jeg lærte at sætte pris på vigtigheden af at have det rette perspektiv. Det er blevet sagt, at de unge ønsker at ændre verden – og de gamle ønsker at ændre de unge!

Åh, ungdommens drømme! Hvor smukke og forgængelige er de ikke. Men i dag tager flere unge chancer med de bølger af fristelser, der truer med at overmande dem. En af USAs fremtrædende journalister har beskrevet situationen i USA og sagt: »Det er et tegn på den tid, vi lever i: ... en tid med kompromis og svækkelse af principper; en tid hvor synd ses som fejl, hvor moral er relativ, og hvor materialisme fremhæver værdien af de letteste udveje og svindende ansvarsfølelse.«

I unge piger spørger stille: »Hvad kan jeg gøre for at sikre min evige lykke? Kan I hjælpe mig?«

Jeg har fire forslag:

1. Studér flittigt
2. Vælg omhyggeligt
3. Bed inderligt
4. Vær vis

For det første, studér flittigt. Alt hvad er blevet sagt i aften peger hen til de hellige skrifter som en aldrig svigtende vejledning i vores liv. Bliv fortrolige med de lektier, skrifterne lærer os. Lær baggrunden for Mesterens lignelser og profeternes formaninger. Studér dem, som om de hver især talte til dig, for det er sandheden.

Lad os for eksempel lytte til apostelen Paulus' milde, men dog overbevisende appel, da han rådede den unge Timotheus: »Lad ingen ringeagte dig, fordi du er ung, men vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed.«[1]

Lige pludselig at studere skrifterne superintenst er ikke nær så effektivt som at studere hver dag og anvende skrifterne i vores liv. Der er også meget vi kan lære, når vi studerer god litteratur. En af de mest populære musicals i vor tid er *Spillemand på en tagryg* af Joseph Stein.

Betydningen af dansens festlighed, musikkens rytme, det fremragende skuespil falmer altsammen, når Tevje, faderen, udtaler det, der for mig er musicalens budskab. Han samler sine smukke døtre ved sin side i de enkle omgivelser i bondemiljøet og rådgiver dem, idet de forbereder sig til deres fremtid: »Husk, at i Anatevka ved I hver især, hvem I er, og hvad Gud forventer, I skal blive.«

Når vi tænker på vores jordiske tilværelse, kunne vi så også overveje Tevjes udtalelse og svare: »Her ved I hver især, hvem I er, og hvad Gud forventer, I skal blive.« Studér flittigt.

For det andet, vælg omhyggeligt. I påbegyndte alle et ærbødigt og vigtigt foretagende, da I forlod åndeverdenen og trådte ind i livet på jorden. Kærlige forældre bød jer velkommen. Inspirerede lærere underviste jer i sandheden. Sande venner gav jer råd. Og dog er livets valg op til jer. Intet valg er ubetydeligt, for vi bliver, hvad vi tænker. Vore valg fastlægger vores skæbne.

For flere år siden holdt jeg en sådan vejledning i valg i min hånd. Det var en udgave af skrifterne, som vi ofte kalder tre-i-en udgaven, som indeholder Mormons Bog, Lære & Pagter og Den Kostelige Perle. Bogen var en gave fra en kærlig far til en smuk ung pige, som nøje fulgte hans råd. På den forreste blanke side i bogen havde hendes far selv skrevet disse inspirerede ord:

»Til min kære Maurine,

For at du konstant må være i stand til at skelne mellem sandheden og fejlene i menneskers filosofi og således vokse i åndelighed, medens du udvikler din viden, giver jeg dig denne hellige bog til ofte at læse i og skatte hele dit liv.

Kærligst, din far, Harold B. Lee.«

Unge piger, vælg jeres venner med omhu, for de er med til at bestemme jeres fremtid. Vælg at ære jeres fader og moder, som vor himmelske Fader ønsker, I skal gøre. De elsker jer, og vil ikke bevidst føre jer på afveje.

I Lewis Carrolls dejlige klassiker *Alice i Eventyrland* kommer Alice til en korsvej, og foran hende er der stier, som hver især fører fremad men i modsat retning. Alice møder den smilende kat, som hun spørger: »Hvilken sti skal jeg vælge?«

Katten svarer: »Det kommer an på, hvor du vil hen. Hvis du ikke ved, hvor du vil hen, er det egentlig ligegyldigt, hvilken sti du vælger.«

I modsætning til Alice ved hver af jer, hvor I vil hen. Det er ikke ligegyldigt, hvilken vej vi går, for den sti, vi følger i dette liv,

vil helt sikkert føre os til den sti, vi skal følge i det næste liv. Vælg omhyggeligt.

For det tredje, bed inderligt. I er allesammen Guds døtre, skabt i hans billede. Jeres liv er en celestial rejse. Vor himmelske Fader ønsker, at I skal lade høre fra jer gennem oprigtig og inderlig bøn. Husk, I er aldrig alene. Glem aldrig, at I er elsket. Tvivl aldrig på, at der er nogen, som virkelig bekymrer sig for jer.

Jeres udfordringer er virkelige, jeres bekymringer er vigtige, jeres behov for svar er livsnødvendige. De unge bør sætte sig ind i det niende afsnit i Lære & Pagter. Det indeholder en lektie til jer hver især. Når I overvejer en beslutning, gå da til jeres himmelske Fader på samme måde, som profeten Joseph Smith sagde, at Herren havde rådet ham til. Herren sagde til profeten Joseph Smith i afsnit 9: »Men se, jeg siger dig: Du må udtænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt; og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig, og derved skal du fornemme, at det er rigtigt.« Herren fortsætter: »Men er det ikke rigtigt, skal du ikke have sådan følelse, men dine tanker skal være så uklare, at du glemmer det, der var urigtigt.«[2]

Det råd vil vejlede jer. Det har vejledt mig. Bed inderligt.

For det fjerde og til sidst, vær vis. Lad Herren være din vejleder. Lyt ikke til den ondes overbevisende røst, som vil forlede jer til at vige bort fra jeres standarder, den inspirerede undervisning, I har modtaget derhjemme, og jeres livsfilosofi. Husk i stedet på den milde og altid ægte invitation fra Forløseren: »Og kom så og følg mig.«[3] Følg ham, og I vil handle klogt og blive velsignet for evigt.

På jeres livs sti vil I opdage, at I ikke er de eneste rejsende. Der er andre, som har brug for jeres hjælp. Der er usikre mennesker, som behøver jeres støtte, mennesker som behøver jeres vejledning, mennesker som behøver jeres opmuntring, mennesker hvis hjerte behøver inspiration, mennesker hvis sjæle I skal hjælpe med at frelse.

For nylig så jeg en ung teenage-ven, Jami Palmer, som jeg har kendt i adskillige år. Hun er ved at komme sig efter at have haft kræft. Hun har udholdt diagnosen. Hun har været gennem operationer og smertefuld kemoterapi. I dag er hun glad og smuk ung dame og ser fremtiden i møde med tillid og tro. I hendes allersværeste tid, hvor hendes fremtid så dyster ud, fik jeg at vide, at hendes ben, hvor kræften var, skulle opereres flere gange. En længe planlagt vandretur med Unge Piger til hulen Timpanogos Cave, som ligger på en høj bakketop, var udelukket – troede hun. Jami sagde til sine venner, at de måtte tage på vandretur uden hende. Jeg er sikker på, at der var noget i hendes stemme og skuffelse i hendes hjerte. Men så svarede de andre unge piger bestemt: »Nej, Jami, du skal med!«

»Men jeg kan ikke gå«, lød hendes ængstelige svar.

»Jami, så bærer vi dig til toppen!« Og det gjorde de.

I dag er turen et minde, men i virkeligheden er det meget mere. Den skotske digter, James Barrie, sagde: »Gud gav os minder, så vi kan have juni-roser i vores livs december.« Jeg er sikker på, at ingen af disse elskede, unge piger nogensinde vil glemme den mindeværdige dag, for jeg er sikker på, en kærlig himmelsk Fader så ned med et billigende smil og var fornøjet.

Det er min oprigtige bøn, at vor himmelske Fader altid må velsigne jer elskede, unge piger, at han må inspirere jeres kære mødre og vejlede jeres lærere og altid våge over jer. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER
1. 1 Tim 4:12.
2. L&P 9:8, 9.
3. Luk 18:22.

Jeres indre lys

Præsident Gordon B. Hinckley

Hvor er det pragtfuldt at tænke på, at I alle er Guds døtre, piger med en guddommelig fødselsret og en guddommelig skæbne.

Mine elskede søskende i dette store værk, I vidunderlige unge piger og jeres mødre, jeg er her ikke i aften som taler. Jeg var oprindeligt ikke på programmet. Ikke desto mindre byder jeg denne mulighed velkommen til at sige nogle få ord som afslutning til de yderst bemærkelsesværdige taler, som vi har lyttet til. Der er blevet givet mange gode råd, som vi alle kan nyde utrolig meget godt af. Jeg håber, at vi aldrig vil glemme det, vi har hørt, og at det vil blive vejskilte i vores liv.

Jeg er taknemmelig for den vægt, der er blevet lagt på studium af skrifterne. Jeg håber, at det for jer vil blive noget langt mere behageligt end en pligt – at det snarere vil blive en kærlighedsaffære med Guds ord. Jeg lover jer, at når I læser, vil jeres forstand blive oplyst, og jeres ånd vil blive opløftet. Det kan først virke kedeligt, men det vil ændre sig til en forunderlig oplevelse med tanker og ord om guddommelige ting. Jeg tror aldrig, der har været nogen anden forsamling af denne art i hele verden undtagen måske tidligere Unge Pigers konferencer, som har fundet sted her i Tabernaklet. Denne søndag aften er hundredtusinder af unge piger forsamlet i mødesale spredt vidt ud over hele jorden. Hvor er det pragtfuldt at tænke på, at I alle er Guds døtre, piger med en guddommelig fødselsret og en guddommelig skæbne.

Da søster Hinckley og jeg var meget yngre og mindre stive og skrøbelige, gik vi ud at danse. Hun vil nok sige, at dette hørte op lige efter, vi var blevet gift. Jeg må tilstå, at jeg nød hendes samvær mere, end jeg nød at danse.

Dengang var der en populær sang, hvor de første linie lød sådan her:

»Der er en, der elsker dig, det ønsker jeg, du skal vide, som, hvor end du færdes, længes efter at være ved din side.«

(Charlie Tobias og Peter De Rose, Somebody Loves You, Edwin H. Morris & Co., Inc., 1932).

Jeg har fortolket disse ord anderledes end meningen, som tekstforfatteren har haft. Jeg ønsker, at I – hver og en af jer hvor end I er – skal vide, at I er elsket. I er elsket af jeres Fader i himlen, hvis guddommelige natur I har taget del i. Og han ønsker, at hans Helligånd vil være hos jer, hvor end I færdes, hvis I vil invitere og nære den.

Der er noget guddommeligt i hver af jer. Med det guddommelige i jer som en del af jeres nedarvede natur har I et enormt potentiale. I er alle blevet begavet af jeres himmelske Fader med en enorm evne til at gøre godt i verden. Træn jeres forstand og jeres hænder, så I vil være i stand til at tjene godt i det samfund, I er en del af. Kultivér kunsten at være venlig, betænksom og hjælpsom. Forædl barmhjertighedens egenskab i jer selv, som kommer som en del af de guddommelige egenskaber, I har arvet.

Nogle af jer føler måske, at I ikke er så attraktive og smukke og betagende, som I gerne ville være. Hæv jer over alle sådanne følelser, kultivér det lys, I har inde i jer, og det vil skinne igennem som en udstråling, andre vil lægge mærke til.

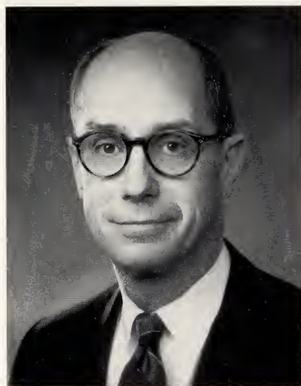
I behøver aldrig at føle jer mindreværdige. I behøver aldrig føle, I er født uden talenter eller uden mulighed for at give udtryk for dem. Kultivér alle de talenter I har, og de vil vokse og forædles og blive et udtryk for jeres sande jeg, som værdsættes af andre.

Til sidst, anstreng jer lidt mere for at leve op til det guddommelige i jer. Som Alma sagde: »*Vågn op og brug jeres evner*« (Alma 32:27, fremhævelse tilføjet).

Jeg takker jer for godheden i jeres liv, for ønsket i jeres hjerte om at gøre det rette, for at I er bønsomme og venlige og gode. Vi har al tillid til jer. Vi elsker jer. Vi beder for jer. Vi efterlader jer vores velsignelse i Jesu Kristi navn. Amen. □

Nye generalautoriteter

ÆLDSTE HENRY B. EYRING
DE TOLV APOSTLES KVORUM

Da Henry B. Eyring var omkring dåbsalderen, sad han omvendt på sin stol og lyttede til en taler i kirken. »Jeg vendte mig om for at se på ham,« mindes Ældste Eyring. »Jeg vidste, at det, han sagde, kom fra Gud, og at det var sandt. Det brændte i mit hjerte.«

Nu, 61 år gammel, udfylder Henry B. Eyring den tomme plads i De Tolv Apostles Kvorum, som reorganiseringen af Det Første Præsidentskab efter præsident Howard W. Hunters død den tredje marts medførte.

Henry, eller Hal som han blev kaldt, blev født den 31. marts 1933 i Princeton i New Jersey. Han er den anden af Henry og Mildred Bennion Eyrings tre sønner, og voksede op i et hjem fyldt med musik, intellektuelle opdagelser og åndelig vækst. »Religiøs tro fremmede videnskabeligt studium i vores hjem,« siger ældste Eyring, hvis far underviste i kemi ved Princeton University og hvis mor var en begavet lærer og musiker. Under anden verdenskrig blev søndagsmøderne for den lille gren i Kirken holdt i familien Eyrings hjem.

I 1946 flyttede familien Eyring til Salt Lake City, hvor Henry Eyring var leder for The Graduate School ved University of Utah. Eyring-drengene – Edward, Henry og Harden – var ikke længere de »eneste bærere af Det Aronske Præstedømme« ved kirkemøderne.

»Jeg læste fysik, fordi min far sagde, at det var vigtigt, at få grundigt kendskab til videnskab,« siger ældste Eyring, som fik sin bacheloreksamen i fysik ved University of Utah i 1955. Efter universitetet tjente ældste Eyring to år i USAs flyvevåben i Albuquerque, New Mexico. Samtidig med sin militærtjeneste tjente løjtnant Eyring som distriktsmissionær i Western States missionen. Han arbejdede om aftenen og i weekenderne med at undervise mange i evangeliet.

Efter sin militærtjeneste gik ældste Eyring på Harvard University i Boston, Massachusetts, hvor han tog kandidateksamen i virksomhedsledelse i 1959 og fik en doktorgrad inden for samme område i 1963. Da han gik på Harvard, mødte han Kathleen Johnson, datter af Joseph og Laprele Lindsay Johnson fra Palo Alto i Californien. De blev gift i templet i Logan i 1962 og fik seks børn – Henry, Stuart, Matthew, John, Elizabeth og Mary. Familien Eyring har altid sat familielivet højt.

Lørdag morgen-projekter, såsom at lave en bogreol eller plante blomster, var et supplement til familieaftenerne, da børnene var små. Intellektuelle opdagelser og åndelig vækst blev næret og sport afbalancerede tingene. »Jeg har aldrig stræbt efter nogen sportsgren, jeg ikke kunne dyrke sammen med mine børn,« siger han. Så tennis, basketball og svømning blev til familieaktiviteter.

Ældste Eyrings karrierevalg fulgte hans beslutning om at undervise og førte i 1962 til en stilling som professor ved Graduate School of Business ved Stanford University og samt et år som medlem af bestyrelsen for Sloan School of Business ved Massachusetts Institute of Technology i Cambridge. Han har også tjent i fire år som biskop i Stanford første ward, et ward for studerende i Palo Alto stav. »I 1971, efter ni år ved Stanford, tog jeg imod muligheden for at tjene som rektor for Ricks College i Rexburg, Idaho,« siger ældste Eyring, som ved Teton Damoversvømmelsen sammen med de studerende hjalp med til at skovle mudder. »Seks år senere, i juli 1977, påbegyndte jeg otte års tjeneste i Kirkens Uddannelsessystem – tre år som vicekommissær og fem år som kommissær for uddannelse.«

I sin tjeneste i Kirken har ældste Eyring blandt andet været regionalrepræsentant og medlem af Søndagsskolens hovedbestyrelse. I april 1985 blev han kaldet til Det Præsiderende Biskopråd, og i oktober 1992 blev han kaldet til at tjene i De Halvfjerds' Første Kvorum. Som halvfjerdser tjente han atter som kommissær for uddannelse. Fredag den 31. marts, da han blev kaldet til at tjene som medlem af De Tolv Apostle, tjente han også som andenrådgiver i områdepræsidentskabet i det vestlige Nordamerika.

»Når man ved, at noget er sandt, bør man handle i overensstemmelse med denne sandhed,« sagde han engang. For mange år siden brændte sandheden i den unge Henry B. Eyrings hjerte, og nu fortsætter ældste Eyring sit liv med at handle i overensstemmelse med denne sandhed.

ÆLDSTE W. CRAIG ZWICK
DE HALVFJERDS

Craig Zwick hjalp for første gang med at opføre en kirkebygning, da han tjente som missionær i det sydlige Bolivia i 1968. »Vi måtte bringe tømmer, cement og glas med æsel over et bjergpas,« mindes han.

Efter sin mission fik ældste Zwick job i sin fars byggefirma i Salt Lake City, som han senere overtog og ledede. Ud over hospitaler og skoler renoverede Zwick Construction templerne i Chicago, Illinois, og Manti og byggede templet i Portland, Oregon, slægtshistorisk bibliotek i Salt Lake City, Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie og det sydlige besøgscenter på tempelpladsen i Salt Lake City.

»Når medlemmerne bygger på et solidt fundament af personlig retskaffenhed, stærke familier og tempelværdighed,« bemærker ældste Zwick, »kan der ske en vidunderlig vækst. Jeg tror, vi fortsat vil se Kirken hæve sig storslået i denne generation.«

Da ældste Zwick blev kaldet til De Halvfjerds' Første Kvorum, arbejdede han som chef for staten Utahs trafikdepartement. Han og en tvillingesøster blev født den 30. juni 1947. I 1971 fik han eksamen i økonomi fra University of Utah. Han og Janet Johnson, som han mødte i gymnasiet, blev gift i templet i Salt Lake City den 21. november 1969. Efter at have arbejdet i Oregon og Californien slog parret sig ned i Salt Lake City i 1972. Deres fire børn er mellem femten og treogtyve år gamle, og familien holder af udendørsaktiviteter, blandt andet skiløb, dykning og at køre på mountain bike.

I 1989 blev bror Zwick kaldet til at præsidere over Chile Santiago South missionen. Han har også tjent i to højråd, tre biskopråd og i et stavsmissionspræsidentskab. Han har været bestyrelsesmedlem i Utah Symphony og Associated General Contractors of America og været medlem af Utah Education Foundation (en uddannelsesfond) og Utah Air Travel Council. Han er også tidligere vicepræsident for Oakland Construction Company. »Mine forældre lærte mig at arbejde hårdt og at følge Ånden, og min kone overgår mig på enhver måde,« siger ældste Zwick. »Jeg har et stærkt vidnesbyrd om Mormons Bog og vor tids profeter.«

ÆLDSTE BRUCE D. PORTER
DE HALVFJERDS

»Da jeg var en ung mand,« siger ældste Bruce D. Porter, »gik jeg ofte på hjemmelærerbesøg med min far. Nogle gange var vi nødt til at tage temmelig langt væk, så vi havde en masse tid til at tale. Vores samtaler om evangeliet havde stor indflydelse på mig.« Bruce, som er født den 18. september 1952 i Albuquerque, New Mexico, giver sine forældre æren for at have indpodet i ham kimen til hans vidnesbyrd.

Han oplevede sit vidnesbyrd vokse som missionær i Düsseldorf-missionen i Tyskland. »Begge mine missionspræsidenter tjente i den tyske hær i anden verdenskrig,« forklarer ældste Porter. »En var krigsfange i Rusland. Jeg var så imponeret over deres oplevelser, at jeg besluttede mig for at studere russiske forhold, da jeg kom hjem.«

Hjem var dengang Brigham Young University, hvor han studerede på et særligt stipendium. Der mødte han i en religionstime Susan Elizabeth Holland. De blev gift i templet i Washington den 2. februar 1977.

»Fra den dag vi blev gift,« siger søster Porter, »var jeg hans førsteprioritet i livet, efter Herren, og på grund af det nyder vi et nært partnerskab og venskab.«

Hans forpligtelse til Herren viste sig tydeligt i hans år i Kirkens tjeneste som grenspræsident i Tyskland, biskop i Virginia og indtil fornylig som rådgiver i et stavspræsidentskab på BYU.

Efter at have tilbragt en sommer som udvekslingsstudent i Rusland, gik Bruce på Harvard University, hvor han fik en doktorgrad i statskundskab med speciale i russiske forhold.

Han har arbejdet for det offentlige, bl.a. for United States Senate Armed Services Committee (senatets forsvarskomite) og som chef i Board for International Broadcasting (et regeringsorgan med ansvar for USAs internationale udsendelser).

Sammen deres fire børn flyttede han og hans kone fornylig til Provo, Utah, hvor han tog imod en stilling på BYU som professor med speciale i russisk politik.

Når han ser tænker på sit kald om at bære vidnesbyrd om Herrens navn i hele verden, siger ældste Porter: »Det centrale i mit vidnesbyrd er den kundskab, jeg har, om at Jesus Kristus lever, og at han er vores Frelser.«

De talte til os

Beretning fra aprilkonferencen 1995.
Den 1. og 2. april 1995.

Præsident Gordon B. Hinckley,
Præsident:
Jeg elsker denne Kirkes medlemmer i alle aldre, af alle racer og fra mange nationer.

Jeg elsker børn. De ligner hinanden meget over hele verden. Uanset hudfarve og leveforhold, så bærer de i sig en skønhed, der kommer af uskyld og af den kendsgerning, at det ikke er længe siden, at de boede hos deres Fader i Himlen. Hvor er I dejlige, hvor I end er, I dyrebare børn ...

Dette er tiden til at være stærk ... Det er en tid til at være hensynsfulde og gode, anstændige og høflige over for hinanden i alle forhold. Med andre ord – til at blive mere Kristuslignende.

Præsident Thomas S. Monson,
førsterådgiver i Det Første Præsidentskab:
Vi har i dag opretholdt præsident Gordon B. Hinckley som præsident for Kirken og Guds profet, seer og åbenbarer. Jeg ved, at præsident Hinckley er blevet kaldet af vor himmelske Fader som profeten, og at han vil lede os videre ad de veje, som Frelseren har beskrevet. Værket vil gå fremad, og folket vil blive velsignet.

Præsident James E. Faust,
andenrådgiver i Det Første Præsidentskab:
Jeg har haft det store privilegium at have arbejdet sammen med præsident Gordon B. Hinckley i forskellige kirkeopgaver i 40 år. Jeg kender hans hjerte. Jeg kender hans sjæl. Jeg kender hans tro. Jeg kender hans engagement. Jeg kender hans store evner. Jeg kender hans kærlighed til Herren og Guds hellige værk.
Jeg holder personligt meget af ham og har stor respekt for ham. Jeg ved også, at han har været forudordineret og på forunderlig vis forberedt til at være præsident for Kirken i vor tid.

Ældste David B. Haight
fra De Tolv Apostles Kvorum:
Præsident Gordon B. Hinckley bærer nu kappen givet til profeten Joseph Smith. Han blev forudordineret til dette høje og hellige kald i de førjordiske råd.

Ældste Neal A. Maxwell
fra De Tolv Apostles Kvorum:
Når vi helt korrekt beskriver ham som havende en god dømmekraft, et godt humør, god vilje og som værende en god lytter, så er det fælles tillægsord *god*. Godhed er således nøglen til så meget af det, der udgør præsident Hinckley, som jeg med glæde opretholder som vores præsident, profet, seer og åbenbarer.

Ældste Joseph B. Wirthlin
fra De Tolv Apostles Kvorum:
Jeg bærer vidnesbyrd om, at præsident Hinckley er blevet forudordineret, oprejst, forberedt og kaldet af Gud »for at forkynde ordet blandt hans folk, så de kunne have det evige liv«. Jeg har kendt ham godt siden min tidlige ungdom og ved af egen erfaring, at materialet i hans ædle karakter ikke er det mindste flosset.

Ældste Robert D. Hales
fra De Tolv Apostles Kvorum:
Der har altid eksisteret et desperat behov for at høre en levende Guds profets sikre og beroligende stemme; en profet, som vil fortælle, hvad der er Guds vilje og sind ved at vise vej til åndelig sikkerhed samt personlig fred og lykke. Jeg bevidner, at præsident Gordon B. Hinckley i øjeblikket er ... vores profet.

Ældste Eduardo Ayala fra De Halvfjerds:
Vi er heldige, at vi i dag kan opretholde en ny profet og hans rådgivere, som vi elsker og støtter. I de kommende dage, i næsten alle jordens lande, selv i de fjernestliggende byer og landsbyer vil vore medlemmer også have det privilegium at kunne række deres hænder i vejret og opretholde dem, som vi har gjort det i dag.

***Måltidet i Emmaus*, af Diego Rodríguez de Silva y Velásquez (1599-1660).** Med tilladelse fra Metropolitan Museum of Art, New York.

»Og mens [den opstandne Frelser] sad til bords sammen med dem, tog han brødet, velsignede og brød det og gav dem det. Da åbnedes deres øjne, og de genkendte ham« (se Luk 24:13-35).

FOTO: JED CLARK

Præsident Gordon B. Hinckley, i midten, blev den 5. marts 1995 ordineret som præsident for Kirken.
Han blev opretholdt ved den højtidelige forsamling under aprilkonferencen den 1. og 2. april 1995.
Præsident Thomas S. Monson, til venstre, blev ligeledes opretholdt som førsterådgiver og præsident James E. Faust som andenrådgiver.

Beretning fra aprilkonferencen 1995

95987 110